

ЛИНДЗИ РИБАР
КАМЪНИТЕ ПАДАТ, ВСИЧКИ
УМИРАТ

Превод от английски: Гергана Минкова, 2017

chitanka.info

1

Бранди и Тео щяха да скъсат. Просто още не го знаеха.

Караха се за тъпия филм, който бяха гледали миналата седмица, а Тео упорстваше:

— Какъв е смисълът? Целият сценарий се въртеше единствено около взривове!

Бранди отвърна:

— Тъкмо взривовете са смисълът — което мислено добавих към дългия списък с причини тя да е най-готиното момиче на планетата.

А аз? Топнах още едно пържено картофче в кетчупа, пъгнах го в устата си и зачаках развързката.

Тео — бедничкият нищо неподозиращ Тео — продължи в същия дух.

— Е, беше тъпо — и отхапа поредната гигантска хапка от бургера си. Аз вече бях приключил със своя.

— Винаги смяташ нещата, които аз харесвам, за глупави — нацупи се Бранди. В действителност човек можеше да види точния момент, в който чашата преля. — Винаги. Боже. Дори не се опитваш да харесаш нещо, което ме вълнува.

— Напротив, опитвам се — възрази Тео. — Изгледах филма с теб, нали?

— Да, защото искаше да ми пускаш ръце, щом лампите угаснат.

Бранди отметна коса, а аз напъхах цяла шепа картопки в устата си, за да не проличи, че се хия.

О, да. Ще се случи всеки момент.

— Кълна се, нямам представа как изобщо съм си паднала по теб.

— Ка... какво? — Тео беше толкова озадачен, че почти ми домъчня за него. — Вчера доста си падаше по мен. Хей, преди пет минути също си падаше по мен!

Всъщност бяха четири минути. Следях ситуацията. Все пак, разбира се, не казах нищо. Просто си дъвчех храната безмълвно и се стараех да прикривам колко много се забавлявам.

За беда отговорът на Бранди беше прекъснат от внезапното звучене на песен на „Блек Кийс“^[1] в тихата закусвалня. Мобилният ми телефон. Мелодията за обаждане от леля Холи^[2].

— Ало — казах аз, а до мен Тео нарече Бранди с груба дума.

— Мами казва, че се е отворил разлом в скалите — заяви леля Холи с обичайния си рязък тон. — Кога можеш да се прибереш у дома?

В нормалния случай бих отбелязал, че къщата, която тя делеше с баба, в действителност никога не ми е била дом — но няма смисъл да се спори за семантика с хора, така раздразнителни като нея. Затова казах само:

— Петнайсет минути, ако ме оставиш да вървя пеша. Пет, ако ме вземеш.

— Боже, колко си мързелив — въздъхна тя. — Добре, нека се видим на полето при Майското дърво. След десет минути — линията прекъсна.

— Хора, трябва да вървя — обях, взех якето си и се измъкнах от сепарето. — Роднините имат нужда от моето присъствие.

— Виждаш ли? Това е още едно от нещата — обади се Бранди на мига. — Виж отношението на Аспън^[3] към семейството му. Обаждат му се и той веднага хуква. Вероятно и в обратния случай е така. Редно е да бъде така! Всичко, което чувам от теб, е колко много мразиш родителите си.

Бранди, от друга страна, се обаждаше на баща си всеки ден след вечеря без изключение. Преструваше се, че е нейна идея, а не следствие от всеобхватната параноя на баща ѝ към абсолютно всичко възможно, но си личеше, че се тормози.

Тео мъкнаше някакво жалко обяснение и се смъкваше все пониско в седалката си. Не можех да го виня. Бранди неизменно заприличваше на богиня на отъмщението, щом се разгневи, а сега като че ли беше по-ядосана от всякога. Донякъде съжалявах, че се налага да си тръгна.

Но ето че едно телефонно обаждане от леля Холи разваляше всичко — дори такова с потенциал да промени живота като този скандал. Оставих десетачка на масата, за да платя храната ми, и тъкмо когато се отправих към вратата, сервитьорът отиде при Тео и Бранди, вероятно да ги помоли да снижат тона.

Беше прелестна лятна нощ в северната част на щата Ню Йорк, на фона на която не ти се слиза в града. Вместо климатици, от които капе мръсна вода по главите на минувачите, Три Пийкс предлагаше свеж планински въздух с полъх от горещината през деня. Достатъчно прохладно, че да ми е комфортно в термофланелата ми с дълги ръкави и достатъчно топло да не ми е нужна допълнителна дреха.

Завих наляво покрай закусвалнята и поех надолу по Главната улица. Подминах магазинчето за кафе „Бийн Барн“ сладникавите бутици за дрехи — вече затворени за през нощта — и единствената бакалия, която бележеше края на търговската зона на градчето и началото на жилищната. Няколко минути по-късно и къщите се разрешиха, остана само гора. Поне от лявата ми страна.

Отдясно имаше морави и добре подкастрирани дървета, а зад тях обширен равен затревен участък, така добре поддържан, че можеше да служи за футболно игрище, стига точно в средата да не се издигаше гигантски дъб.

Майското дърво. Тук всички жители на Три Пийкс оставяха малки подаръчета един път в годината, нещо като знак на... признателност? Отплата? Нещо от сорта. В действителност никога не бях присъствал на тържество в чест на Майското дърво, така че нямах представа какъв е смисълът на тези подаръци. Но знаех, че те остават под дървото, докато семейство Куик — моето семейство — не дойде да ги прибере.

Бях идвал при дървото няколко пъти през изминалите няколко години, винаги като заместващ един от участниците в семейния ритуал на триадата, но това беше първото ми идване през лятото. Обзе ме нетърпение.

Щом стигнах до дървото, се мушнах под клоните му и огледах ствола му. Или по-скоро гигантската купчина от неща около него. Изглеждаше горе-долу същото като всяка година: сбирщина от дребни дрънкулки и боклучета, оставени от хора, които вероятно си падаха по суеверия или твърде много ценяха традициите, а може би и двете.

Първия път, щом го зърнах, ми се видя като зашеметяваща магия.

Тази вечер в закусвалнята, от която си тръгнах, се вихреше нещо по-магическо. Погледнах телефона си, за да проверя дали някой от приятелите ми е писал съобщение — в случай че раздялата вече е факт или пък все още се карат, останали насаме.

Още нямаше нищо. Е, освен съобщение от мама. Второто ѝ за деня; десетото тази седмица. Изтрих го, без да го чета, както правех вече от месеци.

Стъпки зашумолиха в тревата, приближаваха уверено. Извърнах се и ето че леля Холи вървеше към мен, висока с изправен гръб, облечена в костюм, който можех да нарека делови. Косата ѝ, пепеляворуса също като на татко, беше силно опъната назад, за да открие лицето ѝ. Зачудих се дали не идва направо от офиса си.

Няколко крачки зад нея вървеше баба, малко по-ниска и закръглена от леля Холи, а стоманеносивите ѝ къдрици се вееха край усмихнатото ѝ лице. Пъхнала ръце в джобовете на спортния си панталон, тя крачеше с лекота към Майското дърво, сякаш беше с четиридесет години по-млада.

— Изпреварих ви — казах, щом приближиха.

— Така е — отвърна баба топло както винаги. — Как беше на езерото?

Тео, Бранди и аз прекарвахме всеки следобед от последната седмица край голямото езеро близо до Елмвю. Тео играеше ролята на шофьор в лъскавата си нова кола. Наемахме лодка, водно колело или нещо от сорта или се припичахме на плажа и си подавахме някоя бутилка, която бях купил с фалшивата си лична карта. После се връщахме до Три Пийкс за бургери в закувалнята.

Свих рамене.

— Нормално. Не по-различно от вчера или онзи ден.

Леля Холи издаде носов звук и закрачи край Майското дърво, за да огледа купчината, очевидно нетърпелива да започнем с ритуала. А може би беше нетърпелива не да започнем, а по-скоро да приключим с всичко това, за да може да се скрие в стаята си и да се напие.

Баба не се впечатли. Вместо това ме потупа по бузата с топлата си ръка и каза:

— Сигурно е приятно приятелите ти да са тук за сезона.

— Да, супер е — признах. Наистина беше така. Винаги бях обичал да прекарвам време с баба, а и с леля Холи не беше зле, когато братовчедка ми Хедър^[4] още беше тук — но тази година всичко беше много различно и беше хубаво, че Тео и Бранди присъстват като буфер. Макар да се налагаше постоянно да им светя.

Не че това щеше да е проблем оттук нататък. Поне аз се надявах така.

— Каза две, нали така — намеси се леля Холи нетърпеливо. Обикаляше дървото и събираше предмети, оставени край него. Крива керамична купа. Гривна от шнурчета. Малък пластмасов пръстен, украсен с голям пластмасов рубин. Еднооко плюшено мече. Няколко фигурки на екшън герои. Камара компактдискове. Книги, моливи, хартиени пликове, обувки, отделни листове хартия. — На какво се дължи разломът?

Баба погледна към нея.

— Хм — промълви и затвори очи. Ръцете ѝ се движеха като краката на паяк във въздуха, сякаш можеше да почувства нещо, което ние не можем. — Един боклук, един дар — каза най-после тя. — Един за мъж, един за жена. Баланс. Този.

Все още затворила очи, тя посочи към камарата право към малък пластмасов Батман с липсваща лява ръка. Леля Холи се наведе да го вдигне и го притисна към гърдния си кош, люлееше го като бебе.

— Това също — добави баба и посочи към друго място в купчината. Беше книга. Този път аз я вдигнах. „Баскервилското куче“ на сър Артър Конан Дойл. Не я бях чел.

Баба се извърна към леля Холи, а после към мен за секунда. Накрая кимна със задоволство.

— Хайде — подкани ни и отново пое през полето, в противоположна на закувалнята посока.

Не я попитах защо беше избрала фигурката на Батман и книгата. Бях се отказал да задавам подобни въпроси отдавна, тъй като баба всеки път казваше нещо от сорта на: „Скалата иска каквото иска. Моята работа е да открия енергията, която ѝ пасва най-добре.“

Което, точно така, не звучеше особено смислено. Но мен ме устройваше. Докато ритуалът работеше и Скалата си стоеше на мястото, за мен не беше проблем.

Къщата на баба наистина беше нелепа. Вероятно беше започната като барака или нещо подобно, но след първоначалното строителство преди... все едно... бяха добавени толкова много етажи, крила и какво ли още не, че сега представляваше налудничав разпиляна постройка

като от филм на Гийермо дел Торо^[5]. Имаше кулички, за бога. Цели три.

Оставихме обувките си до входната врата според правилото на баба и се отпавихме към дневната. Леля Холи заключи плъзгащата врата зад нас. Винаги го правеше за ритуала, но беше особено важно сега, когато Тео и Бранди можеха да се появят всеки момент. Никой от тях не знаеше какво прави семейството ми, за да стои на място Скалата и градът да е в безопасност, а на мен изрично ми беше забранено да им казвам.

Да бе, сякаш имаше шанс да им кажа нещо подобно.

Баба запали огъня, а леля Холи измъкна познатата дървена кутия изпод двойното канапе. Промъкнах се зад гърба ѝ в опит да изиграя номера с измъкването.

— Ако обичаш! — каза рязко тя и притисна кутията по-близо до гърдите си, опитваше се да прикрие съдържанието ѝ с гърба си.

Бях готов и аз да ѝ се тросна, но преди да съм успял, улових погледа на баба, а тя поклати глава. Въздъгнах, но за момента премълчах репликата си към леля Холи. В друг случай бих пренебрегнал баба и бих казал на леля да не се държи кретенски, но бяха изминали едва пет месеца, откакто беше изгубила Хедър. Вероятно имаше известно право да се държи кретенски. Затова запазих хладнокръвие. Върнах се край огъня и оставих леля ми да се заеме с подбирането на листата сама.

В огнището пламъците танцуваха като ярко оцветени духове, клоните под тях пукаха. И все пак, за пръв път забелязах още нещо. Нещо, заровено под съчките, което се разпалваше все повече и повече, докато гледах. Присвих очи, за да видя какво е.

— Защо там има камък? — попитах.

Баба дойде и застана зад мен.

— Там винаги има камък.

— О — възкликнах и се почувствах пълен глупак. — Аха. Но защо?

— Това е парче от Скалата — каза баба. — Когато пламъците я докосват, осъществяват връзка с камъка, а чрез него и със самата Скала.

Кимнах и разтърках врата си, докато осмисля чутото. Камъкът беше канал. Поредната брънка във веригата, също като мен. Супер.

Най-сетне леля Холи приключи с листата в кутията. Дойде и се присъедини към нас край огъня с три сухи листа в ръка. Едно дълго и тясно, едно малко и остро и едно плътно с форма на сълза.

— Дъб, мами? — обърна се тя към баба.

— О, да, да — отвърна баба и порови в джоба си. Тя също извади листо — само то беше зелено и прясно откъснато. Дъбово листо от Майското дърво. Леля Холи посегна към него, но баба го дръпна назад. — Може би нашият Аспън трябва да е пръв. Все пак това е първият му ритуал за тази година.

В стомаха ми се надигнаха тръпки, но не позволих да си проличи. Обичах да правя това. Да бъда част от древна традиция. Да използвам магията си за нещо повече от себе си. И да, ще си призная: да се изфукам колко ме бива в тези неща. Защото бях много добър.

— Да, остави на мен — казах и посегнах към листата.

Леля Холи стисна устни, но ми подаде едно от сухите листа: това от трепетлика с форма на сълза.

Хванал листото на сантиметри от огъня, повторих думите, които семейството ми знаеше открай време:

— Моето име съм аз самият и давам и двете безкористно — и пуснах съименника си в огъня. Докато гореше, аз си представих, че пламъците ме свързват с камъка под съчките, а оттам и със Скалата на повече от километър и половина отгук.

— Моето име съм аз самата и давам и двете безкористно — изрече леля Холи и хвърли острия лист от зеленика в огъня.

Баба направи същото с листото си от върба.

Щом всички листа се превърнаха в пепел, баба безмълвно пусна и дъбовото листо в огъня — в този момент всичко се промени. Пламъците се издигнаха високо. Превърнаха се в хиляди различни цветове отведнъж и най-после преминаха в зловец неестествен нюанс между синьо и тюркоазено. Пламъците престанаха да излъчват топлина, само проблясваха съвсем като истински огън.

Това.

Беше.

Страхотно.

— Първо играчката — нареди баба.

Леля Холи ми подаде малкия Батман.

— Ти се свържи — каза тя, — а аз ще се заема с изпращането.

Баба, която не можеше да направи нито едно от двете, кимна в съгласие. Така беше супер. И без това предпочитях достигането. Изпращането беше скучно.

Взех фигурката на Батман от нея и затворих очи. Винаги усещах нещата по-добре, когато не разчитах на очите си.

Прокарвайки пръсти по торса на Батман, по краката му и заострените уши, почувствах платнената пелерина между ноктите си и потърсих място, през което да достигна отвъд физическата страна на предмета, в невидимото, което щеше да ме насочи в правилната посока. Към човека, който го беше притежавал и който го беше оставил при Майското дърво.

Чак когато пръстът ми докосна празнината, в която е била поставена липсващата ръка, открих мястото. Вече не държах просто фигурка. Вече държах силно обичана вещ, която беше седяла предимно у дома, в ръцете на конкретно момче. Фигурката си спомняше момчето такова, каквото беше в момента — уверен тийнейджър, който наскоро се беше убедил, че вече не са му нужни счупените играчки от детството — също и отчаяния ученик, какъвто е бил преди години, уверен до мозъка на костите си, че пазенето на играчките като цяло и особено на счупените фигурки е друг начин да покаже обичта си към тях. Точно затова не беше имал нищо против, след като при ожесточена битка срещу Жената Чудо Батман беше изгубил лявата си ръка.

Усещане за изгубената връзка с играчките му? Може би бих могъл да взема това.

— Не е достатъчно — каза баба и малко ме стресна — Аспън, това разместване ще има нужда от нещо по-силно — нещо по-ярко — за да се заздравя. Макар нещата, които ние вземаме, да са само енергия, до момента, в който достигнат Скалата, тази енергия придобива различни аромати, различни сили...

— Знам, знам — прекъснах я, но без да съм подразнен.

Баба го прави понякога. Държи се като учител по време на ритуала на триадата. Предполагам, че се дължеше на факта, че беше учила всеки, който бе имал време да я посети и да ѝ помогне.

— Знам, знам — изимитира ме шеговито тя. — Ами заеми се тогава.

Проникнах по-навътре в съзнанието на момчето, което притежавало някога фигурката на Батман. Съзрях перманентно negliжиране на оценките му, при все че постоянният му успех беше „много добър“. Свирепа покровителствена любов от страна на семейството му, въпреки че той ги мразеше. Силна, тлееща любов към определено момиче; беше я забелязал в пети клас, когато го беше победила в състезанието по бягане. Филизи на приятелство се спускаха в различни посоки, непоклатими и важни. Самочувствието му за уменията по футбол, баскетбол, американски футбол, тенис на маса, тенис на корт, боже, това бяха ужасно много спортове...

Ах. Състезателен хъс.

Може би точно от това имах нужда. Нещо ярко, както беше казала баба — но все пак нещо, което със сигурност няма да му липсва, щом вече го няма.

Уцелих, помислих си. Тогава осъзнах, че съм изрекъл думите на глас. Отворих очи да погледна към баба, а тя ми кимна замислено.

— Състезателният хъс — потвърди баба и отново присви очи, докато ме наблюдаваше. — Желанието за победа. Добра работа, момче. Изкусен, мощен, определено ярък елемент. Добре. Вземи го.

Точно този знак чаках. Затворих отново очи и насочих волята си към състезателния хъс на момчето, сякаш беше нещо материално. Отне ми известно време да го освободя, което не беше изненадващо, след като беше заложен тъй дълбоко в личността му — все пак успех.

Ритуалното достигане не беше като ежедневното. Когато се свързвах с хора и вземах разни неща, обикновено правех едно от следните три неща: задържах ги за себе си, давах ги на някой друг или просто ги пусках. Ритуалът от своя страна изискваше от мен да насочвам таланта си в съвсем друга посока.

Съсредоточих се силно и поведох енергията на състезателния хъс на хлапето право към огнището... и ето я и нея — сияйно кълбо в оранжево-жълто-лилаво, наистина видимо, където преди имаше само ясна представа.

Баба сложи ръка на рамото ми, изглеждаше много горда.

— Добра работа, Аспън. Много добра. Както винаги. Сега, Холи, е твой ред.

— Знам, мами — отвърна раздражена тя.

Отстъпих от огъня. Коленете ми бяха омекнали, усещах тялото си, сякаш съм пиян или имам махмурлук, умът ми блуждаеше между моето собствено съзнание и това на човека, от когото бях откраднал. Не беше непоносимо, тъй като последствията от достигането отминаваха, но все пак беше изключително дезориентиращо. Най-меко казано.

Точно за това за ритуала бяха нужни трима души. Нещото в огнището вече започваше да проблясва и избледнява и скоро щеше напълно да изчезне, ако някой не се намесеше и не го отправеше в правилната посока. В състоянието ми в момента нямаше начин този някой да бъда аз.

Леля Холи се приближи към огъня с навити ръкави и взе оранжево-жълто-лилавото нещо в ръце. Не направи нищо. Просто се взираше в него. И се взираше. И се взираше. Продължи да се взира, а ръцете ѝ започнаха да се движат едновременно, бавно започна да свива сияйната топка и да я превръща в по-малък, по-компактен неин вариант.

Усмихнах се. Това беше едно от нещата, заради които обичах ритуала на триадата. Обикновено достигането, което осъществяваха членовете на семейството ми, беше напълно невидимо. Но когато бяхме във връзка с огъня както сега, виждах всичко. Резултатът, до който бях достигнал, вече беше пред мен, сияещ и пулсиращ. Освен това можех да гледам как леля Холи изпраща получената от огъня чиста енергия към Скалата — гигантската каменна стена, която се извисяваше над градчето Три Пийкс — и поправя цепнатините в камъните, възвръща целостта ѝ.

Цялото това занимание безспорно беше велико.

— Получи ли се? — попита леля Холи и се обърна към баба.

Миглите на баба потрепнаха, стоеше със затворени очи и отново раздвижи ръцете си като паяк. После каза:

— Постигнахме напредък. Сега книгата. Вземи нещо различно този път, Аспън. Нещо не толкова дръзко. Малко по-мъничко може би. Малко по-лично. Щом си готов.

Главата ми вече се беше прояснила достатъчно. Оставих фигурката на Батман пред огъня и взех малката опърпана книжка. Затворих очи. Прокарах пръсти по корицата, потърсих място, през което да достигна до нея.

Открих го, щом вдигнах книгата към носа си и вдишах миризмата на прах, мухъл и стара хартия. В съзнанието ми се появи човешки образ. Момиче на седемнайсет години — като мен. Въздържана за някои неща, буйна и упорита за други. Книгата беше пътувала в раницата ѝ, лежала под възглавницата ѝ, беше стояла в дома на приятелка и се беше върнала затъжена при нея. А може би беше обратното и на нея ѝ беше липсвала книгата. Беше трудно да различа двете неща с миризмата на хартия в носа и усещането на подвитите ръбчета на листата между пръстите ми.

Достигнах още по-дълбоко в паметта на книгата, търсех нещо, което мога да взема. Дълготрайното чувство за вина, което я тормозеше заради изгубено приятелство? Лоялността към шефа ѝ — къде работеше точно? — а, в местна книжарница. Увлечението по един от приятелите ѝ? Може би това щеше да свърши работа.

— Не е достатъчно — заяви леля Холи с груб тон, който ме накара рязко да отворя очи. Стоеше втренчена в мен. Гледаше ме ядосано. Да, това беше другото на ритуала. Обикновено, когато осъществявах връзка, нямах публика. Дори и човекът, до когото достигах, не можеше да разбере, че го правя. Но по време на ритуала всичко и всички бяха свързани. Което означаваше, че леля Холи и баба можеха да ме следят, докато работя.

— Мама каза нещо лично — продължи леля Холи. — Не я ли чу?

Струваше ми се, че увлечението е доста лично, но баба не я опроверга, затова кимнах и отново затворих очи. Достигнах.

— Това, което си мисля ли е? — чух леля Холи да шепне. — Отново това момиче? Не се ли занимавахме вече с нея?

Баба изсумтя.

— Преди няколко месеца. Да.

Това момиче обичаше книги. Харесваше повечето животни, но нямаше вяра на птиците. Любителите ѝ храни бяха пилешки крилца „Бъфало“ и зеленчукови пелмени. Обичаше разумното пазаруване и беше започнала да се стреми към странен модел на поведение. Харесваше ѝ да е сама.

— Това — намеси се баба. — На прав път си. Просто задълбай още малко.

Нямах представа към какво се е прицелила, но се съсредоточих върху самотата ѝ и продължих все така. Момичето прекарваше цели

следобеди в гората, четейки под сенките на дърветата. При по-топло време опъваше палатка и прекарваше и нощите по същия начин. Или наемаше кану от... Това същото езеро, на което ходехме с Тео и Бранди, ли беше? Да. Точно то.

Наемаше кану, гребеше до средата на езерото, увиваше се с хавлиената си кърпа като пашкул и четеше. С часове. Сама, отделена от останалия свят.

Баба постави длан върху ръката ми и я стисна толкова силно, че почувствах ноктите ѝ по кожата си.

— Добре — каза тя. — Идеално. Мисли си, че може да избяга от всичко и всички, нали? Мисли си, че няма да има последствия? Е...

Нямах представа за какво е всичко това, но нямах намерение да задавам въпроси. Не и по средата на шантавия ритуал. Засега попитах само:

— Онова с лодката ли?

— Онова с лодката — потвърди тя.

Затова се свързах с любовта на момичето към лодки и спокойното уединение, което ѝ предоставяха. Съсредоточих енергията си там, където това чувство се сливаше с останалата част от вътрешния ѝ свят.

— Добре — поощри ме баба отново. — Добра работа. Продължавай.

Продължавах, макар да беше много трудно да се свържа с момичето. Стиснах книгата по-силно и се съсредоточих още повече, опитах се да се абстрахирам от изостреното внимание, с което ме наблюдаваха баба и леля. Теглех.

Теглех.

Теглех.

Нещо поддаде — но не го чувствах по същия начин като последния път. С бившия собственик на фигурката на Батман се беше оказало лесно. Гладко като изтегляне на блокче от кула Дженга^[6]. Този път се налагаше да дърпам толкова силно, че почувствах как нещо се промъкна в мен. Усещах ехото от загубата на момичето в тялото си. Странно, особено предвид факта, че нещото, което бях взел, не беше много голямо.

Все пак съумях да го удържа. Успях да го тласна към огъня, където то надвисна — кълбото бе по-голямо от предишното, оранжево-

жълто-лилаво на цвят с червени проблясъци по краищата.

Щом леля Холи се захвана с работата си, аз се подготвих за още по-силно замайване от предишния път. Логично беше, предвид огромните усилия, които кражбата изискваше.

Но обичайното усещане за махмурлук не се появи.

Странно.

Сведох поглед към книгата, която безобидно стоеше в ръцете ми. „Баскервилското куче“. В нея нямаше абсолютно нищо необичайно.

Леля Холи довърши магията си. Кълбото изчезна. Тя се обърна към баба и попита:

— Как е Скалата?

— Добре — отвърна баба, след като отпи глътка от чая си. — Здрава. Цепнатината, която се беше отворила, изчезна.

Докато тя говореше, пламъците на огъня отново станаха нормални. В нюанси на оранжево вместо синьо. Разгърнах книгата просто за да погледна; вътре имаше печат „Моето име е“ под който с идеални ръкописни букви беше изписано:

Лия Рамзи-Улф.

— Добре — отсече леля Холи. — Тогава ще си лягам.

Без дори да пожелае лека нощ, тя отключи вратата и си тръгна. Двамата с баба я гледахме как се оттегля.

Когато тишината помежду ни стана съвсем неловка, аз реших да изрека очевидното:

— Още е потисната.

Баба повдигна вежди.

— Можеш ли да я виниш? Минаха едва няколко месеца.

Кимнах. Знаех това. По дяволите, дори бях присъствал на погребението. Но двамата с Хедър не бяхме поддържали особено близки отношения. Виждахме се веднъж годишно. Най-много два пъти. Да, беше забавно да се мотаем наоколо и очевидно бях тъжен след смъртта ѝ, но наистина ли е редно скръбта да трае толкова дълго?

— Хедър беше единствената ѝ дъщеря — продължи баба съвсем тихо. — Знам, че нямаш представа какво е да изгубиш дете, надявам се никога да не узнаеш, но се опитай да ѝ осигуриш пространството, което ѝ е нужно, става ли?

Отново кимнах, макар че почти не бях виждал леля Холи, откакто с приятелите ми пристигнахме. Когато не беше в офиса си, тя

излизаше от стаята си единствено за хранене. И то само понякога.

Разтрих врата си, който се беше сковал при мисълта за Хедър, погребението и леля Холи. Разговорите за странни неща винаги ми се отразяваха по този начин.

— И така — измърморих, основно заради голямото си желание да сменя темата.

— И така — гласът на баба прозвуча като ехо, но по-тихо и насмешливо от моя. Това ме накара да се поотпусна. — Тази вечер свърши добра работа, Аспън. Винаги се справяш, разбира се. Но силата ти е още по-голяма, отколкото при последната ни среща. Станал си и по-прецизен, а това подсказва нещо. Гордея се с теб.

Това беше доста по-лесна тема за разговор. Особено след като знаех, че е права. Наистина бях станал по-добър в достигането от предишното лято. Радвах се, че е забелязала.

— Благодаря — казах. — А какви отношения имаш с Лия Рамзи-Улф?

— Лия? — учуди се баба и изведнъж стана подозрителна. Посочих към името, изписано на ръка в „Баскервилското куче“, за да види откъде го знам и изведнъж изражението ѝ подсказа, че е разбрала. — А... Да. Ами...

— Няма спор, че очевидно не можете да я понасяте. И двете. Така че...?

Баба въздъхна и поклати глава.

— Нищо. Стари истории. Отдавнашни дразги. Нищо, за което да се тревожиш.

Това звучеше интересно.

— Хайде. Кажете ми.

— Аспън — отсече баба и тонът ѝ прозвуча рязко като този на леля Холи. — Зарежи тази история.

— Хубаво — отвърнах. Щом тя не искаше да ми каже, можех много лесно сам да проуча Лия Рамзи-Улф и да открия прословутите отговори.

— Точно така, хубаво — каза баба. — Не трябва ли да провериш дали твоите приятели не са се върнали вече?

Бранди и Тео. Почти бях забравил.

— Да — съгласих се. — Да, трябва.

Заобиколих я, минах през вратата, която леля Холи беше оставила отворена, и излязох в преддверието. Разпознах лъскавите сандали на Бранди сред обувките, строени спретнато до вратата. Но обувките на Тео не бяха там. Бърз поглед към стълбите ме увери, че нито една от лампите горе не свети. Хмм.

След това проверих телефона си — и ето ти на. Имах пет съобщения. Едно от Бранди, четири от Тео. Прочетох първо съобщението на Бранди:

Лягам си. До утре. Уфф, най-ужасният ден.

Най-ужасният ден? Потиснах широка усмивка и продължих към съобщенията от Тео.

Хмммм Бранди тъкмо скъса с мен?

Ще покарам.

Не ме чакай.

Дано никога не те зарежат, човече. Ужасно е.

Изключих телефона си, мушнах го обратно в джоба си и въздъхнах с облекчение. По-рано в закусвалнята, когато бях решил да проникна в съзнанието на Бранди, да отнема любовта ѝ към Тео и да сложа край на глупаво сладката история нека-покажем-пред-всички-връзката-на-всички-времена, всъщност не бях обмислил нещата много и...

Е, добре, това до известна степен беше лъжа. Обмислях да ги разделя от месеци. Планирах различни начини, по които да го постигна, и планирах как ще подходя след това. Но все изникваше нещо. Мисълта за въпросите, които ще задават хората, мисълта за реакциите в училище. Всички тези глупости ме бяха възпирали, чудех се дали наистина трябва да предприемам нещо.

Но ето че по-рано тази вечер Тео беше откраднал от картофките ми — от моите картофки — и нахрани приятелката си, като озвучи сцената със звуци на самолет.

Бранди изглеждаше тотално засрамена, но също и тотално очарована, и изяде картофа. Беше го изяла и просто така взех, че преминах границата.

Без да помисля дори за миг, достигнах до Бранди и премахнах любовта ѝ към Тео. Очевидно това беше довело до най-добрия завършек. Иначе казано — до раздяла.

— Аспън, миличък? — чух гласа на баба и направо подскочих. В този момент осъзнах, че стоя в преддверието и се хилия срещу телефона си като пълен кретен. — Всичко наред ли е?

— О, напълно — отговорих. — Всичко е страхотно.

Тъй като раздялата не означаваше само, че никога повече няма да чуя имитацията на звуци от самолет.

Означаваше също, че Бранди не е обвързана.

ПРЕДИ

Февруари винаги е гаден. Това е научно доказан факт. Но помня, че тогава оцених онзи февруари като несъмнено най-лошия изобщо в историята на света. Имаше три причини за това.

Първата беше Хедър. Леля Холи се обади на татко, а след това татко съобщи на мама и мен. Имало ѝ нещо на белите дробове. Някаква скоротечна болест, на която така и не открих името. Всички се прегръщаха, в което участвах и аз, и много се плака — в това вече не участвах.

Заминахме за северната част на щата за погребението и бяхме само аз, мама, татко, баба, леля Холи и няколко далечни роднини, които бяха пристигнали за разпръскването на прахта ѝ. Никой от приятелите на Хедър не дойде, което донякъде ме изненада. От друга страна, Хедър беше невероятна зубрачка. Може просто да не е имала приятели.

Втората причина февруари да е отвратителен беше Бранди. Ужасно си падах по нея от поне две години, но така и не събрах кураж да я поканя на среща — и точно тогава, на десети февруари, я заварих да се натиска с Тео на предната веранда на едно парти. Бранди призна, че излизали от около седмица. Просто още не били казали на никого.

А ето и третата причина. Не успях да я предвидя въпреки способностите си.

Майка ми ни напусна на Свети Валентин. Избра точно този празник. Винаги ми беше казвала, че е просто ден, в който се подаряват картички, и всъщност не означава нищо, тъй че не би трябвало да ме е грижа, и все пак беше покъртително да седя в стаята си и да знам, че мама пътува с влак към Лонг Айлънд, а в същото време Бранди и Тео вероятно се гушкат на романтична среща в някоя закусалня или кино, след като вече бяха двойка.

Стоях в стаята си заради разправия с татко и след като мама ме беше хванала за раменете, беше ме погледнала в очите и произнесла реч, която звучеше горе-долу по следния начин:

— Аспън, ако някога и на теб ти се прииска да си тръгнеш, просто ми се обади, става ли? Ще дойда да те взема във всеки един момент. Дори да минат десет години, докато промениш решението си — ако решиш да се махнеш от всичко това — само се обади. Става ли?

Попитах я, разбира се, за какво изобщо говори, по дяволите?

— Ще разбереш — беше отвърнала тя, а очите ѝ плувнаха в сълзи. — Боже, надявам се, че ще успееш. Само запомни: Ти си добър човек. Ако поискаш да се измъкнеш, само се обади. Мога да ти помогна.

След това беше взела един-единствен куфар и си беше тръгнала.

Щом се окопитих от първоначалния шок от отсъствието ѝ, бях отишъл в спалнята, където подозренията ми се бяха потвърдили: мама беше тръгнала толкова внезапно, че беше взела съвсем малко от вещите си, само каквото се беше побрало в онзи куфар. Нейната половина от гардероба още беше почти пълна. Пантофите ѝ бяха на пода. По нощното ѝ шкафче още имаше цял куп неща.

Взех съвсем случайна вещ — тънка книжка с китайска поезия, която баща ѝ беше пратил от Хонконг — и я занесох при татко, който се беше захлупил на кухненската маса. Изглеждаше, сякаш се опитва да не заплаче.

— Добре, не знам какво става между вас двамата, но трябва да я накараш да се върне, по дяволите — заявих и тръгнах книжката пред него. Той ме погледна с недоумение, затова повторих казаното, този път с доста по-прости думи. — Накарай. Я. Да. Се. Върне.

Той примигна няколко пъти. Погледна книгата, след това мен.

— Аспън, не мога да го направя.

— Ало! — отвърнах. — Разбира се, че можеш.

Той въздъхна.

В съзнанието ми изникна нова, доста по-неприятна мисъл.

— Ти не искаш тя да се върне?

Татко захлупи лицето си с длани.

— Разбира се, че искам — каза той внимателно с тих тон, от който кожата ми настръхна.

— Е, какъв е проблемът тогава? — попитах. — Действай.

— Не — отсече той.

Ударих с длан корицата на книгата.

— Направи го. Достигни до нея. Или ще го направя аз.

Той скочи на крака. Сякаш бях превъртял ключ, който беше превърнал татко от парцалена кукла в проклет терминатор. Надвеси се над мен и ме предупреди.

— В никакъв случай няма да го правиш.

Но аз настоявах на своето. Ставаше дума за мама.

— Да. Ще го направя.

— Добре. Чуй ме, но слушай много внимателно. Няма да манипулираш майка си по никакъв начин. Правилото ти е известно.

— О, стига, само този път...

— Категорично не — погледът на татко беше непоколебим. — Разбираш ли ме, Джеръми?

Това ме накара да замълча. Татко никога не използваше първото ми име. Никой от двамата не го правеше. Бях приел второто си име, когато бях осемгодишен и оттогава не бях поглеждал назад. Родителите ми ме наричаха Джеръми само когато ми бяха много сериозно ядосани.

Затова кимнах.

Можех да оправя всичко. Да достигна до мама и да премахна причината, която я беше накарала да ни напусне. Да достигна до татко и да премахна онова, което го караше да не иска да я променям. Да достигна и до двамата, да открия кое ги е разделило и да се отърва от него.

Но в семейство Куик си имаме непристъпно правило. Не крадем един от друг. Просто не го правим. А татко беше прав за едно: мама все още беше част от семейството, без значение дали иска да е така, или не. Така че, ако не исках да призная, че вече не е част от семейството ми, не можех да достигна до нея.

А това означаваше, че не мога да я върна обратно.

[1] Американска рок група, основана през 2001 година. — Б.р. ↑

[2] От англ. ез. „holly“ — бодлива зеленика. — Б.р. ↑

[3] От англ. ез. „aspen“ — трепетлика. — Б.р. ↑

[4] От англ. ез. „heather“ — пирен — род покритосеменни растения. — Б.р. ↑

[5] Мексикански режисьор, продуцент, сценарист и писател. — Б.р. ↑

[6] Игра, в която целта на играчите е да се изваждат блокчета от предварително построена кула, без да я съборят. — Б.р. ↑

2

Онова, което ме събуждаше сутрин в Три Пийкс, беше ароматът на кафе и бекон, който се разнасяше от кухнята. Не че ароматът беше някакъв официален заместител на будилник. Баба смяташе, че ако искам да стана, ще стана. Ако не, не беше неин проблем. Докато се появявах, щом Скалата имаше нужда от мен, тя не даваше пет пари за начина, по който прекарвах времето си. Все пак винаги ставах, щом баба приготвеше закуската. И как иначе. Бекон.

Но тази сутрин миризмата на кафе и бекон беше придружена от ново допълнение: крясъци откъм източното крило.

Обикновено аз се настанявах в източното крило, когато идвах на гости. Там се намираха и двете стаи за гости, така че беше логично. Но това лято Бранди и Тео ги бяха заели. По една стая за всеки от тях, ако питате баба и леля Холи. А аз ли? Знаех, че всъщност и двамата спят в стаята на Тео.

Междувременно бях отседнал в старата стая на Хедър в западното крило. Изобщо не беше така зловещо, както звучи, тъй като на практика беше останала тотално празна след погребението. Все още имаше някои дрехи в гардероба, както и случайни вещи по шкафовете, но все пак нищо на показ. Нищо, което да можеш да зърнеш, без да се поразровиш.

В крясъците не се различаваха думи — чуваше се приглушено, — но се усещаше известно напрежение, което ми подсказа, че ще е по-добре да ида да проверя, преди да сляза долу. Потърсих очилата си, огледах се в цял ръст в огледалото на Хедър, за да се уверя, че косата ми не е застанала по смешен начин и поех към източното крило.

— Държиш се като бебе — чу се гласът на Бранди от стаята на Тео.

Стигнах до вратата точно навреме, за да чуя отговора:

— Не, не е така. Ти искаше пространство, нали така? Сама го каза. Пространство. Е, точно това получаваш — заяви той, като през

цялото време вадеше дрехи от гардероба и ги струпваше в отворения си куфар.

Лоша работа.

— О, разбирам — заяви Бранди, надвесена над него със скръстени ръце. Макар и намръщена, пак си оставаше най-готиното момиче на света. — Постъпваш благородно. Колко мило от твоя страна. Какъв кавалер.

— Благородно? — учуди се Тео и мушна зарядното на телефона си в ъгъла на куфара. — Моля те.

— Моля те — изимитира го Бранди. — Точно така. Припкай у дома. Ами Аспън, идиот такъв? Ще оставиш най-добрия си приятел в такъв момент?

В такъв момент означаваше, че все още се опитвам да преодоля смъртта на Хедър. В действителност преживявах трудно по-скоро начина, по който леля Холи преживяваше смъртта на Хедър. Така да се каже, няхах никакво желание да бъда близо до леля Холи, докато тя преминаваше през гневно-депресивния-пиянски и така нататък период.

Точно така беше, честно, но Бранди не преставаше да твърди, че вероятно съм по-тъжен, отколкото показвам, или имам проблеми, които трябва да превъзмогна. И тъй като нямаше начин да я убедя в обратното, без да вляза в образа на коравосърдечен кретен, просто не си правех труда.

— Един от нас трябва да си тръгне — настоя Тео. — Аз определено нямам желание да прекарам остатъка от месеца в стая, съседна на твоята. Не и след вчера.

— Значи е редно аз да си тръгна — каза Бранди.

Напрегнах се. Тя не можеше да си иде. Не и след като най-сетне имах някакъв шанс.

— Ти? — учуди се Тео.

— Очевидно — отвърна Бранди. — Ти си най-добрият приятел, не аз. Той ме покани само защото съм ти гадже. Бях ти гадже.

Е, не е така.

Тео направи пауза, стиснал купчинка тениски в ръка.

— О, значи ти искаш да покажеш благородство.

— Боже, толкова си бебе! — повтори Бранди. — Уф, отивам да си събера багажа.

В този момент тя се обърна към вратата, видя ме да стоя там и замръзна на място.

— Аспън — промълви.

Тео погледна сепнат към мен.

— О, здрасти, човече.

— Здрасти — отвърнах и за кратко просто се взирахме един в друг. Трябваше да измисля начин да изгледа нещата.

— Добре, ти избери — заговори Бранди, която по-бързо се окопоти в неудобната ситуация. — В един часа има автобус за града. Кой от нас ще се качи в него?

— Никой — казах. — Стига, ще си сменя стаята с Тео, ако така ще е по-малко неловко. Но не си тръгвайте, става ли?

Те се спогледаха, беше един от онези безмълвни разговори, траещи едва две секунди, присъщи като че ли само на двойките. И на пресните бивши двойки, предполагам.

— Просто избери единия — каза Бранди, а тонът ѝ изведнъж прозвуча уморено. — Няма да се обидим. Честно.

Лицето на Тео се изопна, личеше си, че ужасно ще се обиди ако избера Бранди да остане.

— Стига, хора — настоях аз и въздъхнах пресилено. — Не може ли поне да закусим? Да пийнем малко кафе и да поговорим за това? — нямаше да си говорим, разбира се, тъй като така щях да получа шанс да действам по моя си начин. Но имах нужда от време. Само няколко минутки, за да реша какво да правя.

Последва още един безмълвен разговор. След това Тео каза:

— Може, струва ми се.

Бранди кимна рязко и тръгна забързана, излезе от стаята, мина край мен и се запъти към долния етаж. Тео се загледа след нея с изкривено от болка лице. Болеше го от раздялата. Или от мисълта, че мога да избера Бранди и да го пратя да си ходи, при положение че най-сетне, след като ме беше молил години наред да дойде с мен, това лято се беше озовал в северната част на щата. Каквато и да беше причината, знаех, че трябва да се отърва от това чувство. Особено след като аз бях причинил цялата тази болка.

— Получи ли съобщенията ми? — тонът му беше още по-сърдит от обикновено. — Човече, как стана така, по дяволите? Просто ей така.

Като гръм от ясно небе. Бам. Казах нещо, тя се разпали и после... просто приключи с мен. Завинаги.

Направих съчувствена физиономия.

— Ужасна история. Наистина.

— Дори нямаш представа — отвърна Тео. Продължаваше да стиска онези тениски.

Имах съвсем ясна представа. Е, не точно. Но все още помнех вечерта, когато разбрах, че са двойка, и не можех да си представя, че това беше по-зле.

— Ужасно — повтори той. Въздъхна. А после добави: — Закуска?

— Ти върви, искам преди това да си сложа лещите.

Тео метна тениските в куфара си и тръгна надолу по стълбите. Аз поех бавно към банята, но щом го изгубих от поглед, взех бързо една тениска от куфара, влязох в синята стая, където беше настанена Бранди, и откъснах шнола от тоалетката ѝ.

Първо достигнах до шнолата за коса. Незабавно се откри празно пространство, същото, от което едва вчера бях откраднал любовта ѝ към Тео. Още не се беше излекувало, а от неравните му краища излизаха пипалца на възмущение и яд, че доскорошният ѝ любим се държи дистанцирано.

Улових негативните чувства и ги издърпах. След това отстраних нищожното ѝ, но твърде осезаемо, желание да напусне мен, Тео и Три Пийкс.

В тениската на Тео желанието да обърне гръб на града беше малко по-силно, не беше така лесно да впия волята си в него. Все пак откраднах и него, наред с копнежа му да отмъсти на Бранди, задето го беше зарязала така внезапно, на всичкото отгоре на публично място. А най-накрая откраднах стремежа му да опита отново да се съберат.

Костваше ми доста усилия. Когато приключих, се наложи да седна и да затворя очи. Само за миг. Само колкото замайването от действията ми да се разсее и да престана да чувствам съзнанията им в своето собствено.

Когато слязох, Тео слагаше яйца в четири чинии, а Бранди мънкаше някакво извинение от мястото си. Извинение, че скъсала с него без никакво предупреждение. Извинение за обидите, които беше

изрекла. Извинение, че вече не изпитва чувствата, които мислела, че изпитва.

Баба наблюдаваше сцената мълчаливо, но щом се настаних на масата, тя срещна погледа ми и се усмихна. Знаеше какво съм направил. О, да. Със сигурност знаеше. Кимнах леко към нея, макар всъщност да не беше нужно.

Тео изобщо не забеляза безмълвната ни комуникация, седеше и слушаше обясненията на Бранди. Каза й:

— Всичко е наред. Наистина. Не се безпокой.

Решихме да отидем на езерото както обикновено. Лично аз бях готов да разнообразим малко нещата, но в интерес на това да запазим отношенията ни възможно най-близки до обичайните, се предадох.

Пътуването продължи около двадесет минути и в колата по целия път беше съвсем тихо. И все пак тишината беше приятна, не като онази, в които имаш чувството, че всички кроят наум планове за смъртта на останалите. Аз играех ролята на диджей на мястото до шофьора. Тео барабанеше по волана в ритъма на всяка песен. На задната седалка Бранди рисуваше по голите си ръце както винаги.

Щом стигнахме до езерото, грабнах купчината плажни хавлии, сред които беше скрита останалата три-четвърти бутилка водка от вчера, Бранди взе бутилката и поехме по отъпканата пясъчна пътека към плажа.

Беше облачен, а освен това и делничен ден, така че освен нас наоколо нямаше жива душа. Оставихме нещата си, където ни падне и двамата с Тео се отправихме към навеса за лодки, докато Бранди се мажеше със слънцезащитен крем.

— Какво ще кажеш за каяци днес? — попита Тео. — Още не сме вземали каяк.

Спомних си, че вчера исках да вземем каяк, но днес по някаква причина стомахът ми се свиваше само при мисълта за това.

— Не — отвърнах.

Тео сви рамене.

— Отново кану?

Вчера бяхме взели кану. При спомена ми призля. Уф, може би изобщо не беше добра идея да идваме днес на езерото. Всичките тези вълни, цялото това клатене...

— Или водно колело? Хайде, човече, избери нещо.

Сложих ръка на стомаха си в опит да го успокоя и поклатих глава.

— Ти избери. Аз май ще пропусна.

Тео се втренчи в мен.

— Добре ли си?

Дали? Не бях сигурен. Когато се събудих, не се чувствах така. Като че ли всичко беше започнало на закуска. Може би беконът не е бил съвсем сготвен.

Но пък Бранди и Тео също бяха яли бекон, а изглежда и двамата бяха добре.

— Не ми е добре на стомаха. Вероятно не бива да влизам във водата днес.

Тео погледна колебливо към водата. След това сви рамене.

— Супер. Тогава просто ще се приличаме на пясъка.

— Вие може да вземете лодка, ако искате.

— Хм — отвърна той. — Може.

Ха. Ето че беше готов да наеме лодка само за него и Бранди, а сутринта искаше да си върви у дома, за да не е близо до нея. Бях много умел в работата си. Ха-ха.

Върнахме се при Бранди, която беше опънала трите хавлии в спретнатата редица. Беше се настанила на крайната отляво, но се изправи, щом приближихме.

— Нима има опаска — попита многозначително тя, предвид липсата на хора наоколо.

— Помислих си, че днес можем да вземем каяк — каза Тео, — но Аспън е болен.

— Не съм болен — намесих се. — Просто стомахът ми върти някакви номера.

— О — отвърна Бранди. — Е, а моите ръце още са малко уморени от гребането вчера. Защо ти не вземеш каяк, а аз ще правя компания на Аспън?

Нямаше начин нещата да се подредят по-добре, сякаш ги бях планирал. А честно, не бях. Но, мамка му, ако знаех, че стомашен вирус, или каквото беше това, ще ми осигури възможност да остана насаме с Бранди, щях да го симулирам много по-рано.

— Имаш ли нещо против, Аспън? — попита Тео.

— Отивай — отвърнах.

И ето че той се запъти обратно към навеса за лодки. Двамата с Бранди го наблюдавахме как закопчава грозна оранжева спасителна жилетка върху тениската си, а после помъква яркожълт каяк към брега.

— Плис! — провикна се Бранди, щом Тео се оттласна от брега и започна да гребе. Ритъмът му беше равномерен и лодката се движеше бързо. Вероятно можеше да спечели някое състезание.

— Е — подхванах аз и се настаних на средната хавлия. — Заряза го значи, а?

Бранди пусна дълга въздишка и се отпусна назад върху кърпата си.

— Твърде рано ли е за водка?

— Никога не е твърде рано за водка — отговорих и извадих бутилката.

Всъщност бяхме пресипали водката в празна бутилка от Спрайт, тъй като на този плаж понякога имаше ченгета, а често беше по-лесно да пазиш приличие, вместо след това да се опитваш да достигнеш до човека, пред когото си сгафил. Отпих една глътка, Бранди също, и след това попитах:

— Какво стана?

— Самата аз нямам представа — призна тя и ми върна бутилката. Оставих я настрана. — Виж, съжалявам, че всичко това се разигра точно докато сме тук. Нямах намерение да правя драми пред семейството ти, но, сякаш... като че ли в един миг получих просветление, разбираш ли? В закусвалнята снощи.

— Просветление?

— Да. Че съм с този приятен човек вече пет-шест месеца... и той е чудесен, но просто нямаме нищо общо. Нищо. Кръгла нула. Не можем да изгледаме дори един филм заедно, защото всеки път, когато гледам някой от безумните му филми за загубеняци спортисти, ми идва да се гръмна, а всеки път, щом той гледа някой от моите филми...

— В които обикновено някой наистина се гръмва — допълних аз. Познавах доста добре филмовите вкусове на Бранди. До голяма степен се покриваха с моите.

— С малко късмет, да — отвърна тя и ми се ухили. — И все пак, той не може да ги търпи. Моите филми или го отвращават, или го отегчават до смърт. Същото е и с музиката. И с компютърните игри. С книгите, училището и общо взето с всичко в живота, разбираш ли?

Кимнах. Разбирах, тъй като си мислех същото през цялото време, докато те излизаха. Тео беше свестен тип, но понякога се проявяваше като кретен. Бранди заслужаваше някой по-добър. Някой, който предпочита да чете истински книги вместо комикси например. Някой, който обича наистина интересни филми, вместо такива, създадени, за да обират награди.

— Ооо, забравих да те питам — казах. — Гледа ли вече „Кръв от Юпитер“^[1]?

Бранди веднага се развълнува.

— Човече. Два пъти. Ти гледа ли го?

— В деня, в който го пуснаха. Не беше ли страхотен? Всъщност, когато взривиха Марс, си мислех за теб. О, а също и когато се случи онова с пръстите.

— Онова с пръстите! — тя седна малко по-изправена. — Нали? Извънземното и пръстите на онзи човек, направо нямам думи, беше толкова страхотно и ужасно, ааах, искам да го гледам отново!

— Бих го гледал отново с теб — казах.

Тя се ухили и смъкна слънчевите очила на носа си.

— О, но Тео няма да иска да дойде, а ще ми е неудобно да го зарежем.

— На Тео не му хареса, така ли?

— Боже, никак. След това не спря да опява, че нямало начин космическите кораби да бъдат с такава форма и че на Юпитер няма живот...

— Е, на Юпитер наистина няма живот — съгласих се. — Но това определено не е най-важното във филма.

— Виждаш ли? — отвърна тя и буквално видях как на лицето ѝ отново се изписа удовлетворение. — Точно така. Идеята не е науката. Важното е, че разни неща избухват, лошите умират, а накрая напълцват пръстите на някакъв човек парченце по парченце, докато...

— Уф, стига — потреперих леко пресилено при спомена.

Бранди се засмя.

— Хареса ти и го знаеш.

— Уф — повторих аз.

— Ооо! — възкликна Бранди. — Кълцани пръсти. Това си го бива!

Замълчах за момент. Като че ли пропусках нещо.

— Почакай, за какво си го бива?

— Извинявай. За име на група. — Тя ме погледна съзаклятнически, така, че ми се прииска да не носеше слънчеви очила, за да мога да видя очите ѝ. — Мечтая си изведнъж да се окаже, че съм невероятно талантлива и да основа група. Затова си правя списък с имена на групи, които мога да ползвам, ако мечтата ми наистина се сбъдне.

— Кълцани пръсти — изрекох аз и кимнах. — Да, бива си го. Тя се замисли за миг.

— А първият ни албум може да се казва „Струйки кръв“.
Засмях се.

— Водещ сингъл: „Виждам сухожилията ти“.

— Ето на — каза развълнувано тя. — Влизаш в тона ми. Трябваше да предположа, че ще стане така.

Е, очевидно влизах в тона ѝ. Тео трябва да е малоумен, за да не го прави.

В този момент телефонът на Бранди звънна. Тя порови в чантата си, извади го и направи физиономия.

— Баща ти? — предположих.

— Право в целта — отговори тя, а след това прочисти гърлото си и прочете съобщението на глас. — „Здрасти, миличка. В днешните новини съобщиха за торнадо. Исках да се уверя, че си добре.“ Следват три усмихнати личица. Три.

— Торнадо? — изненадах се аз. — Тук нямаме такива неща.

Бранди извъртя очи.

— Вероятно е ставало въпрос за Средния запад. Няма значение. Ураган във Флорида? Татко ми праща съобщение в час по английски език. Цунами в Япония? Татко изведнъж е сигурен, че съм умряла.

— Просто е свръхгрижовен — казах, но тя не отговори, тъй като и двамата знаехме, че не е истина. Откакто родителите на Бранди се бяха разделили, докато бяхме в прогимназията, баща ѝ беше сигурен, че и Бранди също ще изчезне. А границата между желанието да се увериш, че детето ти е в безопасност и това да го спреш от училище за два дни, тъй като е имало стрелба в друго училище през два часови пояса, е много тънка.

В действителност беше истинско чудо, че я беше пуснал да замине за северната част на щата с мен и Тео за цял месец. Е, чудото

всъщност беше моят баща, който увери нейния, че ще е от голяма полза преди заминаването в колеж... но все пак. Все пак беше чудо.

— Вземи, това ще помогне — казах и отново ѝ подадох бутилката. — Добре, че Тео се нае с ролята на шофьор, нали?

Бранди отпи глътка, избърса устни и се разсмя.

— Добре, че не сме на негово място.

ПРЕДИ

Увлечението ми по Бранди Макалистър започна някъде в началото на девети клас, след като притеснението през първите няколко седмици беше започнало да отслабва и започнахме да се откъсваме от групичките, в които бяхме намерили известен комфорт. Бях започнал да нося шапки, защото мислех, че ми придават по-зрял вид; привлякох други хора с шапки, както и такива, които харесват хора с шапки. Също и почитатели на театъра.

Бранди носеше гигантски гerdани и кожено яке и беше изрисувала с химикалка татуировки по целите си ръце; тя привлече хлапетата, които пушеха трева и говореха за истинските татуировки, които ще си направят, щом пораснат достатъчно, че да се сдобият с фалшиви лични карти.

Тези две групи имаха повече общи неща, отколкото бихте предположили.

Въпреки това с Бранди проведохме смислен разговор чак през октомври, когато и двамата бяхме задържани за наказание след часовете. Бяхме тя, аз и група от трима шантави типове, които седнаха най-отзад и не престанаха да се оплакват от неправдите в правосъдната система на гимназията. Учителят се настани зад бюрото си, сложи слушалки на ушите си и напълно ни игнорира.

Бранди седеше на съседен до моя чин и четеше книгата на Чарлс Дикенс, която ни беше възложена в часа по английски.

— Ти за какво си тук? — попитах аз, като снижих глас, за да заприличам на гангстер от миналото.

Тя се усмихна с половин уста.

— За писане на съобщения.

— Наистина? Само за това?

— По време на час по физическо — допълни тя, а яркосините ѝ очи блеснаха, щом заговори. — Не внимавах и една волейболна топка

ме удари в ръката. Изгубихме по моя вина. Всички ужасно ми се ядосаха.

Изрече последните думи кикотейки се, като че ли се гордееше със себе си.

— И все пак — казах — сигурно те е заболяло.

— О, ужасно — тя вдигна късия ръкав на ризата си едва ли не с радост. — Виж каква синина. След ден-два ще стане още по-зле. Ще позеленее и посинее. Като на зомби. Нямам търпение.

Огледах синината, а след това и ръката ѝ под лакътя, която беше оцветена в черно, лилаво и мастилено синкаво. Колоритна рисунка на русалка, надраскана от лакътя чак до китката ѝ. Имаше сутиен от мидени черупки и гледаше замечтано в далечината, а косата ѝ се вееше и се сливаше с водата.

— Наистина си я бива — възхитих се и посочих русалката.

— Благодаря. Струва ми се, че перката ѝ не се получи много добре, но може би следващия път ще е по-сполучлива. Казва се Шели^[2] — добави самодоволно. — Схвана ли?

Изкикотих се, но след това спрях да се смея. Загледах се в перката. Струваше ми се съвсем добре. Нещо друго обаче привлече вниманието ми: участък от кожата, отчасти прикрит от торса на Шели, който беше малко по-гладък.

— Какво е това? — попитах.

— О, просто изгорено — отвърна тя. — Изпуснах машата си за коса и — ссст.

Маша за коса. Отместих поглед към невероятно правата ѝ руса коса, чийто крайчета се бяха извили при допира с материята на ризата ѝ малко под раменете. Винаги съм смятал, че е естествена. Да чуя да казва маша за коса беше все едно да бъда допуснат до интимна част от живота ѝ, място, където Бранди се превръщаше в Бранди. Преди това Бранди беше „просто някакво момиче“. Едно от многото митични създания с нежна на вид кожа, интересни извивки и полюшващи се коси, които се срещаха в училище, в квартала ми и в твърде смътните ми фантазии. Но сега, благодарение на Шели, татуирана върху белега от изгаряне с маша за коса, Бранди беше различна. Бранди беше истинска.

(Също така, съвсем случайно Бранди се превърна в катализатор, който оформи съвсем ясно фантазиите ми.)

— ... просто ми се иска да се отърва от него, разбираш ли? — бърбреше тя. — Е, беше супер за няколко дни, но вече мина почти година и ми писна.

Разтърка петънцето на кожата си, достатъчно внимателно, че да не размаже мастилото на Шели, а аз успях да устоя на желанието да протегна ръка и да направя същото. Искях да почувствам разликата между нормалната кожа на Бранди и тази на белега. Вместо това попитах:

— За да го скриеш ли рисуваш върху ръцете си?

Тя ме погледна учудено.

— Не. Правя го, защото обичам рисунки.

Значи ако по чудо един ден белегът ѝ изчезне, ще продължи да използва кожата си като платно за изкуството си. Добре беше да го знам.

— Може ли да ми послужиш с химикалка?

Тя извади една от чантата си и ми я подаде. Посветих останалата част от наказанието на домашното си по социални науки; щом най-после ни пуснаха, удобно пропуснах да я върна.

Същата вечер чрез химикалката на Бранди достигнах до нея с биешо до полуда сърце и за пръв път потърсих не черта от характера, емоция или нещо друго също толкова неуловимо, а конкретна зона от физическата същност на Бранди: белегът от изгаряне при лакътя.

Открих го и без особено усилие, просто го дръпнах. Задържах го за миг в съзнанието си, наслаждавах се на част от нея толкова близо до мен... изчаках. Можех да имам още от нея също толкова близо до себе си, ако пожелаех. Вероятно тази химикалка пазеше много от нейните тайни. Можех да видя какво е писала в дневника си, стига да водеше такъв. Можех да видя всяка линийка, която е изрисувала върху ръката си. Може би дори да я видя гола.

Потреперих при тази мисъл.

Но по някаква причина не го направих. Ако тя искаше да ми покаже още от себе си, можеше да го направи, когато реши и по собствена воля. Можех да почакам. Бранди — отскоро специална, отскоро истинска — си струваше чакането. Оставих химикалката и накарах белега да изчезне.

Зачудих се кога ще забележи, че го няма.

Зачудих се как ще си обясни липсата му.

Зачудих се какво ще нарисува върху ръката си утре.

[1] От англ. ез. „Blood of Jupiter“ — несъществуващ филм, плод на въображението на автора. — Б.р. ↑

[2] От англ. ез. „shell“ — черупка. — Б.р. ↑

3

Не останахме дълго на езерото не само защото на Тео бързо му доскуча да плава с каяк без Бранди и мен, но и защото беше студено. Понякога тук се случва, дори и през лятото. Не само че бяхме на цели пет часа път северно от града, но се намирахме и наскред планината. Ето защо още преди двамата с Бранди да сме посегнали към останалата водка, Тео пристигна с каяка обратно на брега и се зачудихме какво друго бихме могли да правим.

Отговорът: не много. Особено ако не си падаш по катерене като мен. Тео си падаше, съответно и Бранди, но и двамата не си носеха подходящи обувки за катерене, така че решихме да се върнем в Три Пийкс и да поогледаме Главната улица на дневна светлина, докато магазините са все още отворени. В действителност, още не бяхме го правили.

В интерес на истината, тя така си се казваше. Главната улица. Сякаш се намирахме в ситком от петдесетте. Магазините се простираха в участък от три пресечки, маркирани от бакалия и книжарница в двата края. Между тях се намираше поредицата от симпатични малки магазинчета, закусвалнята с наистина вкусните бургери и „Бийн Барн“, където приготвяха доста прилично капучино.

По молба на Бранди започнахме с „Бийн Барн“, за да може да си вземе чай лате. След това, въпреки приглушените протести на Тео, тя ни натика в едно от магазинчетата, но набързо отново излязохме, щом откри, че всички дрехи местно производство са с цени от четиристотин долара за една риза. Това е то в Три Пийкс.

Накрая ни остана да видим само книжарницата, „Уотърлемън букс“. Над главата ми дрънна малко звънче, щом бутнах вратата. Климатикът работеше на пълни обороти въпреки студа навън, а от аудиоколоните тихо звучеше „Съчувствие към дявола“^[1].

Не може да се каже, че беше претърпкано. Малка група хора разглеждаха заедно книги, почти скрити в ъгъл в дъното на

книжарницата, а стар намусен човек подреждаше нещо на рафт с надпис „Местни забележителности“.

— Ооо, местни легенди! — възкликна Бранди и се запъти към възрастния човек.

Тео се отправи директно към раздела с графични романи, а моето внимание беше привлечено от трима души, които си приказваха в предната част на книжарницата: момче и момиче, които изглеждаха на моята възраст, и по-възрастна жена, която пърхаше майчински около тях.

Момчето беше облечено с провиснали панталони и огромен анорак с качулка, а от цялото му същество струеше нежеланието му да бъде тук. Момичето беше високо, чаровно, с тъмна коса, спусната небрежно по раменете му. Носеше хипарска пола, маратонки без чорапи и гигантска широка жилетка, пристегната в кръста с раирана вратовръзка. С острия си поглед и абсолютната липса на усмивка, тя имаше вид на най-страшната — и вероятно най-младата — учителка по английски език.

Бранди имаше един-два подобни тоалета. Обърнах се към нея, чудейки се дали ги е забелязала, но тя вече беше погълната от книга с мъж в костюм и без лице на корицата. Затова нищо не ѝ казах. Просто застанах пред масата с бестселърите и взех да подслушвам.

— Никога не съм била много запалена по четенето, ако трябва да бъда честна — казваше майката. Подаваше лист хартия на момичето с вратовръзката, държеше го почти като щит. — Единственото, което съм чела от този списък, е Хемингуей и... е, работата е там, че дори не ми хареса.

Ах. Списъкът с книги за лятото. Оставаше ми да прочета „Пътешествията на Гъливер“^[2] и „Франкенщайн“^[3] до септември. Накрая щях да стигна и до тях. Може би.

Вратовръзката погледна списъка. След малко устните ѝ се свиха в огорчена усмивка.

— О, да. „Сбогом на оръжията“. И тя не ми хареса много. Какво ще кажеш за „Разказът на прислужницата“^[4]?

Момчето ококори ужасено очи.

— Но това е момичешка книга!

— Да, така е — изрече равно момичето с вратовръзката, а усмивката ѝ стана сурова. — Което означава, че може да се окажеш

единственото момче в класа, което я е чело. Ти си Джон, нали? Учиш в гимназия „Три Пийкс“?

Той кимна, изглеждаше все по-тревожен с всеки изминал миг.

— Започваш десети клас през есента?

Той отново кимна.

— Сигурна бях — каза тя. — Имах същия списък преди две години. Господин Смит ни раздели на групи според това кои книги сме прочели и имахме общи проекти за седмицата. Аз бях чела „Разказът на прислужницата“ както и пет други момичета. И едно момче. Само едно. А това означава, че прекара цялата седмица заобиколен от момичета, които, нека ти споделя, бяха много впечатлени, че е чел феминистка класика.

Момчето изглежда се заинтригува, но майката изгледа Вратовръзката с подозрение.

— Не съм убедена, че това е най-добрата причина за избор на книга...

— Но не е и най-лошата — отвърна Вратовръзката.

Майката се поколеба. Облиза устни.

— Вероятно в списъка има нещо... ами... привлекателно за момчета?

Вратовръзката присви очи; буквално усещах как въздухът в помещението се нагнетява.

— Привлекателно за момчета — повтори безизразно тя. — Какво точно имате предвид? Книги написани от мъже? За мъже? Без никакви жени, с изключение на плоски образи, които съществуват единствено заради любовните интереси на мъжете? Това ли имате предвид?

От мястото си край рафта, определен за Местни забележителности, Бранди беше вперила поглед във Вратовръзката вместо в книгата си. Забеляза, че я гледам и си разменихме погледи с вдигнати вежди, а значението беше съвсем ясно: Мацката с вратовръзката беше страхотна.

Жената буквално зяпна с уста и за миг се зачудих дали ще обвини Вратовръзката, че се държи грубо, или ще поиска да разговаря с управителя. Но преди още да е имала възможност да каже нещо, момчето заговори.

— Хм. Май ще прочета „Разказът на прислужницата“.

Агресивното отношение на Вратовръзката изчезна като мираж и тя се ухили на момчето.

— Добър избор — тя извади книга от витрината с препоръчителна литература за лятото. Момчето я взе. Вратовръзката отново погледна списъка. — С това приключваме с модерната класика. Какво следва? А, добрият стар списък с европейска класика. Ела с мен.

Тя се обърна и се насочи към дъното на магазина. Момчето я последва като дресирано кученце. Майката се намръщи след тях, но изражението ѝ бързо омекна и след едно поклащане на главата почти премина в усмивка. Обърна се към масата с бестселъри и видя, че я гледам.

— Предполагам, че трябваше да предвидя това — каза тя някак огорчено. — Лия има твърдо мнение по отношение на книгите. Аз просто... предполагам не чета по същия начин.

— Лия? — повторих. Името удари предупредителна камбанка в съзнанието ми, но ми отне известно време да осъзная защо. Снощният ритуал и чувството на неприязън на баба към момичето, притежавало „Баскервилското куче“. — Да не е Лия Рамзи-Улф?

Жената кимна.

— Моят Робърт беше в класа на по-голямата ѝ сестра. Рейчъл^[5]. Завършиха преди няколко години. И Рейчъл беше същата. С ум остър като бръснач, но упоритостта ѝ граничеше с грубост.

Клатейки глава, тя се отдалечи — точно навреме, че Бранди да дойде при мен.

— Познаваш ли я? — попита тя, загледана в Лия. Тонът ѝ не прозвуча по-различно, отколкото ако ме беше попитала: Познаваш Лейди Гага?

Не познавах Лия, очевидно, но ако го признаех пред Бранди, трябваше да обясня откъде знам цялото ѝ име, което не беше препоръчително. Ето защо се опитах да сменя темата. Грабнах случаен бестселър и я попитах:

— Хей, чела ли си тази?

— „Игрите на глада“^[6]? — Бранди извъртя очи. — Не са ли я чели всички, дори и майките ни?

— Аз съм гледал само филма — казах и се зачетох в първата страница.

Бранди разбра намека и се върна край рафта за местни забележителности.

Лия поведе момчето към касата, където майка му плати за малка планина от книги. Щом си тръгнаха, на лицето ѝ цъфна самодоволно изражение. Всъщност имаше красиво лице, макар и строго. Погледът ѝ беше особено властен. Сякаш всички останали на този свят са малко по-малко истински от нея самата. Дори Тео и аз. Дори Бранди.

Имаше малка бенка над лявото ъгълче на устата като на някоя старомодна филмова звезда. Секси.

Лия мина зад касата, отвори малък син тефтер и започна да си записва нещо, като през цялото време се хилеше. Аз се приближих още, и още, и още, докато успея да зърна какво пише.

Убедих младежа Х.С. да купи Атууд. Няма по-добра феминистка от мен, д/н? ЛРУ

Изпълнен с любопитство прочетох и ред над написаното от нея току-що:

Взето капаро за пет екземпляра на „Американски богове“^[7].

за два часа. Само така. — ДжХ

Бърз поглед към страниците и видях още такива: Лия и някой друг си разменяха бележки какво са продали и на кого. Зачудих се кой ли е вторият човек.

— Това не се продава — заяви Лия. Отне ми момент да осъзная, че говори на мен и още един, за да се усетя, че сочи към синия бележник.

— О — възкликнах аз и отстъпих назад с вдигнати ръце. — Съжалявам, не исках...

— Да ме шпионираш? Искаше, разбира се — прекъсна ме тя и леко се засмя. — Е, не е голям проблем. С какво мога да помогна? —

огледа ме много набързо и продължи: — Алън Гинсбърг? Джак Керуак?^[8] Имаме чудесна колекция от този сорт ето там.

Примигнах срещу нея. Сведох поглед, за да се уверя напълно, че сутринта не съм облякъл тениската си с надпис „По пътя“^[9], а след това съм забравил.

Не бях.

Но още преди да съм имал възможност да отговоря, Лия добави:

— Хей, не съм ли те виждала преди?

— Тъ, не мисля.

— Не, напротив — само след миг лицето ѝ светна. — Горее, на езерото Елмвю! По-рано тази седмица. Ти и приятелите ти наемахте лодки. Вие бяхте, нали? — гледаше към Бранди, когато зададе последния въпрос.

— О, да, ходихме там няколко пъти — измънках.

В този момент в съзнанието ми се появи образ. Бях го видял по време на ритуала: Лия се свива като пашкул в кану, за да може да чете, без никой да я безпокои. Бях видял също, че работи в книжарница. Точно така.

— Аз ходя там всеки път, щом ми се удаде възможност — каза тя. — Толкова е приятно. Обичам да съм във водата.

Съзнанието ми се вцепени. Това не беше редно. Не бях ли ѝ откраднал точно това снощи? Любовта към лодките и водата и всичко останало?

— Така ли? — отвърнах предпазливо.

— О, да. Бих го правила всеки ден, но знаеш как е. Работа — тя разпери ръце и посочи книжарницата.

Добре, дали не бях объркал ритуала? Беше ли останала Лия непокътната? Може би имаше всичко това предвид в минало време. Все пак не прозвуча точно така...

— Като стана въпрос за работата ти, чудех се дали мога да хвърля един поглед на това? — казах и кимнах към бележника ѝ. — Работата е там, че миналото лято работих в една книжарница в града, но там не биха допуснали да записвам продажбите, както правиш ти. Политика на големите вериги. Разбираш.

Пълна лъжа, разбира се. Никога не бях работил през лятото, а и никога не бих се насочил към длъжност в книжарница, ако ми се наложеше.

— Не е кой знае колко вълнуващо — каза тя и ми подаде тефтера. — Просто с моя приятел Джеси се шегуваме помежду си.

Започнах да местя погледа си нагоре, сякаш преглеждах бележките в обратен ред, а всъщност проучвах хартията, търсех откъде мога да проникна. Съвсем скоро открих. Обърнах страница като извинение да долепя ръката си и успях. Видях Лия и още няколко души така преплетени, че не можех дори да ги отделя, да не говорим да издърпам нещо.

Обща собственост. Трябваше да се досетя, че ще е безполезно. Нужно ми беше нещо, което принадлежи само, или поне основно, на Лия.

Опитах се да прикрия разочарованието си и като се съсредоточих върху една от бележките, откъснах волята си от бележника. Усмихнах се на Лия и ѝ го подадох.

— Предизвикала си го да препоръча Анаис Нин^[10] на някого? Това е просто жестоко.

Тя бързо повдигна вежди.

— Знаеш кой е това?

Само защото Бранди ми беше казала. И все пак. Свих рамене и казах:

— Може би. Все едно. Търся... — зашарих набързо с поглед из магазина, за да проверя кои раздели се намират най-далеч от касата. Романтичен. Детски. Графични романи, където Тео се беше подпрял на една етажерка и четеше. — Всъщност, моят приятел ето там имаше нужда от препоръка. Пада си по манга и неща от този сорт, искаше да потърси нови издания.

Все пак не беше лъжа. Тео не четеше много, но когато го правеше, предпочиташе в книгите му да има картинки. Бранди беше убедена, че това не се брой за истинско четене.

— Ооо, хммм — беше отговорът на Лия. — Да, ще ида да поговоря с него. Веднага се връщам!

В мига, щом я изгубих от поглед, взех да кръжа около плота, докато се уверя, че нито възрастният мъж, нито Бранди ще ми обърнат внимание. Мушнах се зад касата.

Чаша, пълна с химикалки. Купчинка бележници. Касова лента, книгоразделители, обичайните джунджурии — и мобилен телефон. Смартфон в блестящо лилаво калъфче. Джакпот.

Беше ми нужна по-малко от секунда, за да го достигна и дори още по-малко да се уверя, че принадлежи на Лия.

Установих връзка, разрових спомените в телефона, търсех нещо, което мога да взема. Не нещо голямо — не беше необходимо, — но определено нещо, което веднага да ми покаже разликата.

Така да се каже: не нещо в личността ѝ, а във физическата ѝ същност. Напрегнах сетивата си мъничко, съсредоточих мисълта си върху телефона, докато образът на Лия, с която бях разговарял току-що, се изясни, и в този момент го съзрях: малката бенка точно над устната ѝ. Идеално.

Изтеглих я, беше съвсем лесно, като разопаковане на бонбон.

— Хей! Това е мое!

Подскочих. Искях да оставя телефона, но беше прекалено късно.

— Съжалявам, аз...

— Искаше да ми откраднеш телефона? — прекъсна ме тя и го дръпна от ръката ми. — Така ли?

Но докато се взирах в лицето ѝ, отговорът заседна в гърлото ми.

— Тъ — измънках, докато безуспешно се стараех да не гледам точката над устната ѝ. Вратът ми се скова.

— Какво друго открадна? — настояваше тя.

Старецът ни погледна от другия край на магазина, а Бранди хукна към нас и в бързината събори няколко книги.

— Нищо не е откраднал! — Бранди се поколеба и погледна към мен. — Не си, нали така?

— Разбира се, че не съм! — заявих, тъй като краденето на нечия бенка не се брои. — Просто исках да знам колко е часа, а наоколо няма часовници и...

Лия посочи стената над касата. Там висеше часовник, два пъти по-голям от главата ми, а стрелката на секундарника тракаше звучно.

— О — отвърнах. — Аха.

— Е, ще купувате ли нещо — настоя Лия. — Ако не, мисля, че е по-добре да си тръгвате.

— Всъщност, да — заяви Бранди и вдигна книгата, в която се беше зачела.

Докато Лия я обслужи със стоическо мълчание, аз отидох да повикам Тео от задната част.

— Видях те да си приказваш с мацката от книжарницата — каза ми той. — Взе ли й номера? Жестока е.

— Също така е тотална гадина — отвърнах. — Да се махаме от тук. Време е за бургер.

Двамата с Тео изчакахме докато Лия прибираще книгата на Бранди в торбичка и после излязохме заедно. Чак след като се озовахме навън, Бранди ме попита какво се беше случило между мен и Лия.

— Нищо — казах.

Е, нищо чудно, че баба и леля Холи не я харесваха. Правиш нещо съвсем безобидно, което не й е по вкуса, и тя на мига се превръща в кучка.

Бранди повече не спомена случката, но по пътя към закувалнята, докато хапвахме и седяхме, докато се прибирахме у дома, постоянно се връщах към сцената в книжарницата. Тревожеше ме.

Не защото Лия ме беше хванала с телефона й и вероятно си бях спечелил място в черния й списък за вечни времена. Изобщо не ме беше грижа за това. Тревожеше ме фактът, че дори след като бях откраднал бенката, тя продължаваше да си бъде там, точно над левия ъгъл на устната й.

ПРЕДИ

Не си спомням как съм се научил да достигам, както не помня как съм се научил да ходя. Просто е нещо, което винаги съм можел да правя. Това, което си спомням, е точния момент, в който научих, че не бива да казвам пред никого извън семейството какво умеем да правим.

Беше снежен петъчен следобед преди десетина години и Тео Валдес беше дошъл у дома след училище. Тео се ужасяваше от снега, тъй като две години по-рано баща му беше претърпял автомобилна катастрофа заради снежна виелица и беше прекарал почти седмица в болница. Ето защо, веднага след като портиерът ни пусна да се качим, първото, което той направи, беше да се втурне в дневната и да потърси телефона.

— Трябва да се обадя на тати — каза притеснено той.

(Бяхме във втори клас. Тогава и аз наричах баща си „тати“.)

Последвах мокрите стъпки, които Тео беше оставил с ботушите си, и стигнах в момента, в който вече беше набрал номера. Минаха секунди. След това още секунди. Лицето на Тео помръкна. Най-накрая той каза:

— Няма го в офиса. Ще позвъня на мобилния му.

Баща му не вдигна и този път, затова Тео остави съобщение и затвори. Дишаше учестено, вероятно се опитваше да не се разплаче, клатеше глава и ме гледаше настоятелно, сякаш аз трябваше да направя нещо, за да оправя положението.

Затова се метнах на канапето, извадих дистанционното на телевизора изпод възглавниците и го подадох на Тео.

— Вземи това.

При все, че видимо беше озадачен, направи каквото му казах. Хвана го с две ръце, както келнерите държат подноса. Взираше се в него, а след това в мен.

— Просто да го държа? Трябва ли да включа телевизора?

— Не, достигни до него — отвърнах припряно. — У него има спокойствие. Мама винаги се успокоява като сменя каналите. Струва ми се, че в действителност нищо не ѝ се гледа. Просто иска да прегледа какво дават по всеки канал. Странно е. Но нея я успокоява. Опитай и ти.

По онова време крадах спокойствието на мама от няколко месеца. Малко след инцидента със снежната буря татко откри какво правя и ме накара да спра. В резултат на това на мама вече не ѝ трябваша антидепресанти.

(Това беше първият урок, който ме научи защо имаме правило, според което не бива да крадем от семейството.)

Тео не ме разбра правилно. Той включи телевизора и започна да сменя каналите колкото може по-бързо. След малко вече стискаше зъби, сякаш не може да го прави по-бързо. Беше точно обратното на спокоен.

— Не, не, не — възразих аз и заставах между него и телевизора, така че да блокирам сигнала. — Имах предвид дистанционното, не телевизора. Достигни. Докато откриеш спокойствието. След това го вземи и запази малко за себе си.

Той ме погледна накриво.

— Говориш като побъркан.

Побъркан. Думата ме зашлеви доста по-силно, отколкото трябваше — не защото беше обидна, а защото внезапно ме осени, с яснота, каквато не бях чувствал преди, колко различни сме един от друг. Той не можеше да се свързва. Аз можех.

За щастие седемгодишният ми мозък съумя да намери решение, което едновременно да приглуши внезапно надигналите се у него подозрения, а също и да го разсее от мислите за изчезналия му баща.

— Такъв си ти, но какво съм аз?

Тео веднага се ухили, готов за игра.

— Кретен!

— Си ти, но какво съм аз?

— Смрадлив загубеняк!

(Както споменах: двама по-големи братя.)

— Си ти, но какво съм аз?

— Пръдливо чудовище.

(Както споменах: втори клас.)

Продължихме така известно време, докато играта не премина в напрегната надпревара в „Защо се удряш сам?“ по време на която бащата на Тео успя да върне обаждането и да потвърди, че всъщност не е умрял.

Но малко след това отидох до кухнята да взема газирани напитки за двамата, а когато се върнах, заварих Тео да си играе с дистанционното, сякаш би могъл да схване какво съм имал предвид, ако просто извади батериите и надникне в него.

— Какво правиш? — попитах, макар да бях съвсем наясно, че вече знам.

Той пъкна обратно батериите и затвори капачето.

— Нищо. Хайде да играем на видеоигри.

[1] „Sympathy for the Devil“ — песен на Ролинг Стоунс. — Б.р. ↑

[2] Роман на ирландския писател Джонатан Суифт. — Б.р. ↑

[3] Роман на Мери Шели, публикуван за първи път през 1818 година. — Б.р. ↑

[4] Роман на канадската писателка Маргарет Атууд. Една от най-известните съвременни антиутопии. — Б.р. ↑

[5] В Стария завет Лия и Рахил (или още Рейчъл) са сестри със сложни взаимоотношения. — Б.р. ↑

[6] Първа част от едноименната трилогия на Сюзан Колинс (изд. Екслибрис, 2009). — Б.р. ↑

[7] Роман на американския писател Нийл Геймън. Книгата съчетава фентъзи елементи и митология (изд. Бард, 2004). — Б.р. ↑

[8] Двама от най-емблематичните автори за т. нар. битническо движение. Типичен за тях е култът към свободата на личността и душата. — Б.р. ↑

[9] Най-известният роман на Джак Керуак (изд. Paradox, 2016). — Б.р. ↑

[10] Американска писателка от френски произход (1903–1977), популярна с еротичните си романи и разкази. На бълг. език е издаден сборника „Делтата на Венера“ (изд. Сиела, 2016). — Б.р. ↑

4

Странното беше, че магията ми беше абсолютно непокътната. След инцидента с Лия се опитах да открадна и други физически неща — луничка от задната част на ръката на Тео, петно от слънчево изгаряне от гърба на Бранди — получи се. Всяко едно. Затова реших, че онова с бенката е било просто случайност. Вероятно не се бях концентрирал. Може да не е бил добър момент. Във всеки случай, не беше кой знае какво, нали? Просто бенка.

Макар Бранди да беше тази, която тръгна да ни влачи из скъпите бутици в Три Пийкс, Тео се върна за втора визита. Сега, след като нямаше приятелка, която да го държи изкъсо в нашето трио, той копнееше за малко „мъжко време сам в гората“. Той така го нарече. Затова отиде в един от онези магазини, купи си стабилни обувки за катерене и компас и започна да зачезва в гората зад къщата на баба всяка сутрин след закуска. Прибираше се точно преди вечеря с истории за газене през лъкатушещи рекички, катерене по речни камъни и други от сорта — неща, към които никога не бях проявявал дори капка интерес.

Устройваше ме напълно. Много харесвах Тео, но още повече ми харесваше да имам Бранди само за себе си.

— Някой ден Тео ще се върне с мечка кожа на раменете — каза Бранди, докато се излежавашме на пясъка край езерото. Бяхме престанали да наемаме канута и други неща — винаги Тео беше най-ентузиизиран, — но мястото продължаваше да е все така хубаво за припичане, пиене и всичко останало.

— Или от лъв — казах аз. — Ще носи главата му като шапка.

— Тук има ли лъвове? — попита Бранди. — И изобщо има ли на този континент?

— Май само в зоологическите градини — отговорих. — Освен ако нямаш предвид планинските лъвове.

— Тео определено може да убие планински лъв — заяви Бранди и се ухили към небето. — Постоянно се проявява като мъжкар.

Изрече мъжкар така, че определено не беше комплимент.

— Чудя се как изобщо хващаш планински лъв — казах и отвъртях капачката на бутилката от Спрайт.

— Аз лично? — отвърна Бранди. — С женски хитрини. Очевидно.

— Рр-рр — изръмжах, макар сърцето ми леко да се разхлопа. Бранди можеше да приложи женските си хитрини върху мен, когато пожелаеше.

— Знам — каза Бранди. — Но Тео? На Тео никога не би му се наложило да прибягва до подобни евтини номера. Сигурна съм, че е скътал цяло ветрило от злодеяния срещу планински лъвове в мъжкарския си ръкав.

— Чудя се в какво се изразява това ветрило от злодеяния — промърморих.

Изведнъж изражението ѝ стана ужасно сериозно.

— Ветрило от злодеяния. Хубаво име за група. Всъщност страхотно име.

— Имаш го — заявих гордо. — Ооо, йе. Заглавие на албума: „Скърцащи гуменки“.

Бранди кимна сериозно.

— Водещ сингъл...

— „Стари забежки“? — предложих.

— Ах, ти! — зарадва се тя и ме бодна с показалец в ръката. — Много те бива. И ти трябва да участваш в измислената ми група. Можеш ли да свириш на нещо?

— На въображаема китара — отговорих.

— Отлично, отлично. Засега имаме теб на въображаема китара, Лорън на измислени барабани и аз — беззвучен вокал. За нула време ще се превърнем в новите Бийтълс — направи знак с длан към мен. — Водка, моля.

Понечих да ѝ я дам, но се спрях навреме.

— Всъщност, днес не можем да разчитаме на Тео. А аз вече съм пил. Това означава, че ти си шофьора. Освен ако не си готова да поемеш вината за потрошаването на колата на Тео.

Бранди направи физиономия.

— Хубаво, но утре ти си шофьора.

— Дадено — отговорих и отпих нова глътка.

Истината беше, че лесно можех да достигна до Бранди и да открадна нейната трезвеност за себе си, тогава можех да шофирам без проблем. Беше изпитан трик, към който бях прибягвал много пъти. Нямаше дори да ѝ се отрази, тъй като ако откраднеш трезвеност от някой трезвен, остава единствено трезвеност. Все пак щеше да е трудно да дам обяснение, поне без да разкрия за себе си повече, отколкото имах желание.

Ето защо продължих да пия, а Бранди ме гледаше все така замечтано и измисляхме още и още имена за измислената група, в която очевидно вече участвах. Когато се върнахме отново в града и открихме Тео вече да чака в закусвалнята, първото, което Бранди му сподели, бяха имената за група, които бяхме измислили. Всичките четиринайсет.

— Аспън измисли поне половината — добави тя и се настани до мен в сепарето. — И все пак най-хубавото беше мое.

— Кое беше най-хубавото? — попита Тео, изглеждайки абсолютно незаинтересован. Сериозно, как Бранди изобщо си бе паднала по човек, който не се интересува от това, което говори тя?

— Враголюб. Очевидно е — Бранди се усмихна с гордост. — Сещаш се. Като опонентомишленик, но доста по-силно.

Добавих нещата, които бяха хрумнали на мен:

— Заглавие на албум: „Супер си и аз те мразя“. Водещ сингъл: „Паяците по възглавницата ти категорично не са от мен“.

— Аспън ще бъде мой въображаем китарист — обяви тя.

— Тъх — отвърна Тео и вдигна вежди към мен. За миг ми се стори, че мярвам ревност в изражението на Тео, но не, това беше нормалният му поглед.

Бях се погрижил за потенциалните рискове от ревност сутринта след скъсването. Просто бях превъртял нещата до етапа, в който всичко помежду им напълно е приключило и са само приятели.

— Е, как мина катеренето? — попита Бранди, след като поръчахме обичайното. — Срещна ли планински лъвове?

Това ме разсмя. Бранди също. Наведе се към мен и настъпи страхотен момент, в който бях повече от сигурен, че тази шега е нещо само между нас. Само между Бранди и мен и никой друг на този свят.

— Тъх, не — измънка Тео, който очевидно не можа да схване. — Но пък срещнах едно момиче.

— Момиче! — Бранди подпря лакти на масата. — Хубава ли е?

— Предполагам — отговори Тео, изведнъж сякаш оживен от разговора на масата. Проследи една жилка в дървото с пръст. — Доста е хубава, да. Пада си по катеренето. И ми показва невероятен водопад. Името ѝ е Натали.

— Добрее — каза Бранди. — Ти, приятелю мой, не бива да изпускаш тази възможност.

Да. Превъртането до даден етап се беше получило много, много добре.

— Ще се видиш ли отново с тази Натали? — попитах.

Тео сви рамене.

— Може би.

Бранди ме стрелна с изпълнен с нетърпение поглед.

— Само може би?

— Ами... Може да се каже, че ме покани на парти... — отвърна Тео.

— Може да се каже? — настоя Бранди, изглежда търпението ѝ съвсем беше на привършване. Това винаги е представлявало проблем между Тео и Бранди, дори още в началото, когато започнаха да излизат и всичко между тях беше слънчеви лъчи, малки кученца и еднорози, акаци дъги. Бранди беше приказлива. Тео бе точно обратното и това ѝ скъсваше нервите.

Още една от многото причини, по които им бях направил услуга, като ги бях разделил.

Тео сви рамене.

— Беше просто покана от сорта: Ако си свободен, заповядай. Каза, че мога да заведа и вас.

— Приятел — намесих се аз. — Това не е покана между другото. Съвсем истинска си е.

Бранди до мен кимна.

— Подробности. Веднага.

— На четвърти юли^[1]. След фойерверките. Предполагам, че ще има фойерверки тук.

— Навсякъде има фойерверки — поясних, тъй като Тео беше хлапе, живяло само в Бруклин и никъде другаде и не вярваше, че има и други места освен Ню Йорк.

— Аха — кимна той. — Така де, ето адреса.

Извади от джоба си смачкан лист от бележник и го опъна на масата. Втренчих се в написаното. Чери Стрийт. Знаех къде е.

— Значи ще идем, нали? — настоя Бранди.

Замислих се за секунда. От една страна, никога не съм си падал по идеята да се смесвам с местните тук. От друга, още си спомнях колко съкрушен изглеждаше Тео след раздялата — поне, преди да му открадна негативните емоции. Заслужаваше някое сладко ново момиче да пофлиртува с него.

— Очевидно това е къщата на момичето. Правели го всяка година — Тео си позволи да се ухили за пръв път, откакто беше споменал тази загадъчна Натали. — А родителите й никога не са там.

И ето че съвсем изненадващо вече имахме планове за четвърти юли.

Три Пийкс беше кръстен така по най-очевидната причина на света: беше малък град в долината, сгъстен между приятно релефен терен, ако не броим трите върха, за които не можеше да се каже, че се издигаха особено приятно^[2]. Единият беше Склона от северната страна, по който дори и през лятото можеха да се видят отчетливи ивици сняг между дърветата. На югоизток беше Хълма, странно възвишение, което изглеждаше сякаш някога е искало да порасне и да се превърне в истинска планина, но в даден момент е престанало да яде зеленчуците си. Третият беше Скалата. Същата тази Скала, за чието възстановяване бях помогнал едва преди няколко вечери. Същата Скала, която семейство Куик обгрижваха от... ами всъщност не знам откога. Според баба, ако някога престанем да извършваме ритуала на триадата, ще се откърти цяла стена от камъни, ще предизвика лавина надолу по склона, ще помете къщата ни, Майското поле и ще се стовари право върху града, като опустоши всичко по пътя си.

Да си призная, когато като малко дете за пръв път научих какво е предназначението на ритуала, го приех малко скептично. Все пак Скалата не беше чак толкова висока, а имаше и доста дървета, които да спрат срыващите се камъни, преди да са достигнали до града. Но баба настояваше, че е истина, а татко се съгласи с нея, така че кой бях аз да споря? Все пак не бях експерт по природните дела. Най-близката връзка с природата в Бруклин беше Проспект Парк^[3].

Ако някога ми е било нужно доказателство, че никой в Три Пийкс нямаше никаква представа какво прави семейството ми за тях или колко опасна е всъщност Скалата, ето го и него: на всеки четвърти юли от подножието на Скалата градската противопожарна служба изстрелваше фойерверки във въздуха, а останалите жители на града се струпваха на ръба на Скалата да гледат.

Онази вечер Бранди, Тео и аз опънахме одеялото си и наблюдавахме блестящите светлини от място, не твърде близо до ръба, но не и прекалено далеч. Надавахме възгласи „Ооооо“, заедно с децата, родителите, бабите и дядовците около нас.

По едно време Бранди каза:

— Вижте как фойерверките осветяват дърветата отгоре. Имам чувството, че сме попаднали в „Хари Потър“.

Отговорът на Тео беше:

— Моят покрив е още по-добър.

— Млъквай, не е — казах му аз. Бранди ми се усмихна. Беше от усмивките, които те карат да се разтопиш. Усмивка, по-бляскава и от фойерверките, макар да бях единственият, който успя да я види. Щом шоуто приключи и всички започнаха да си събират нещата, Тео каза:

— Хайде, да изпреварим задръстванията.

Хукнахме от тълпата към паркинга, на който всички бяха оставили колите си. Тео потегли надолу по склона, никога не го бях виждал да шофира така бързо. Макар че да си призная, не го бях виждал да шофира на път за потенциална свалка. Вероятно това променя нещата.

Най-накрая стигнахме до улица, задръстена от паркирани коли, а Тео се мушна зад една лъскава и червена. След това, преди още да съм успял да откопчая колана си, той вече беше слязъл и крачеше към къщата.

Хукнах да го догоня нагоре по улицата, а после през красива морава — провинциално красива със симетричните цветни храсти по периферията на верандата. Всички лампи в къщата светеха до една и вече дочувах приглушено гласовете на хората, които се смееха, приказваха си и очевидно си прекарваха добре.

Бранди се затича след мен и настигнахме Тео чак когато вече стоеше загледан във вратата.

— Хм, защо не опиташ с почукване — предложи Бранди.

Той я погледна кръвнишки.

— Вече го направих, но никоой не...

В този момент вратата се отвори и отвътре се показа дребничко червенокосо момиче. Тя се сепна за миг, сякаш не беше очаквала да види точно нас.

— О! Тео! — възкликна.

Върху лицето на Тео цъфна гигантска глуповата усмивка, каквато не бях виждал от първите му срещи с Бранди.

— Здравсти, Натали!

— Казах ти да ме наричаш Нати — отговори тя. — А това трябва да са Бранди и Ащън.

— Аспън — тя погледна към мен, щом заговорих. На мига разбрах защо Тео си е паднал по нея. Имаше яркосини очи, които ми напомняха... всъщност, напомняха ми за Бранди. — Аспън Куик.

— Странно име — заключи тя и кимна някак одобрително.

— Знам. Така е, нали? — казах.

Точно по тази причина зарязах истинското си първо име, когато бях в трети клас. Харесваше ми да съм онзи със странното име.

Тя се усмихна.

— На всичкото отгоре Куик. Роднина ли си на Хедър?

— Познавала си я?

Натали леко наклони глава.

— Населението на Три Пийкс се състои кажи-речи от осем души. Всеки познава всеки. Разбира се, че познавам Хедър — сегашно време. Това беше странно, но преди да съм успял да направя коментар, тя продължи: — Е, много се радвам, че успяхте! Винаги имаме нужда от свежа кръв на тези събирания. Но аз трябва да посрещна някого отвън, така че да се видим край басейна?

— Басейн, басейн, басейн — мърмореше тихичко Бранди и подскачаше на пръсти. Беше толкова сладко.

— До скоро — отвърна Тео и помахна, изражението му беше някак оцъклено.

Натали мина край нас, но още щом стъпи върху моравата се обърна назад.

— О, имам един съвет, тъй като всички сте начинаещи. Не пийте от червеното.

— От кое? — попитах.

— Чу ме.

— Но какво значи това? — отговори Бранди.

— Ще видите — каза Натали и се отправи през тревата към кола, която спираше точно зад тази на Тео.

Къщата беше празна. Лампите светеха, но нямаше никого — вероятно всички бяха в задния двор. Ето защо тримата прибавихме обувките си към огромната купчина край входната врата и последвахме глухите звуци от парти през преддверието и кухнята, а оттам през още една врата... в този момент шумът изведнъж стана оглушителен. Подсвирах тихичко, докато оглеждах всичко наоколо. Басейнът, пълен с хлапаци, които се потапяха един друг и се стараеха с всички сили да задържат чашите си високо. Огромната платформа около него. Джакузито. Наистина имаше джакузи.

— Още ли мислиш, че твоят покрив е по-добър? — обърна се самодоволно Бранди към Тео. Вече събличаше роклята си, разкривайки... ох. Отдолу беше по бански. Електриковосин.

Бранди

по

бански.

Сериозно.

Изглежда дори не забеляза, че има опасност очите ми всеки момент да изскочат, за да се лепнат за кожата ѝ, а просто намачка роклята на топка, захвърли я върху камара от чантички и изтича към басейна.

И... водна бомба.

Няколко души изпищяха от задоволство, щом водата се разплиска след цамбурването на Бранди, а две секунди по-късно тя се появи с потъмняла от водата руса коса, размазана в горния край на бузите спирала и извити в усмивка устни. Помаха към нас. Тео отвърна с помахане. Минаха поне две секунди, преди да се усетя, че имам мускули на ръката и мога също да помахам.

Размърдах ръка, разтеглих устни в усмивка и, о, боже, Бранди беше по бански от две части. Горещо на езерото винаги носеше онзи стар черен цял бански. Но това. Това беше...

— Добре ли си, човече? — попита Тео. — Имаш вид сякаш ще се гътнеш.

Опитах се да се усмихна престорено.

— Хм... тя... хм.

Тео хвърли бърз поглед към Бранди, чието горнище — о, какво горнище само — още се виждаше над водата. След това отново погледна мен.

— Ах.

— Твоят покрив — заявих спокойно аз — категорично не е по-добър от това.

Той ме погледна с крайчеца на окото си.

— Падаш си по нея, а?

Сякаш изобщо не беше забелязал, че я гледам влюбено от цели две проклети години.

— Щеше ли да е проблем, ако е така? — попитах, като се стараех да звуча по-ведро, отколкото се чувствах.

Тео се замисли за миг. След това сви рамене.

— И без това няма шанс да се съберем. Но слушай, човече. Ако я нараниш... Ще ти размажа физиономията. Разбра ли?

Ако се стигнеше дотам, че да нараня Бранди, с удоволствие бих размазал физиономията си сам.

— Разбрано.

— Супер — а след това ме плесна по рамото. — Отивам да намеря Натали.

Щом той изчезна, постоях малко, загледан в партито. Въздухът беше нагнетен от енергия, отвсякъде миришеше на алкохол и почти всички, без значение дали в басейна или извън него, бяха само по бански.

Едно беше да се съблека по боксерки на езерото, където бяха само приятелите ми, някакви възрастни хора и малки деца и всеки беше в своята лодка и се занимаваше само със своите неща, но нещо в близостта на цялата тази тълпа ме накара да задържа ризата си, където си беше. Ето защо, вместо да последвам примера на Бранди, се огледах за пиячка — и веднага забелязах група хора, скупчени в единия ъгъл на платформата.

Приближих се и видях дълга пейка, отрупана не с бутилки и кутийки, а с грозни оранжеви охладители с надписи: Синьо. Зелено. Жълто. Червено.

Момиче с дълга пола и велурен потник с ресни седеше наведено над Жълтия охладител и пълнеше чаша. Подаде я на чакащо момче, то

я надигна и гаврътна половината на една глътка.

— Ще я допълниш ли? — попита.

— Върни се на опашката, Кендрик — отговори момичето. Гласът ѝ ми се стори познат, макар да бях почти сигурен, че не съм я срещал преди. В този момент ми просветна — в мига, в който се обърна към мен и попита:

— Коя е твоята отрова?

Лия.

Косата ѝ не беше пусната, както когато се запознахме преди няколко дни. Беше вдигната в множество рошави възли — бяха поне осем. Освен това с черното червило и кафявия кожен потник, който беше облякла върху тениска, приличаше на някой, който идва директно от Удсток^[4]. Или от готик клуб от осемдесетте. Едно от двете.

При всички положения беше притеснително секси. От друга страна, разбира се, вероятно още ме мразеше заради онова.

— О — отвърнах.

— О — повтори тя и присви очи щом ме разпозна. — Кой те покани?

Да. Определено още ме мразеше.

— Тъ. Натали. Имам предвид, че покани моя приятел Тео. Ти го видя онзи ден и...

— Нати знае ли, че си крадец? — попита Лия.

— Виж, кълна се, че не съм — заговорих. — Аз просто...

Тя се изправи на крака, при което многоцветната ѝ хипи пола се завъртя около тялото ѝ и тя извърна към мен очертаните си с черен молив очи.

— Ти просто какво?

Трябваше бързо да измисля нещо. Нещо, което дори да е глупаво, ще ми позволи да се измъкна от обвиненията в опит за кражба.

— Исках да въведа номера си в телефона ти — излъгах и се опитах да изглеждам разкаян. — Видя ми се сладка и...

Тя примигна срещу мен, след това за голяма моя изненада взе, че се разсмя.

— Значи не си крадец, а? Просто си кретен?

Определено бях по-скоро крадец, отколкото кретен, но не по начина, по който тя си го мислеше. Все пак, след като очевидно не

можех да го призная, просто разтърках разсеяно врата си, който отново се беше схванал, и свих рамене.

Без да чака отговор, тя извъртя очи.

— Е, не допускай грешки в това отношение: ако те хвана отново да крадеш нещата ми или нещата на някой друг, ще ти отрежа някой от крайниците и ще те накарам да го изядеш. Няма да ти дам шанс да избираш кой точно. Разбра ли?

— Ти кой точно би избрала? — повдигнах вежди.

— О, боже, моля те, не ми казвай, че си дошъл тук да флиртуваш. Не си правиш услуга.

Опа. Все пак имаше право. Не бях в добра позиция.

— Всъщност дойдох за питие. Към теб ли трябва да се обърна?

— Точно към мен — отвърна тя и взе чаша от струпаните между Зеления и Жълтия охладител. — Имаш ли предпочитания към цвета?

— Не съм съвсем сигурен — казах. — Какво има в тях?

Лия се изсмя.

— Не мога да отговоря на този въпрос. Пред теб са днешните специалитети на Сейди Елис. Има разнообразие от цветове и всеки съдържа нужните съставки за постигането на съответния оттенък. Виж — каза тя и вдигна капака на контейнера с надпис Синьо. Течността вътре със сигурност беше изкуствено оцветена с боя от тези, които прибавят в цветните моливи или в цветните кубчета лед.

Замислих се на кой вариант да се спра.

— Е, Нати предупреди да не пия от Червеното. Затова, което и да е, но без Червено.

Устните на Лия се извиха в иронична усмивка.

— Само защото Нати Фрейн носи колкото катеричка. Според Сейди Червеното е най-доброто.

О. Значи било важно колко носиш на алкохол, не вкусът. Е, аз можех да нося колкото деветдесеткилограмов футболен защитник. В такъв случай Червеното не би било проблем.

— И ти ли пиеш Червено? — попитах.

— Аз пия Спрайт — отвърна тя. — Предан шофьор съм на Сейди и Джеси.

В този момент увито в хавлия мокро момиче дошляпа до нас по платформата.

— Напълни я, Улф — каза то.

Лия взе чашата ѝ и сипа Червено до ръба.

— Хей — обади се младежът до мен, Кендрик, който вече беше пресушил своята чаша с Жълто. Зад него още няколко души се мръщеа.

— Никакво хей — заяви момичето с хавлията. — Аз съм приготвила това, така че мога да пререждам опашката. Привилегията на твореца.

— Ти си Сейди Елис? — попитах, щом Лия ѝ подаде чашата.

— Единствената и неповторима — отвърна тя и отпи голяма глътка Червено. — А ти си...?

— Аспън Куик — представих се. — Канех се да си взема от... Червеното като че ли.

— Чакай, Куик? — изненада се Лия.

— Добър избор — отговори Сейди. — Червеното е трепач. Хей, Лия, виждала ли си Джеси?

— Куик, в смисъл че си роднина на Хедър? — продължи Лия.

— Да, в този смисъл — признах и в този миг забелязах изражението ѝ, което внезапно беше станало кисело. — Защо?

— Нищо — отсече тя, а след това се обърна към Сейди.

— Не. Джеси още го няма.

— Приятел, ще взимаш ли питие, или не — попита Кендрик и ме сръчка в рамото.

Пред мен Лия вече беше коленичила и ми пълнеше чашата.

— Заповядай — каза и ми обърна гръб в мига, в който взех питието си. — Давай, Кендрик.

Знаех, че се старае хлапето да получи питие, преди да избухне, но останах със силното впечатление, че бях пренебрегнат. Че този път съм попаднал в черния ѝ списък по непонятна за мен причина.

— Опитай го — настоя Сейди, която беше заобиколила Кендрик, за да застане до мен. Кимна към питиетата в ръцете ми.

Отпих. Беше горчиво, кисело и сладко едновременно — и много, много алкохолно.

— По дяволите — измърморих и погледнах чашата. Беше пълна почти догоре. Не бях сигурен, че ще се справя докрай.

— Нали? — каза Сейди сияеща. — По-добро не съм правила досега. На третата чаша съм. Бива си го, нали? Ще ми се Джеси да беше тук, за да го опита. Вече щеше да е на покрива.

— Защо Лия е... Кой всъщност е Джеси? Имаш предвид буквално на покрива?

— Почакай, ще ти покажа — каза Сейди и мушна ръка под пейката с питиетата, където бяха прибрани няколко чантички. Извади телефон, въведе парола и взе да превърта снимките си, докато намери онази, която търсеше.

— Това е Джеси — каза тя и ми показа снимка на тип, който беше кръстосал очи към камерата. Физиономията му беше странна, но още по-странен беше фактът, че можех да се закълна: виждал го бях някъде преди. Присвих очи, но преди да съм успял да се вгледам детайлно в лицето му, Сейди превключи на друга снимка. Джеси и някакво момиче, свенливо облеgnати един на друг, очевидно на същата пейка, на която бяха подредени охладителите.

При това не беше случайно момиче. Беше Лия. Наистина ли бях определил Лия като свенлива? Но погледнах по-отблизо и се уверих, че изглеждаше точно такава. Свенлива. Млада. Странно изпълнена с надежда.

Сейди отново превърта снимките и този път видях какво имаше предвид по-рано. Момчето от снимките, което вече не беше с кръстосани очи, седеше на покрива на същата тази къща, вдигнало високо ръце, и странни ивици светлина се стрелкаха край него.

— Светещи пръчки — обясни Сейди и увеличи изображението с пръсти. — Огъна няколко, за да направи обръч. Не се получи, но кого го е грижа? Все пак беше страхотно.

В този момент ми светна. Беше същото лице, което бях видял във вечерта на ритуала на триадата. Това беше момчето, на което беше принадлежал онзи Батман. Бях му отнел състезателния хъс.

Зачудих се дали магията ми беше подействала на него повече, отколкото на Лия.

Усетих, че тя очаква някакъв отговор и каза:

— Да, наистина е страхотно. Значи... него го няма тук?

— Очевидно не — каза тя и се зае отново да прибере телефона си. — Изчезна безследно преди два дни. Прави го от време на време. Мислехме, че ще се върне за партито, но... — и се отдалечи със свиване на рамене.

Джеси беше изчезнал преди два дни? Това беше странно... но вероятно беше съвпадение. Магията ми не караше хората да изчезват.

Части от тях да, но цели хора.

— Хей! — провикна се Сейди. — Защо си още с дрехи? Трябва да поплуваш!

Погледнах басейна, цялото това пликане и пищене, бански и момчета с мускулести гърди и ръце. Без майтап, всеки от младежите в басейна беше в страхотна форма. Как беше възможно?

— По-добре не — отговорих. — Освен това си забравих банските.

— Просто плувай по боксерки — каза Сейди и хвана една от гайките на колана ми по начин, който вероятно щеше да е ужасно секси, стига да не завалеше така думите. — Или може би носиш бели слипове? О, боже, наистина носиш бели слипове, нали?

— Да — излъгах. — А ти, прекрасна госпожице, си пияна.

— Да, така е! — заяви тя. — Сега си топни задника в този басейн.

Сейди отново задърпа колана ми, този път по-ожесточено. Затова сложих ръка на рамото ѝ, където хавлията се беше смъкнала и разкриваше черната презрамка на горницето на банския ѝ. Достигнах до банския костюм, открих желанието ѝ да плува с мен — беше по-скоро прищявка, отколкото истинско желание, освен това не беше никак голямо — и го взех.

След това казах:

— Не, така ми е добре.

— Хубаво! — отговори тя и остави хавлията да се свлече на дъските. Надигна отново питието си, изпи го на една глътка, а след това се затича и направи водна бомба, точно като Бранди малко по-рано.

От другата страна на басейна зърнах Тео да говори с червенокосата Натали. Изглежда разговорът им вървеше добре, с много усмивки, изобилие от жестове от нейна страна и разпалено кимане от негова. Бих го приел като готова свалка, но те не бяха сами. Имаше още едно момиче — висока, болезнено бяла брюнетка — усмихваше се и жестикулираше редом с Натали.

Е, може би другото момиче най-сетне щеше да схване намека и да ги остави сами.

Извърнах се и отпих още малко от Червеното.

— Хей, Аспън — чух глас зад гърба си. На няколко крачки от мен беше Бранди, подпряла лакти на ръба на басейна, а водните капчици проблясваха върху миглите ѝ, докато ми се усмихваше. — Това за мен ли е?

— Какво... о! — казах, щом си спомних Червеното. — Моето е, но можеш да си пийнеш — коленичих на платформата, за да ѝ подам чашата. Щом тя я взе, оцених колко по-близо съм до нея, когато не съм изправен. Дъските бяха мокри, но изведнъж престана да ме интересува. Седнах с кръстосани крака на ръба на басейна и гледах как Бранди отпива голяма глътка от моето Червено. — Как е басейнът?

— Много добре — отговори тя и лекичко наклони глава на една страна. — Трябва да влезеш.

— Не, не съм взел нищо за плуване.

Бранди се ухили.

— Ето как, приятелю мой, е възникнал нудизмът.

— Пфу — отвърнах. Или нещо от сорта.

— Хайде — не се отказваше тя и докосна коляното ми с два мокри пръста. — Ще въведеш нова мода. Аз ще последвам примера ти. А после ще се включат абсолютно всички. Нека точно ние сме щурите хора от друг град, които ще превърнат това парти в страхотно парти.

Или поне това ми се стори, че каза. Престанах да чувам след думите: Аз ще последвам примера ти. Това значеше, че ако аз сваля дрехите си, и Бранди щеше да го направи.

Отпих много голяма глътка от Червеното и наложих на останалата част от тялото си да не забелязва какво иска съзнанието ми.

— Хайдеее — настоя тя, без да маха ръка от коляното ми.

Ако бях абсолютно сигурен, че се шегува, щях да се включа в играта, несъмнено. Но сините ѝ очи ми се видяха замъглени — зърнах онзи палав поглед, типичен за партитата след мръкване — и това ме накара да се поколебая. Уплаших се, че ако се съглася за каквото и да е, тя ще настоява да го изпълня.

Ето защо казах:

— Нека не е точно сега. Друг път, когато няма милион хора наоколо.

— Това обещание ли е? — попита тя.

Този път бях абсолютно сигурен, че не се шегува. Усмивката ѝ беше хищна, влажните ѝ рамене напрегнати, сякаш в очакване. Това

беше. Моментът, на който се бях надявал. Следващият ход беше мой.

Наведох се, а Бранди леко се изтласка от басейна и изви врат, така че устните ѝ да се приближат до моите.

Сякаш беше русалка, а аз моряк. Целунахме се и се целувахме още и още, беше просто епично — най-сетне целувах Бранди, най-сетне. Устните ѝ бяха топли и с вкус на хлор — нищо, като това, което си бях представял, но в същото време бе всичко, което си бях представял.

Тя разтвори устни, наклони глава на една страна, за да се намести, а някой зад нас извика:

— Оо-оо-оо!

Тъкмо се чудех колко точно език да използвам и проклетият ми врат отново се схвана, така че ми се наложи да се отдръпна.

— Аспън? — ахна Бранди, а изражението ѝ беше смесица от тревога и обида.

Простенах и разтърках врата си. Размърдах рамене. Изчаках болката да утихне до обичайното фоново състояние.

— Извинявай — казах.

— О, отново врагът ти? — попита съчувствено тя.

— Да, май ъгълът беше доста неудобен.

Та направи пауза.

— Само ъгълът ли? А останалото?

— Не беше никак неудобно — отвърнах. Всъщност не бях далеч от истината. — Точно обратното на неудобно. Беше страхотно.

— Страхотно не е обратното на неудобно — каза Бранди, но все пак се усмихваше.

Усмихваше се с особена свенливост, предвид факта, че преди по-малко от пет минути буквално ми беше наредила да се съблека чисто гол.

Отпих от Червеното. После преглътнах. Накрая го гаврътнах докрай, тъй като Бранди продължаваше да ми се усмихва по същия начин и това действие ми се видя подходящо. Тогава оставих чашата си настрана, а това означаваше, че вече нищо не стоеше между очите ми и гърдите на Бранди. Ах. Отново докосна коляното ми с ръка. Аххх.

— Изпи си питието — каза тя и кимна към празната чаша. — Защо не идеш за ново и да донесеш и на мен?

— Аз съм твоят рицар в бляскави доспехи — заявих. — Ще изпълня командата.

Мисията беше още Червено. А Червеното беше толкова близо! Лия Рамзи-Улф беше там, все още държеше чашите под канелките и даваше питиета в различни цветове на хора, различни от мен. Трябваше просто да ида там.

Първата стъпка беше да се изправя.

Успях.

Спънах се и чух Бранди да се кикоти зад мен.

След това се обърнах, прицелих се към Лия, тръгнах и щом се добрах до нея, подадох чашата си.

— Ошште Червено, ако моше.

Тя хвърли поглед към чашата, а после към мен.

— Изглежда Нати не е единствената, която не може да носи. Върви да пийнеш малко вода, после ще говорим.

Погледнах червилото ѝ, което се беше размазало, и косата ѝ с многото възли, която не би трябвало да изглежда добре, а изглеждаше, и потника, който беше наистина готина дреха.

— Къде е водата? — попитах, защото наистина исках да говоря. Но не с нея. Исках да говоря с Бранди. Всъщност не, тъй като за да говориш, трябва да не се целуваш. Целувките определено бяха основното занимание, което исках да споделя с Бранди.

— В кухнята — каза тя и посочи. Последвах пръста ѝ с поглед. Къщата беше толкова далеч и изведнъж повече от всичко изпитах нужда да седна. Затова седнах. — Божичко — ахна Лия и приклепна до мен. — Добре ли си, новак?

— Аспън — казах.

— Аспън Куик — допълни тя. — Да, не ми напомняй. Остани където си, става ли? Хей, Сейди! Вдигни си задника оттам и донеси на това момче малко вода!

Откъм басейна се чу възмутен вик, което вбеси Лия. Не можех да определя какво казват, но знаех, че резултатът щеше да бъде вода.

— По-добре доведи Бранди — казах. — Или онзи другия. Тео!

— Кого? — попита Лия.

— Спрайт! — помолих. — Каза, че имаш Спрайт. Може ли малко?

Тя се поколеба за миг, след това се изправи, взе чашата си и ми я донесе.

— Пий бавно. Ако ще повръщаш, кошчето е ето там.

Пих бавно. Нямах да повръщам.

— Не си голям пияч, а? — отбеляза тя.

— Изпил съм няколко питиета през живота си — отвърнах надменно.

— Аха — каза тя. — А нещо за хапване? Ял ли си днес?

Замислих се по този въпрос. Бях изял един сандвич на обяд, а после...

Стомахът ми къркореше. Да, бях забравил да вечерям.

Отпих още малко от спрайта ѝ. Спрайта на Лия... в чашата на Лия. Беше я държала, беше пила от нея, поне откакто аз бях дошъл тук. Вероятно от часове.

— Ти — заговорих аз и се загледах в Лия. — Изобщо не си пила. Никак. Познах ли?

Някой се изкикоти, но Лия само повдигна вежди.

— Нито капка, откакто се появих тук.

Опипах чашата, потърсих място, от което мога да достигна и да открия нейната трезвеност. Исках само малко от нея. Съвсем мъничко, миниатюрно парченце. На нея нямаше да ѝ липсва, а на мен щеше много да ми помогне.

Достигнах. Открих. Издърпах част, може и да не беше съвсем малко, вероятно по-скоро среден размер, и я насочих навътре, оставих я да се настани в мен.

Настъпи момент на спокойствие.

Тогава стомахът ми се надигна, зрението ми се замъгли и целият свят

Стана

Черен.

ПРЕДИ

Спомням си точния момент, в който ми хрумна идеята. Беше понеделник от пролетната ваканция или може би вторник, някъде около полунощ. Бранди и приятелката ѝ Лорън вече се бяха прибрали у дома заради категоричността на родителите им за вечерния час, но Тео още беше навън, тъй като неговите родители бяха заминали в

поредната командировка. Аз ли? Аз бях навън, защото не ме интересуваше какво иска баща ми.

Тео предложи да идем в „Уоуза“, онзи клуб в Ист Вилидж, който уж трябваше да е супер як въпреки глупавото си име. Но си спомни, че няколко седмици по-рано отново се бяхме опитали да се вмъкнем в „Уоуза“, но охраната бе забелязала, че личните ни карти са фалшиви.

Все пак моя беше най-гениалната идея на всички времена да настоявам да пробваме пак.

Когато стигнахме най-отпред на опашката, охраната ни хвърли такъв поглед, че бях сигурен, че ще ни отпрати. Но щом ни повика напред и поиска личните ни карти, аз се престорих, че се препъвам и се хванах за масивната ръка на мъжа, за да запазя равновесие. Носеше сако и аз достигнах до него, а след това му откраднах способността да различи фалшива лична карта от истинска. Трийсет секунди по-късно двамата с Тео бяхме вътре.

Телефонът ми не спираше да вибрира в джоба ми, както се случваше всеки път, щом останех до късно навън. Чудех се дали татко е звънял на мама така упорито, след като тя си отиде. Чудех се какво ли ще се случи, ако тази вечер не се прибера у дома. Чудех се дали той ще намери някоя моя вещ, ще достигне и ще ме върне обратно и дали в такъв случай бих могъл да отбележа, че щом той е нарушил правилото Никакво крадене от семейството, и аз мога да го наруша и да върна мама...

— Внимание, секси мацки — каза Тео и посочи група момичета с високи токчета и прилепнали рокли на дансинга.

Превключих телефона си от вибриране на безшумен режим и танцувах ли, танцувах, докато вече не можех да стоя прав.

На следващата сутрин татко ме събуди рано, като отвори вратата със замах, облечен в костюм и вратовръзка.

— Пролетна ваканция е, забрави ли? — измърморих. — Не съм на училище. Остави ме на мира.

— В колко часа се прибра снощи? — попита татко.

— Нямам идея. В един? Два?

— Сине, не можеш да постъпваш така.

Да, мога. Покрих лицето си с възглавницата и не казах нищо.

— А ако го правиш — продължаваше татко, — трябва да си вдигаш телефона или поне да ми пратиш съобщение, за да ме

известиш, че си жив. Ако не знаех, че си с хлапето на Валдес, щях...

Заслушах се внимателно. Какво щеше да направи? Да ме върне обратно?

Той въздъхна.

— Почти се обадох в полицията.

Да, ама почти. Не беше отишъл в полицията и не беше проникнал в съзнанието ми, за да ме върне у дома. Продължих да притискам възглавницата към лицето си и си пожелах той да си отиде.

— Аспън, през последните няколко месеца... прекаляваш. Получавам обаждания от учителите ти, че не влизаш в час. А когато благоволиш да се появиш, се оплакват от поведението ти. Все така ли е свързано със заминаването на майка ти?

Безумно тъп въпрос, не успях да въздържа смеха си. Възглавницата заглуши звука, но татко определено го чу.

— Сине, знаеш, че можеш да разговаряш с мен, нали?

Уф, писна ми.

Махнах възглавницата. Надигнах се и седнах. Заговорих:

— Върни мама обратно и ще престана да се мотая навън до късно.

— Аспън, не става въпрос за...

— Напротив, точно за това е.

Настъпи мълчание. В тъмнината на моята стая татко стоеше втренчен в мен. аз също стоях втренчен в него.

Най-после той вдигна ръка към врата си и си оправи вратовръзката.

— Трябва да отивам на работа.

— Ами върви — отговорих.

От този момент нататък оставах до толкова късно, до колкото си исках.

[1] Денят на независимостта на САЩ. — Б.р. ↑

[2] От англ. ез. „three peaks“ — три върха. — Б.р. ↑

[3] Обществен парк в Бруклин, втория по големина в района. — Б.р. ↑

[4] Легендарен фестивал, проведен през 1969 година, популярен като известна проява на хипи движението. — Б.р. ↑

5

Нещо ме шляпаше по лицето. Някой викаше името ми. Някой беше подменил езика ми с мъртва мишка.

— Повърнах ли? — попита някой с моя глас. Усещах как мъртвата мишка се движи.

— Не — каза някакъв тип. — Просто припадна. Лия, какво му даде по дяволите?

— Червено. Една чаша. И малко Спрайт. Точно от него припадна, как е възможно?

Поотворих очи. Пред мен беше коленичил някакъв тип с разтворени длани, готов отново да ми заудря шамари. Разпознах го: Кендрик, онзи, който пиеше Жълто. Зад него стоеше Лия Рамзи-Улф, кръстосала ръце върху кожената си дреха.

— Сипала си нещо силно в Силното — избърборих. След това се поправих: — Спрайт в силното. Уфф. Знаешкаквоимапредвид.

— Нищо подобно не съм направила, кретен — заяви Лия, при все че на лицето ѝ вече започваше да се оформя усмивка. — Хайде. Изправи се на крака. Ти ли шофира дотук?

— Не, Тео ни докара. Той беше с Нати Натали. Къде е тя?

Лия огледа тълпата, а след това посочи към другата страна на басейна. Там беше Натали и се целуваше... определено не с Тео. Това със сигурност, с абсолютна сигурност, не беше Тео. Беше високата брюнетка, която по-рано разговаряше с тях.

— Ооо — проточих аз, защото при всички положения беше много секси.

После зърнах Тео, малко встрани от Натали и приятелката ѝ. Надигаше чаша, пиеше още и още, а след това хвърли чашата, затича се към басейна и скочи. По-скоро се плъосна по корем. И все още беше с всичките си дрехи.

— Този беше дотук — обяви Лия. — Кендрик, кой друг тук е поне малко трезвен?

— Аз не съм — отговори той. — Изпих може би четири милиарда Жълти.

— Ами Кори? — попита Лия, в гласа ѝ започваше да личи отчаяние.

— Ами ти? — отвърна с въпрос Кендрик.

Лия направи физиономия.

— Обещах да закарам Сейди и Джеси, а не всички останали. Е, сега предполагам само Сейди, но...

— Ти — заговорих аз — имаш страхотен потник. Ти трябва да ме закараш.

— Какво става? — чух най-приятния глас в целия свят съвсем неочаквано. Бранди, хубавата прекрасна мила Бранди, вървеше към нас с хавлия, преметната през раменете. От нея капеше вода от басейна. Приличаше на русалка с крака.

— Приличаш на русалка с крака — уверих я.

— Пиян е — обясни Лия.

Бранди стисна устни.

— Виждам — тя коленичи пред мен и сложи длан на челото ми. Притиснах се в нея. Ръката ѝ беше влажна и топла също като устните ѝ. — Тео е само мъничко неразположен. Но какво ще кажеш аз да те закарам у дома?

— Моля те, моля те — намеси се Лия. — Пила ли си?

— Не повече от една глътка — отговори Бранди. — Ти какво, да не си отговорник по трезвеността?

— Всъщност, да — отговори Лия. — Но ако искате да си тръгвате, моля, заповядайте.

Бранди ми подаде ръка, за да стана, а аз започнах да мисля бързо. Щеше да ме закара у дома, което означаваше, че ще бъдем сами в колата. Човек иска да е трезвен в такъв момент. Но аз бях пиян. Много пиян. Трябваше да оправя това. Ето защо, щом хванах ръката ѝ и направих опит да се изправя, се постарях дланта ми да докосне бедрото ѝ точно при долнището на банския. Задържах я там достатъчно дълго, че да достигна до него, да издърпам малко от нейната трезвеност и да я взема за себе си.

Главата ми се проясни на мига.

По дяволите, не е като да не ми беше адски зле?

— Нека само видя къде е оставил Тео ключовете — каза Бранди.
— Стой тук.

Тя забърза към басейна, където Тео се беше присъединил към група младежи без тениски. Изглежда се водеше водна битка — момчета срещу момичета — и като че ли Тео си прекарваше добре. Чудех се дали вече беше забравил за Нати.

Аз се обърнах към Лия, която отново беше започнала да приема поръчки за питиета.

— Извинявай, че припаднах — казах.

Тя подаде чаша Синьо на някакво момиче и се обърна към мен с кисела физиономия.

— Я виж кой внезапно възвърна речта си.

— Мхм — измърморих, доста смутен. Инстинктът ми подсказваше да се докосна до нея, да се свържа и да открадна спомените ѝ за последните няколко минути. Но не бях съвсем сигурен дали мога да открадна от паметта ѝ.

А и начинът, по който ме гледаше. Определено не беше заради това, че бях изпаднал в несвяст. Гледаше ме по същия начин още преди да съм започнал да пия.

— Хей — подхванах аз. — Защо реагира така, когато чу името ми?

— Как? — попита тя. — Никак не съм реагирала.

— Някак презрително — казах. — Да не би с Хедър да сте били врагове? Или съпернички? Антагонисти?

Тя въздъхна и се разсмя.

— Никой вече не използва думата антагонисти, новобранец.

Усмихнах се.

— Никой вече не използва думата „новобранец“, съпернице.

— Аз да — каза тя, без да отвърне на усмивката.

Добре тогава.

След няколко минути неловко мълчание Бранди се появи, а роклята ѝ отново прикриваше банския. Въртеше ключ на показалеца си. По раменете ѝ капеше вода от косата ѝ, но нея като че ли не я беше грижа.

— Готов ли си? — попита.

Хвърлих поглед към Лия, която изглежда беше изгубила интерес към мен.

— Да. Готов съм.

Бранди подкара колата безмълвно по тихата улица, а след това по друга и накрая по Главната улица, която също беше тиха, с изключение на малка група пушачи пред единствената кръчма в града. Главната улица ставаше все по-малка и по-малка, докато се изкачвахме нагоре по планината към Скалата. Оставаше ни само да прекосим моста над мъничкото поточе, след това да свием по втория ес-образен завой, обозначен със знак, отдавна обрасъл с пълзящи лози и надвиснали клони, и да завием наляво, за да се озовем пред къщата на баба.

Бранди внимателно мина по неравната алея, докато колата на леля Холи не се озова пред нас. След това паркира и изключи двигателя. После тя... не каза нищо. В продължение на цели три вдишвания и издишвания тя не каза нищо. А след това:

— Аспън, искаш ли да излизаш с мен?

Извърнах се рязко към нея — толкова рязко, че вратът ми отново се схвана. Понякога Бранди задаваше въпросите си така, че не си сигурен дали е обикновен въпрос или в него не се долавя и обвинение. Обикновено погледът ѝ уравновесяваше нещата в едната или другата посока, но в колата на Тео беше тъмно. Изобщо не можех да видя очите ѝ.

При всички положения отговорът ми щеше да е еднакъв.

— Хм, да. Тоест твърдо да.

Тя се усмихна.

— Дааа, и аз така си помислих.

Стомахът ми леко се сви. Каза го мило, но нямаше да е първият случай, в който Бранди ме подвежда с лекота.

— Така ли? — попитах.

Тя кимна.

— Странно е, защото тъкмо скъсах с Тео, беше буквално току-що. А бяхме заедно от месеци. Би трябвало още да го превъзмогам. Не би трябвало да седя тук и да искам...

— Да искаш какво? — попитах. Опитах се да не прозвуча твърде нетърпелив.

— Знаеш какво — отвърна тя и звънко се разсмя. Смях, напомнящ захарен памук. — Да целуна най-добрия приятел на бившия си. На всичкото отгоре в неговата кола.

Да. Определено това ми беше достатъчно. Наведох се напред, внимателно извърнах глава вляво и устните ни отново се сляха. Вкусът ѝ беше същият като преди. Целуваше се по същия начин. Но всичко останало беше различно. Вместо шумните плискащи се с вода купонджии наоколо този път бяхме заобиколени от тишината в колата и леките неравномерни звуци от дишане, които ставаха все по-дълбоки и силни...

— Но не е ли странно? — попита тя и рязко се дръпна.

— А? — отвърнах замаяно.

— Това — настояваше тя и местеше ръка от мен към нея и обратното. — Би трябвало да чувствам, че е... твърде скоро. А не е така. Странно е.

И така, бях превъртял чувствата и на двамата през етапа след скъсването, но въпреки това Бранди продължаваше да търси причина, която ѝ пречи да се свали с мен. Не беше честно.

— Не, не е — казах аз. — Всяка раздяла е различна.

— Ти пък откъде ще знаеш — отвърна тя с тон, който беше донякъде закачлив, но не съвсем.

Права беше. Бях хлътнал по Бранди толкова отдавна, че изобщо не си бях правил труда да опитам да излизам с някоя друга. Най-близкото ми до среща преживяване беше това с Кийша Съливан, но беше забивка само за една вечер след бала и в резултат на това цели две седмици не можехме да се погледнем в очите. Това не се броеше за „връзка“.

— И все пак... — заговорих аз и сложих ръка на рамото ѝ. И се свързах. Само да можех да открия съмнението, което я държеше на дистанция от мен, щях да го изтегля и...

Тя отблъсна ръката ми.

— По-добре влизай, става ли? Аз трябва да се върна на партито. Тео каза, че си е уредил място за преспиване, но все пак трябва да го проверя... — тя пое дълбоко дъх и звучно и продължи. — И ще помисля за това.

— За това — повторих. — За мен и теб?

— Да — отговори тя. — Харесвам те, Аспън. Но Тео още е мой приятел. Разбери ме, просто искам... да се уверя, че той няма нищо против.

Е, в такъв случай, всичко беше наред. Тео не търсеше начин отново да се събере с Бранди. Бях се постарал да е така.

— Идеята е чудесна — казах и откопчах предпазния си колан. — Не стой твърде до късно.

— Не си ми шеф.

Разсмях се и слязох от колата.

— Карай внимателно. И стой далеч от Червеното.

— Можеш да се обзаложиш, че точно това ще направя — отговори тя и отново включи двигателя, за да може фаровете да осветят пътя ми към входната врата.

— Доста късно се прибираш — провикна се баба от дневната.

Събух обувките си и отидох да я видя. Лампата не беше светната, а в камината тлееше огън. Обикновен огън, не онзи с тюркоазения отблясък за ритуала на триадата. Баба се беше свила в креслото си, краката ѝ бяха покрити с плетено одеяло, а в скута ѝ върху възглавница лежеше подпряна дебела книга.

— Не по-късно от всички останали — отговорих. — Бях първия, който си тръгна. Аз... стана ми зле. Бранди ме докара дотук.

Баба примигна към мен, сякаш се опитваше да надникне към коридора.

— И къде е сега?

— О, върна се обратно на партито. Тео още е там, а колата е негова.

Тя ме погледна. След малко остави внимателно книгата на масичката до креслото, редом с една чаша и чифт очила.

— Пил ли си, Аспън? Знам, че всички пият на тези събирания.

— Сто процента трезвен съм — заявих. — Искаш ли да вървя по права линия? Или да ти кажа азбуката?

— По-важното е — прекъсна ме тя и устните ѝ се извиха на една страна — чия трезвеност си откраднал?

— О — възкликнах и осъзнах, че съм твърде изненадан от въпроса, та да кажа друго, освен истината. — На Бранди. Как разбра?

Баба махна пренебрежително с ръка.

— Моята Холи прави същото от месеци. Напива се до безпаметност, а после краде трезвеност, за да може да шофира до вкъщи. Или се напива до безпаметност в спалнята си, за да не си прави труда да краде. Крие скоч в гардероба си, сякаш си мисли, че нямам

представа — тя въздъхна, размърда рамене и погледна към мен. — Винаги разбирам.

— По дъха? — попитах.

— По очите — отговори тя. — Аспън... разбираш, че има разлика да пиеш на парти с приятелите си и да пиеш сам в стаята си, нали?

Всъщност никога не се бях замислял до този момент.

А и беше ли нужно? Доколкото ми беше известно, идеята при алкохола беше да донесе повече настроение. Социален лубрикант, както го наричаше Бранди.

Все пак ми се стори, че разбирам какво има предвид баба.

Кимнах.

— Добре — каза тя. — Не забравяй тази разлика, момчето ми. Така ще имаш много по-голям шанс да бъдеш щастлив.

Кимнах още веднъж... и тогава забелязах нещо.

— Листа ли имаш в косата си? — попитах.

— Хм? Къде?

Наведох се и ги махнах: две листенца, и двете малки, заплетени в сивата коса на баба.

— Божичко — леко се засмя тя и потупа главата си с длан, сякаш искаше да се увери, че не е останало още някое. — Дори не съм забелязала.

Ухилих се.

— Ходи ли на фойерверките? Не те видях там.

— Не, боже мой, не. Събират се твърде много хора. Поразходих се, но чак след това. Не бих се шляла в тълпата без теб или Холи, за да ми откраднете малко спомени.

— Да откраднем спомени?

Тя повдигна вежда.

— Спомняш ли си услугата, която ми направи във вечерта на пристигането си?

Спомнях си. Вечерта, в която с Тео и Бранди бяхме пристигнали от града, баба ни изведе да вечеряме паста. Самата паста не беше особено добра, поне според бруклинските стандарти, но все пак. След това ме беше дръпнала настрана, за да ми каже нещо — нещо за ритуала на триадата, защото иначе би го казала пред приятелите ми — и един от сервитьорите ни чу. Малко след това тя ме помоли да

открадна не само спомена на човека за разговора ни, но и за това, че изобщо някога я е срещал.

— Често ли правиш така? — попитах я аз.

— По-лесно е да вървиш през живота, когато можеш да разчиташ на анонимност, Аспън.

Това трябваше да е някаква дълбока мъдрост ли? Не можах да преценя.

— Значи леля Холи не те придружи за разходката?

— Остана в офиса цяла вечер — отговори баба. — В момента е много заета.

Леля Холи беше адвокат. Ако се вярва на телевизията, адвокатите винаги са заети. Но все пак:

— Четвърти юли е. При това е почти полунощ.

Баба се засмя.

— Полунощ отмина, както ще се увериш.

Добре, след полунощ е и няма с кой друг да си прекарвам времето, освен с баба. Не че баба не е страхотна, но...

— Май трябва да си лягам — казах.

Тя кимна.

— Чудесна идея. Наспи се добре. Скалата отново отслабва и подозирам, че до утре ще се отвори нов процеп. Вероятно няма да е голям, но ще имаш нужда от сили.

— Можем да го оправим сега — предложих, като се постарях да не звуча прекалено нетърпелив.

— Утре — отговори тя категорично, но мило. — Не се поправя нещо, преди да се е счупило. А и знаеш, че това не е работа за по-малко от трима.

Знаех го. Това донякъде беше причината тази година да дойда през юни, вместо през август, както правех обикновено. При баба и леля Холи бяха гостували цял куп роднини след смъртта на Хедър и всички те бяха помагали в ритуала, откакто я нямаше, а аз бях поредният в списъка.

— Като стана дума за това — казах аз, — леля Кала^[1] спомена ли дали ще се премести тук за постоянно?

Баба направи физиономия. Леля ми Кала беше основният претендент за мястото на Хедър като постоянен трети човек — само че беше стара и болна, а и двете с баба се разбираха колкото Батман и

Жокера. И все пак, тя се беше пенсионирила и преместването ѝ в Три Пийкс щеше да е по-лесно, отколкото за всеки друг от роднините.

— Холи продължава да пита. Кала продължава да отказва — баба въздъхна. — В името на Скалата, надявам се да размисли. Но при мисълта тази жена да остане под покрива ми за повече от седмица... Както и да е, това определено не е твой проблем. Лека нощ, Аспън.

В тона ѝ се долавяше особена нотка, сякаш се опитваше да ми внуши точно обратното на онова, което казваше. Но леля Кала не беше мой проблем — та аз я бях виждал само два пъти, — така че не се замислих много за това. Просто пожелах лека нощ и се отправих към стаята си. Е, на практика стаята беше на Хедър.

Светнах лампата... и буквално подскочих.

— Но какво...

Бранди ми се усмихваше, седнала на леглото.

— Здравсти, Аспън.

— Но ти — заговорих аз и сочех неопределено към алеята долу. Не се ли беше върнала на партито? Определено беше включила двигателя. Но бях ли я чул действително да потегля?

— Тео си има местенце за преспиване — каза Бранди. — Той така го определи. Освен това вече се беше отрязал, когато си тръгнахме. Дори да се върна, надали ще е способен да води смислен разговор тази вечер.

Босите ѝ крака описваха случайни фигури по небесносиния килим. Ноктите им проблясваха в сребристо. Пристъпих предпазливо в стаята.

— Ти, от друга страна, изглеждаш учудващо трезвен за някой, който припадна само преди час.

Ухилих се.

— А казват, че азиатците не носят на пиене.

— Може да се отнася само за стопроцентовите.

— Или може би съм супергерой.

Бранди се усмихна още по-широко.

— И това превръща мен в каква? — тя се облегна назад на дланите си, а гърдите ѝ изпъкнаха съвсем преднамерено. — Лоис Лейн^[2]?

— Супермен? — учудих се аз и се опитах да се съсредоточа единствено в лицето ѝ и в нищо по-надолу от него. — Сериозно? Аз

казвам супергерой, а ти избираш най-калпавия?

— Бягаш от основния въпрос, Куик?

Гласът ѝ беше нисък. Дрезгав. Устата ми пресъхна.

— А основният въпрос е?

— Затвори вратата — нареди тя.

Подчиних се.

— Ще трябва да бъдем тихи — продължи тя и ме прикани към леглото. Движех се като марионетка, командвана от ръцете ѝ. Наистина се случваше. Бранди беше в леглото ми и искаше и аз да съм там и да бъдем тихи, а това вероятно нямаше да е лесно.

— Ако ти можеш, и аз мога — казах и седнах до нея. Сложих длан върху коляното ѝ. — Само че... Мамка му. Нямам...

— Аз имам — каза тя и показа малко станиолово пакетче. — Ела тук.

След това отново започнахме да се целуваме, по-ненаситно от преди, по-необузвано, тъй като този път играта не приключваше с целуването. Тя бързо пъкна ръце под ризата ми и я изхлузи през главата ми, а аз съблякох нейната рокля. Всичко се случваше толкова бързо — преди два часа дори не се бяхме целували — не беше ли редно нещата да се случват малко по-бавно?

Но Бранди не ми беше първата, а знаех, че и аз не съм първия ѝ. Вероятно бавното темпо беше за първите.

А може би просто и двамата бяхме хлътнали здраво, освен това нямаше правила колко бързо или бавно трябва да се случват нещата, просто трябваше да престана да премислям и...

И...

ПРЕДИ

Мама не се обади на татко, след като ни напусна. Нито веднъж. Поне доколкото ми беше известно. Винаги се обаждаше само на мен и винаги на мобилния ми телефон — никога на стационарния — винаги само през делнични дни, винаги между три и половина и шест, след училище и преди татко да се е прибрал от работа.

В началото оставях да се включи гласова поща. Тя оставяше съобщения, в които винаги казваше едно и също: „Липсваш ми“, „Просто исках да се уверя, че си добре“, „Обичам те“ и „Обади ми се“. Не ѝ се обадох.

Докато татко не обяви седмица по-късно, съвсем неочаквано, че се местим. Не завинаги. Само за няколко дни. Че се местим на хотел, за да може мама да дойде с хамалите, които е наела, и да събере нещата си на спокойствие.

— Не само нейните неща, но и общите — помня, че ме погледна някак странно. — Ще трябва да си купим нови мебели.

Не го разбирах. Мама беше тази, която си беше тръгнала. Със сигурност не можеше да вземе мебелите, след като тя си тръгваше.

Но щом споделих това с татко, той отговори:

— Не става въпрос за това дали може. Тя не иска да притежавам нищо нейно. Дори канапетата, на които е сядала, чаши за вино, които е ползвала и други такива неща.

Трябваше да се сетя още тогава. Вероятно част от мен си е давала сметка, но не си позволявах да мисля за това. Още не.

На следващия ден, когато мама се обади, аз вдигнах телефона. Тя изпита такова облекчение, че в крайна сметка говори почти през цялото време. Всички онези неща, които се бяха събирали неизказани в нея, бликнаха отведнъж.

— Липсва ми, че не те виждам всеки ден, Аспън, не можеш да си представиш колко много — каза тя. — Как се справя баща ти?

— Надявам се, че ще ми простиш.

— Не беше заради теб.

— Излизаш ли с някое момиче? То наясно ли е със способностите ти?

Отговарях с: „И на мен“, „Добре“, „Нямаш грижи“, „Добре“, „Не“, докато накрая тя ми зададе въпрос, на който не можех да отговоря.

— Ще дойдеш ли да ме видиш? Спомняш си пътя до леля Мона, нали? Просто вземи влака за Роуд Айлънд от „Пен“ и...

— Нямаш ли си собствено жилище? — прекъснах я.

— Още не, миличък. Все още подреждам финансите си. Може да отнеме известно време.

— С други думи, вземаш всичките ни мебели, а дори нямаш къде да ги сложиш?

Тя не отговори веднага. Остана безмълвна достатъчно дълго, че да погледна телефона, за да проверя дали връзката не е прекъснала. Не беше.

— Не е заради мебелите — каза тя. — Освен това баща ти печели добре. Това са просто вещи. Той може да си позволи нови.

— Тогава заради какво е? — настоях аз. — За да разбиеш живота ни още повече?

— Аспън, миличък, не — настояваше тя. — Просто се опитвам да се погрижа за себе си. Това е всичко.

— Какво трябва да означава това?

Отново замлъкна. Този път за по-кратко.

— Способностите, които имате ти и баща ти — гласът на мама стана малко по-несигурен, както се случваше винаги, когато говореше за магията ни. Не се случваше често. — Знам, че той никога не би ги използвал срещу мен. Но бих се чувствала много по-сигурна, ако не може.

Чак тогава допуснах тази мисъл в главата си. Трябваше да се разделим с мебелите и вещите си, защото и тя ги беше ползвала. Защото двамата с татко винаги можехме да се свържем с тях и да достигнем до нея.

— Не ни вярваш — казах и на мига се почувствах като тъпак. Очевидно е, че ни не вярваше. Беше ни напуснала.

— На теб вярвам — отговори ми тя. — Ела да ме видиш, ще го направиш ли?

— Защо всъщност си тръгна? — попитах. — Заради магията ни ли беше?

Трета пауза. Също и най-дългата.

— Не беше заради самата магия — каза тя.

— Тогава заради какво?

— Аспън... — чух я да поема дълбоко въздух. — Липсва ли ти братовчедка ти?

— За какво... чакай, Хедър ли имаш предвид?

Бяха изминали няколко седмици от погребението. Бяхме се върнали към нормалния ритъм.

— Да, имам предвид Хедър — каза мама.

— Не... искам да кажа... познавах я доста бегло. Тъжно е, че умря, очевидно, но в действителност не сме били близки или нещо подобно.

— Все пак плака на погребението — каза мило мама.

— Хм, не съм — казах. — Вероятно ме бъркаш с леля Холи?

— Плака — настоя мама и напълно игнорира шегата ми. — Попитай баща си, той беше там.

— Добре, все едно — отговорих аз и я оставих да продължи да ме убеждава да я посетя, като в същото време си дадох клетва наум, че няма да го направя.

По-късно същата вечер попитах баща си за погребението. Попитах дали си спомня да съм плакал. Той се замисли за миг, а след това поклати глава.

— Може и да греша — каза — но все пак ми се струва, че не. Защо питаш?

— Просто така — отговорих и с това нещата приключиха.

[1] Поредното име на растение в семейството. — Б.р. ↑

[2] Героиня от вселената на Супермен. Любимата на героя. — Б.р. ↑

6

На следващата сутрин се успах. Пропуснах бекона, пропуснах кафето, очевидно бях пропуснал и измъкването на Бранди от стаята ми, защото когато най-последно се събудих, другата половина от леглото беше празна — имаше само сгънат лист хартия върху калъфката на възглавницата. Потърсих опипом очилата си, за да мога да я прочета:

А., взех колата, за да прибера Тео. Може би ще идем
на езерото, за да поговорим за разни неща, само 2-мата.
Среща по-късно? Обичайната вечеря в 6? Б-/
П.П. Снощи беше супер. Скоро отново?
Целувки

Да, по дяволите! Тя искаше още, освен това не се налагаше да ходя до езерото днес. Слава богу, защото наистина започваше да ми писва да се мотая там.

Проверих телефона си, в случай че ми е пратила и съобщение, но не беше. Може би не е искала звукът да ме събуди. Вероятно точно затова беше написала и бележка на ръка. Мисълта за тези вероятности ме накара да се усмихна.

Беше почти обед, когато най-сетне слязох долу и включих кафеарката. Докато чаках кафето да стане, баба се появи.

— Ах. Чудех се кога ли ще те видя.

— Какво става? — попитах. — Скалата пропука ли се вече? Защото съм готов да я поправим, когато кажеш.

— Някой е твърде ведър тази сутрин — отвърна баба и ми се усмихна така, сякаш едва ли не... е наясно.

Но нямаше как да знае, нали? Двамата с Бранди бяхме толкова тихи. Болезнено тихи на моменти. А и дори да знаеше нещо, не исках да знам какво точно. Защото... блякс.

— Не съм твърде ведър — отвърнах. — Е? Скалата?

— Не и преди мръкване — каза тя. — Няма да се пропука преди това.

— О, добре — казах. — Ще почакаме. Откъде знаеш кога ще се случи?

— От опит — каза тя. — На всеки Ден на независимостта стотици хора се събират върху Скалата. Всичките тези тела, цялата тази тежест... Разбира се, че ще има пукнатини на следващия ден. Но не веднага все пак — добави тя и погледът ѝ отново заблужда. — Скалата се държи, доколкото може. Не ме моли за помощ, докато не се озове в безизходица.

— Аха.

Все още не ми беше съвсем ясно как точно се осъществява цялата тази комуникация със Скалата. Въпреки това не попитах. Нямах смисъл сега, когато заради кофеиновия дефицит в мозъка си вероятно нямаше да успея да осмисля отговора.

И като стана дума за това...

Първата глътка кафе винаги беше като заставане под студен душ след дълъг ден под августовското слънце.

— На езерото ли ще се видиш с приятелите си? — попита баба. — Твоята млада дама тръгна доста рано тази сутрин.

Моята млада дама. Да, тя определено знаеше. Силно се постарях да не допускам тази мисъл съвсем да ме затормози.

— Не — казах след още една бърза глътка. — Мисля да остана тук днес.

— Е, поне излез да постоиш на слънце — предложи тя и кимна към прозореца. — Денят е прекрасен.

Знаех, че има предвид времето, но не можех да престана да мисля, че денят е прекрасен и във всяко друго отношение. Все пак бях прекарал нощта с Бранди, която на практика беше любовта на живота ми, по дяволите. Бях прекарал нощта с Бранди, а сега държах прекрасна чаша с черно кафе в ръцете си. Всичко беше идеално. Всичко.

Освен...

Не, не всичко. Защото историята с Бранди не беше единственото, което се случи снощи. Снощи също така беше и вечерта, в която за трети път се бях опитал да открадна нещо от Лия — и третият път, в който се провалих.

— Да — съгласих се. — Излизането звучи добре. Обади ми се на мобилния, когато стане време за ритуала, става ли?

Лия я нямаше в „Уотърлемън Букс“, когато отидох там. Видях само стареца — същият, който подреждаше книги при предишното ми идване тук.

— Мога ли да помогна? — попита той, щом приближих касата. След това присви очи и намести очилата с телени рамки в основата на носа си. — Ах. Крадецът на телефони. Струва ми се, че ще е по-добре да си вървиш, синко.

— Не съм... — но не довърших. Вече ми беше писнало да се оправдавам за глупавата история с телефона. — Вижте, просто трябва да се видя с Лия. Тя тук ли е?

Старецът въздъхна.

— Не, днес съм само аз. Дори госпожа Луелън е извън града за смените през уикенда. Има роднини в Торонто или... при всички положения някъде в Канада. Все опява как щяла да се премести там. И тя, и Лия, и Джеси, всички ще ме напуснат до края на лятото, само гледай — той направи пауза загледан в мен. — Няма шанс да си търсиш работа, нали?

— При все че съм крадец на телефони?

Старецът се разсмя с пресипнал глас.

— Не ме е грижа какво крадеш, стига да не са книги или пари.

Това ме накара да се усмихна. Този тип си го биваше, макар да беше странен.

— Съжалявам, но не. Всъщност наистина търся Лия. Да не би да казахте, че е напуснала? Другаде ли работи вече?

— Не, не, не е напуснала! Обади се, че е болна — последва нова въздишка. — Джеси е този, който напусна или поне предполагам, че е така, след като пропусна четири от смените си, без дори да се обади. Все пак Лия е намислила да го открие и да го върне обратно, а след това подозирам, че ще ме убеди да не го уволнявам. Винаги е имала слабост към това момче, не ще и дума.

В съзнанието ми проблесна спомена за снимката, която пианата Сейди ми беше показала на партито снощи. Онази, на която Лия

изглеждаше необичайно срамежлива, сгушена до Джеси на онази пейка.

— Предполагам — казах.

Той примигна бързо, внезапно стреснат, сякаш беше излязъл от някакъв унес. Втренчи се в мен.

— Съжалявам. Ти си нов тук, нали? А аз бърборя за служителите си, сякаш знаеш всичко за тях. И така. Аз съм Хари, приятно ми е да се запознаем, без значение дали крадеш телефони, или не.

Той подаде ръка и аз я стиснах.

— Лия — напомних му аз. — Някаква идея къде мога да я намеря? Или може да ми дадете номера ѝ?

Хари ми се усмихна мило като на внук, но поклати глава.

— Не раздавам номерата на служителите си. А и нямам представа къде се е дянала. Предполагам на същото място, където и Джеси, макар да ми се струва, че нямаше идея къде може да е отишъл. Най-вероятно на поредното импровизирано пътешествие до някой къмпинг. Времето е подходящо.

Останалите снимки на Сейди се появиха в съзнанието ми. Джеси, кръстосал поглед пред фотоапарата. Джеси, който буквално щеше да е на покрива, стига да не отсъстваше мистериозно от партито. Джеси, чийто състезателен дух бях откраднал по време на последния ритуал на триадата...

— ... името ти, синко? — питаше Хари. Бяха ми нужни няколко секунди да асимилирам въпроса.

— О — сепнах се, защото изведнъж се почувствах неловко. — Аспън Куик.

— Куик, значи? — каза Хари и повдигна вежди. — Познавам няколко души с фамилия Куик.

— Като баба ми, предполагам? — отвърнах и още в същия миг съжалих. Дали беше редно да покажеш, че осъзнаваш как някой е много по-възрастен от теб, или е по-добре да се престориш, че изглежда по-млад, отколкото е в действителност? Никога не съм бил добър в преценяването на подобни неща.

Хари само се разсмя.

— Като че ли да — каза той. — Коя е баба ти? Айви^[1] или Лили^[2]? Бях съученик и на двете. Прекрасни момичета. При това с много хубави имена.

Намръщих се.

— Всъщност, нито едната — отвърнах. — Името на баба ми е Уилоу^[3].

Той ме изгледа изпитателно и отново намести очилата си.

— Уилоу — повтори, а името прозвуча тежко и тромаво от устата му. — Не познавам никаква Уилоу. Но може да е по-възрастна или по-млада. Кълна се, че бяха само две. С Айви излизахме известно време, знаеш ли? През цялата последна година в училище. После тя замина за колежа в града. Голяма разправия стана с това. Така и не се върна и изгубихме връзка. Но такива неща все пак се случват.

Всъщност, не. Работата беше в това, че баба имаше навика да не оставя хората да си я спомнят. Очевидно беше постъпила по същия начин и с този човек. Човек, с когото вероятно беше отрасла?

По дяволите.

Все пак казах само:

— Предполагам, че да — и си отбелязах наум да попитам баба дали случайно няма сестри, които е пропуснала да спомене пред мен. — Е, ако видите Лия, предайте ѝ, че съм я търсил, може ли?

— Непременно — отговори Хари, щом се отправих към вратата. — И говоря сериозно за работата, чуваш ли? Само кажи.

Когато стигнах в закувалнята същата вечер, Тео и Бранди вече бяха там и седяха един срещу друг в обичайното ни сепаре. Щом приближих, Бранди извика:

— Ето те, миличъвъък!

Отново онзи неин тон, онзи, от който не можех да разбера дали се държи иронично или не. Тео реагира с извъртане на очи, затова предположих, че са говорили, Тео знае и няма нищо против.

— Здравей — отвърнах, настаних се до нея и набързо я целунах по устните. Съвсем лека целувка. Все пак Тео беше там, а има огромна разлика между това да излизаш с бившето гадже на своя приятел и да му го натрапваш безочливо. Не исках да бъда чак такъв кретен.

— Вече поръчахме — обяви Бранди. — За теб обичайното, нали? Бургер с всичко, средно опечен, и пържени картофки отстрани?

— Точно така — потвърдих, доволен, че е обърнала внимание. — Как беше на езерото?

— Добре — отговори Тео. — Ветровито, но беше хубаво.

— А има и още нещо — добави Бранди със закачлива усмивка.
— Тео има новини.

— Новини? — учудих се.

— О, боже — въздъхна Тео и стисна очи. — Не сега.

— Защо не сега? С какво този момент е по-различен от останалите? — Бранди се обърна към мен, а сините ѝ очи блестяха. — Очевидно не само на мен ми е излязъл късметът снощи.

Тео простена, скри лицето си с длани и се свлече надолу в седалката.

— Сериознооо? — ахнах и аз. — Браво, човече! Но почакай, коя беше? Не е била Нати или...? Защото определено, когато я видях за последно, се занасяше с онази брюнетка, макар че не е задължително да означава нещо. Може да плува и на двата бряга. Може да е от онзи тип хора, които след едно-две питиета започват да се занасят с всички. Или сте правила тройка...

— Не, приятел, Нати е гей — прекъсна ме Тео.

О, ясно.

— Коя е тогава?

— Кори — измънка Тео по-скоро към масата, отколкото към мен.

— Момичето, в чиято къща бяхме — уточни Бранди, буквално треперееща от възмущение. — Когато Тео ми каза, че се е уредил с място за преспиване, пропусна да спомене, че ще се приземи в гащичките на домакинята.

Изкикотих се, а Тео отново разтърка лицето си, толкова засрамен, че почти ми дожаля за него. Почти. Предимно изпитвах щастие, тъй като на Бранди очевидно ѝ беше олекнало. Всичките тези съмнения от снощи, когато се боеше, че отношенията ѝ с мен могат да наранят Тео? Бяха изчезнали. Тео далеч не изглеждаше наранен и се беше уредил с момиче, а това означаваше, че двамата с Бранди спокойно можем да бъдем заедно.

— Супер развръзка — казах. — Е, само за веднъж ли беше, или смяташ да излезеш отново с нея?

Тео разтвори ръце, съвсем мъничко, колкото да зърна усмивка под тях.

— Преди малко ѝ се обадох. Утре ще излизаме. На вечеря. Разходка под звездите. Може да погледаме съзвездията. Обзалагам се, че тук нависоко се виждат много по-добре.

— Приятно — казах. — Романтично. Ще ѝ хареса.

— Чакай — обади се Бранди. — Вечеря и съзерцаване на звездите? Сериозно?

Тео я изгледа в недоумение. Аз също. Като че ли изпускахме нещо.

След няколко секунди в напрегнато мълчание Бранди въздъхна.

— Това беше идеята ти за нашата първа среща. Да не би винаги да прибягваш до този номер?

Тео лекичко сви рамене.

— Е. Върши работа. Което е така, си е така.

Тя пусна поредна въздишка, пълна с болка и отегчение.

— Момчета. Нямам думи.

— Хей — побутнах я с лакът по ръката. — Аз не правя така.

— Да бе — отвърна тя, но все пак се усмихна.

— Ей, ето я и храната — обяви Тео, видимо облекчен.

Но докато ядяхме, усмивката на Бранди бавно беше изместена от... ами по-скоро от тревога. Или може би тъга. Изглеждаше ми унила.

Това не беше добре.

Затова се протегнах, допрях пръсти до връзката на качулката ѝ и установих връзка, потърсих нещото, което я натъжаваше, тревожеше я ѝ я караше да бъде унила.

Ето, точно това, от което се опасявах: нотка на ревност точно под повърхността на мислите ѝ. Не беше остатъчна ревност. Нямах начин, тъй като бях откраднал всичките ѝ стари чувства към Тео. Не, тези бяха съвсем нови. Толкова нови, че не бяха успели да се задълбочат, дори не толкова, че тя да ги забележи.

Е, сега нямаше да имат този шанс. Издърпах ги с невероятна лекота и ги пуснах просто така в нищото. След това стиснах леко ръката на Бранди, затворих очи за миг и изчаках замайването от достигането да премине. После отново насочих вниманието си към бургера, а Бранди продължи да разпитва Тео за Кори.

И все пак не бях особено съсредоточен във въпросите ѝ, нито в кратките отговори на смутения Тео. Бях твърде ангажиран от мислите за онази мъничка ревност, която току-що бях откраднал от Бранди.

Трябваше да се досетя, че има такава възможност. Наистина трябваше. Разбира се, старата любов на Бранди към Тео напълно беше

изчезнала. Но той още си беше Тео, а тя Бранди, което означаваше, че всички неща, които някога са ги привличали един в друг, продължаваха да съществуват. Беше напълно логично всички чувства, които бях откраднал, да могат, стига да им бъде оставена тази възможност, да разцъфнат отново.

Бранди беше избрала мен по своя собствена воля — но ако исках да си остане така, трябваше да съм по-внимателен.

ПРЕДИ

Бях осемгодишен и заобиколен от увеселителни влакчета. Буквално заобиколен. Издигаха се край мен от всички страни, пълни с хора, които пицяха от радост и страх, и си спомням как си мислех, че най-много от всичко на света искам да съм един от тези пицящи хора.

Тъй като беше делничен ден, опашките за билети не бяха дълги, а това означаваше, че мама се върна, преди да съм изгубил търпение.

— Ето пропуските ни до края на деня — обяви тя и подаде две карти на татко. — И... та-даа! Три билета за Циклона^[4].

Циклона буквално беше Светият граал на увеселителните влакчета. Тео ми беше казал така, а той беше същински експерт на тема Кони Айлънд^[5]. Ходеше там със семейството си от бебе. Що се отнася до мен, това ми беше за пръв път.

— Може ли да пробваме първо Циклона?

Мама и татко се ухилиха един на друг над главата ми и потеглихме. Но щом застанахме най-отпред на опашката, един пъпчив глуповат тийнейджър вдигна ръка.

— Къде си мислиш, че отиваш? — обърна се право към мен.

— Ами на Циклона — отговорих и посочих влакчето надвиснало над мен.

— Застани там — нареди пъпчивият. Останах тотално объркан, преди да видя какво точно ми сочи.

Имаше надпис, който гласеше: „Можеш да се возиш на Циклона само ако си висок над метър и трийсет и седем“ и стрелка, която означаваше точно този ръст. Със свито сърце отидох до надписа и застанах до стрелката. Не бях достатъчно висок.

— Съжалявам, не съобразихме — заговори мама, но татко я прекъсна:

— О, стига, не може ли да направите изключение?

Пъпчивия даде знак на друга двойка възрастни да преминат и отново се обърна към татко.

— Не мога, приятелче — заяви. — Мерки за безопасност.

— Той ще бъде в пълна безопасност — заяви татко. — Висок е почти метър и трийсет и пет. Сто трийсет и четири сантиметра и половина. Два сантиметра и половина не са от значение.

— От какво значение не са — добавих услужливо аз.

— От значение е що се отнася до въпроса дали ще ме уволнят или не — каза пъпчивият.

— Да идем да поговорим за това някъде другаде — предложи мама, но никой не я слушаше.

— Хайде — настояваше татко и се наведе към пъпчивия, сякаш бяха близки приятели. — Ако ни хванат, ще уверя шефа ти, че сами сме го вмъкнали. Хайде...

Физиономията на пъпчивия започна да се променя. Само преди минута беше самодоволен, като че ли беше невероятно горд, задето ни е спипал, но сега вече гледаше заговорнически. Някак конспиративно.

Тогава забелязах, че татко е опрял длан в ръката на пъпчивия. Беше достигнал до съзнанието му и променяше мислите му буквално пред очите ми, а това беше доста яко.

— Само този път — съгласи се пъпчивият. — И ще трябва да се застъпите за мен, както обещахте, в случай че стане нещо. Договорихме ли се?

— Разбира се — отговори татко... и се озовахме от другата страна на бариерата.

Докато чакахме да се качим във вагончето, мама каза:

— Анди — в тона й бяха примесени умора и предупреждение. Подобен тон в повечето случаи водеше до скандал.

— Знам, знам — отвърна татко. — Но той копнее за това от толкова дълго време, а става въпрос само за два сантиметра и половина.

— Бедното хлапе може да изгуби работата си заради теб — настоя мама.

Хвърлих поглед към младежа, който очевидно не беше в беда. Защо мама се беше загрижила за този човек? Беше досаден и имаше глупава физиономия.

— Няма да изгуби работата си — увери я татко.

— Но би могъл — не се отказваше мама.

— Все пак няма — отсече татко. — Нека прекараме един приятен ден. Ще поговорим за това по-късно, насаме.

Мама погледна към мен, а после отново към татко. Бях сигурен, че ще упорства и ще се скарат още там, но вагончето ни пристигна, преди да е успяла да каже нещо. Седнах до татко. Мама беше зад нас до някакъв непознат. Закопчихме коланите си и бях толкова щастлив, че пъпчивият не ме накара да си тръгна от опашката.

По-скоро бях ужасно доволен, че татко накара онзи да промени решението си.

Точно когато влакчето потегляше, аз се облегнах на татко и казах:

— Хей, благодаря.

— За теб винаги, малчо — отвърна той и започнахме да се издигаме нагоре и още по-нагоре в ясното синьо небе над нас.

[1] От англ. ез. „ivy“ — бръшлян. — Б.р. ↑

[2] От англ. ез. „lilly“ — лилия. — Б.р. ↑

[3] От англ. ез. „willow“ — върба. — Б.р. ↑

[4] The Coney Island Cyclone — емблематично увеселително влакче, построено през 1927 година. — Б.р. ↑

[5] Развлекателен център в Бруклин, Ню Йорк, известен с увеселителните си паркове. — Б.р. ↑

Баба не се шегуваше за пораженията от четвърти юли върху Скалата. Още на следващия ден се отвори малка пукнатина, точно както беше предвидила, и това беше само началото. Баба, леля Холи и аз посветихме всяка от следващите седем вечери на ритуала на триадата, съсредоточен върху поредица от дребни неща, които откраднах от непознати.

От една жена взех изключително лошия ѝ вкус за поп музика, а от третокласник — притеснението му да отговаря на въпроси пред класа. Откраднах увлечението на двайсетгодишен младеж по филмова актриса, която и без друго нямаше вероятност да срещне, както и гнева на възрастен мъж, задето са му отнели шофьорската книжка.

А след това, всеки път щом ритуалът приключеше и можех да се измъкна иззад заключените врати на дневната, прониквах в съзнанието на Бранди, за да проверя дали не са се породили нови чувства към Тео, дали не се е появило нещо повече от обикновено приятелство.

Имаше няколко неща. Нотка на възхищение към ръцете на Тео. Лека носталгия към прегръдките, с които я беше дарявал. Все от този сорт. Откраднах ги всичките, преди да са успели да прераснат в по-сериозни чувства. Така можех да бъда сигурен, че докато Бранди е с мен... е, поне не мечтае да съм някой друг.

А напоследък тя често беше с мен. Още повече сега, когато Тео редовно ни изоставяше, за да се вижда с онова момиче Кори. Заехме колата на леля Холи и отидохме да гледаме още веднъж „Кръв от Юпитер“. Мотаехме се по Главната улица, ядохме сладолед и наистина ужасна пица. Дори си направихме пикник на Майското поле, където се постарях да обясня, без да издавам семейните тайни, смисъла на всички тези играчки, хартийки, книги и какво ли още не, струпани под дървото.

— О, значи се прави за късмет? — заключи тя след няколкоминутно несвързано бърборене от моя страна. — Веднъж в годината оставяте тук нещо символично за късмет?

Коего, разбира се, беше доста по-просто от моето обяснение.

— Да. Нещо такова.

— Чудесно, наистина — каза Бранди. — Ще оставя нещо.

— Не! — възпротивих се аз и препречих пътя ѝ към дървото.

Тя спря видимо объркана.

— Защо не?

— Тъ... — очевидно не можех да ѝ кажа истината. — Защото не е първи май. Прави се само на този ден.

Тя извъртя очи.

— Това е тъпо — и продължи напред към дървото.

— Бранди, стига, недей — настоях аз, останах на мястото си и я помолих да се върне. Но тя продължи. Наведе се и остави нещо на купчината, а след това се върна със замечтан поглед.

— Ето. За късмет.

— Какво остави? — попитах.

Бранди се усмихна.

— Тайна.

Когато се върнах на полето с баба и леля Холи по-късно същата вечер, огледах много внимателно за вещ, която може да е на Бранди. Дори се свързах с няколко неща, просто за да ги усетя. Но каквото и да беше оставила, не успях да го открия.

Най-накрая след приключването на седмия ритуал на триадата, баба въздъхна дълбоко и каза:

— Да. Това трябва да помогне за известно време.

— Сигурна ли си? — попита леля Холи.

— Разбира се, че не съм сигурна — отвърна спокойно баба. — Никога не съм сигурна, докато моментът настъпи или пък не настъпи. Наясно си.

И все пак звучеше достатъчно убедена и почувствах как облекчение стопля гърдите ми. Тази вечер не беше приятна заради проливния дъжд, който съвсем беше наводнил Майското поле. А се очакваше, че ще продължи да вали през цялата нощ, ако не ѝ по-дълго.

Надявах се да не е по-дълго. Вратът ми винаги се схващаше повече, когато вали.

Но също така се надявах да продължи, защото обичах звука на дъжда, особено нощем. Харесваше ми усещането за уют, докато

двамата с Бранди стояхме вътре, а стените ни защитаваха от хаоса навън.

И тази вечер, както всички останали, Бранди отиде да спи в стаята си. Твърдеше, че било заради хъркането ми, но според мен беше заради прекалено тясното легло на Хедър. Много подходящо за гушкане, но не и за спане.

Чак след като тя си отиде и затвори вратата след себе си, осъзнах нещо много важно: бях забравил да затворя прозорците на Хедър, когато започна бурята, което означаваше, че сега килимчето в другия край на стаята е подгизнало. Лесно щях да поправам това, като го навия тази вечер, а утре щях да го сложа да се суши. Все пак наистина исках да оставя прозореца отворен.

Потършувах набързо в килера и открих идеалното решение: синьо платнище, което можеше да събира водата. Разпънах го под прозореца, преди да сваля лещите си, да наместя възглавницата под главата си и да заспя под странните звуци на капките по платнището.

После се събудих.

Някой шепнеше.

Потърсих очилата си на нощното шкафче, опитвайки се да подредя мислите си правилно, да разгранича сънищата от мислите в будно състояние. Чувах глас, който изричаше някакво име, но не това ме беше събудило. Чу се и тъп удар като от сблъсък.

Пръстите ми най-сетне достигнаха очилата и аз бързо ги сложих на лицето си. Стаята се проясни пред очите ми. Празна.

Почти празна.

Там долу, точно под прозореца, някой лежеше свит върху платнището, сякаш беше паднал и още не беше събрал сили да се изправи.

Натрапник. Трябваше да извикам за помощ. Трябваше да се допра до него достатъчно дълго, че да мога да открадна желанието му да ме обере или убие. Трябваше...

Но щом светнах нощната лампа на Хедър, свитата фигура вдигна глава. От дългата коса се стичаше вода върху платнището и намеренията ми за всичко, което трябваше да направя, отстъпиха място на пълно недоумение.

— Мамка му — измърморих и пъхнах пръсти под очилата си, за да прогоня по-бързо съня от очите си. — Лия?

— Аспън? — Лия притискаше с длан рамото си и сякаш изведнъж всичко си дойде на мястото. Някак се беше покатерила през прозореца. Беше се подхлъзнала на платнището. Вероятно беше ударила рамото си в стената и точно този звук ме бе събудил.

— Не си ти — каза тя. — Имам предвид... ти трябваше да си Хедър.

— А ти трябваше да си... ъъ, не в моята стая — довърших глупаво аз. — Как се озова тук?

— Дървото отвън — отговори тя. — Покатерих се по него.

Беше се покатерила. Точно така. Спуснах крака на пода, внимателно стъпих върху платнището и й подадох ръка, за да й помогна. Тя пренебрегна жеста ми, притисна се в стената до прозореца и се изправи сама.

— Защо това е тук? — попита тя и посочи с поглед платнището, а после се премести върху килима. Краката ѝ бяха боси като моите и по тях беше полепнала кал.

— За да събира водата — отговорих.

Тя ме погледна право в очите.

— Можеше просто да затвориш прозореца.

— При буря като тази? — заради шума от дъжда и все още лудешкото биене на сърцето ми гласът ми прозвуча почти треперещ. — Няма начин.

— Ненормалният — измърмори тя и обгърна тялото си с ръце. Небесносинята ѝ пижама беше подгизнала. Достатъчно мокра беше, за да видя ясно, че отдолу не носи сутиен. Щях да отместя поглед, стига да не бях забелязал и друго в този момент.

— Хей, ти трепериш — казах. — Влизай.

Което беше доста глупава реплика, тъй като реално тя вече беше вътре. Все пак направи няколко крачки от прозореца, като през цялото време търкаше длани една в друга, а след това и ръцете си като някой бойскаут, който се опитва да запали огън.

Грабнах първото топло нещо, което ми попадна: пухкаво лилаво одеяло от гардероба на Хедър.

— Вземи — казах, но Лия не посегна към него. Сякаш дори не го виждаше. Хубаво. Вероятно и без това беше твърде малко, за да се стопли с него.

— Трябва да си вървя — каза тя и несигурно се обърна към прозореца. — Идеята не беше добра.

— Чакай — спрях я аз. — Какво имаше предвид с това, че е трябвало аз да съм Хедър?

Лия отново погледна към мен.

— Ехо, това е нейната стая, нали?

— Извинете ме, но тя е мъртва, при това от февруари.

— Много забавно — отвърна Лия. — Направо ще се пукна от смях. Просто ми кажи къде е тя и ще се махна от очите ти.

— Къде е тя? — повторих аз и усетих как напълно губя равновесие.

— Или пък не, не ми казвай. Заминала е на поредното шантаво пътуване из Европа, нали? Известни личности. Хора с пари. Ясно.

— Лия...

— Кога ще се върне, за да мога...

— Лия.

Тя млъкна и дори аз потрепнах от звука на собствения си глас. Самият аз не очаквах да прозвучи толкова силно. Отне ми няколко секунди да се заслушам за движение извън стаята, за всеки случай.

Чак когато се уверих, че къщата беше също толкова тиха, колкото и преди, забелязах изражението на лицето ѝ. Пълно объркване. Тя наистина си мислеше, че се шегувам.

— Не знаеш ли? — попитах.

Тя се втренчи в мен.

— Какво да знам? — попита най-последно.

— Хедър умря — казах отново. — През първата седмица на февруари. Някакво заболяване на белите дробове.

Лия остана втренчена още известно време, а после започна бавно да клати глава напред-назад и изглежда дори не си даваше сметка, че го прави.

— Февруари — промълви.

— Да — отговорих и я огледах внимателно.

Нещо тук не беше както трябва. За човек, който не чувстваше неудобство да се покатери в стаята на Хедър през прозореца в... погледнах часовника на шкафчето — почти два часа през нощта — беше изпуснала грандиозна новина.

— Точно преди Свети Валентин. Да, точно когато...

Този път не казах нищо, наблюдавах я как сбърчва вежди, чаках да довърши изречението.

— Когато престана да идва на училище.

— Ами да — казах. — Защото беше мъртва.

— Но аз попитах — продължаваше Лия, сякаш изобщо не ме е чула. — Казаха, че се е преместила в друго училище. Реших, че е в някое от онези шикозни училища по изкуствата долу в града. Разказваше, че подаде молби за стипендии и реших, че най-сетне... — в този момент погледът ѝ отново се изостри и тя настойчиво се загледа в мен. — Защо излъгаха? Кой лъже за нещо подобно?

Вдигнах ръце с разтворени длани, исках да я успокоя.

— Задаваш въпроси на грешния човек.

Тогаваш си спомних колко малко хора присъстваха на погребението на Хедър. Спомням си как ми направи впечатление, че не се появи никой от приятелите ѝ. Само членове на семейството. Но защо?

— А тя... — но Лия отново се отнесе, дланта ѝ се движеше все по-нагоре, притисната силно в гърдите, съвсем близо до ключицата ѝ. Изглеждаше сякаш всеки момент ще получи пристъп на паника. Затворих прозореца, а след това отидох до гардероба на Хедър и затършувах в него, докато не открих халат за баня. Беше ярко розов.

— Вероятно не е точно в стила ти — казах, щом го подадох на Лия — но изглежда топъл.

Тя се поколеба за момент, а после каза:

— На Хедър е — но все пак го взе и се уви в него. — Благодаря — измърмори по-скоро към пода, отколкото на мен. Вече не трепереше, а стоеше напълно неподвижна. — Просто не мога да повярвам...

— Да — промърморих. — Хм, слушай. Не искам да бъда груб, но ако двете с Хедър сте били толкова близки приятелки, че да се катерите в стаята на другата през прозореца, как така не разбра... искам да кажа... не забеляза ли, че вече не ти се обажда? Или нещо от сорта?

Лия отвори уста и за момент ми се стори готова да ме убие. Или пък да заплаче. При всички положения само отсече:

— Трябва да вървя.

— Да, добре — казах аз и посочих прозореца зад гърба ѝ. — Навън е ужасно.

Тя се обърна да погледне. От другата страна на стъклото бурята бушуваше още по-яростно. Дъждът на практика беше хоризонтален. Нямаше начин да я пусна навън.

— Лия — извиках я. Тя не ми отговори. Свъсила вежди, само се взираше безучастно в поройния дъжд. — Лия. Ей.

Съжалявам ако съм те засегнал.

Все така нищо.

— Лия!

Тя се извърна рязко, отметна грубо косата от лицето си и присви очи срещу мен.

— Какво?

— За какво дойде все пак? — попитах.

Лия леко отвори уста. После отново я затвори. Стоеше загледана зад мен или може би през мен, не можех да преценя дали ще рухне и ще започне да плаче, или може да извади оръжие и да ми пръсне мозъка по стената. Всичко беше възможно с прясната информация, която Хедър получи, и бурния вятър навън. Абсолютно всичко.

Ако срещу мен беше някой друг, щях да проникна в съзнанието му и да взема тъгата, или шока, или каквато емоция я тормозеше. Но последния път, когато бях откраднал нещо от Лия, се бях озовал в несвяст в задния двор на непознат. Затова просто ѝ заговорих възможно най-кратко:

— Лия? Хайде, кажи какво има?

— Джеси — каза тя с глас, сподавен от емоция, която не можах да определя. — Той е... Боже, не, сега вече изглежда толкова глупаво. Нямах представа за Хедър. Изобщо не знаех.

— Джеси — повторих силно аз, като се опитах се да я накарам да се съсредоточи. — Онзи Джеси със светещите обръчи?

— Моят приятел Джеси — лицето ѝ изразяваше няколко различни състояния в рамките само на няколко секунди. Изглеждаше настроена отбранително, след това гневно и накрая съкрушено. — Нещо му се е случило и реших, че... ами, помислих си, че Хедър може да помогне. Или че може би точно Хедър е причината. А вероятно и двете, не знам. А вече може би нито едното. Боже. Съжалявам. Звуча като побъркана.

— Не, нищо подобно — излъгах в стремежа си да бъда внимателен. — Какво се е случило с Джеси?

Лия си пое въздух.

— Ще прозвучи глупаво. Поне на теб.

— Обзалагам се, че съм чувал и по-глупави неща.

— Наистина глупаво.

— Полунощ мина — отговорих. — Нищо не звучи наистина глупаво след полунощ.

Тя постоя загледана в мен. После каза:

— Джеси ослепя.

— Имаш предвид... наскоро? — попитах предпазливо и се опитах да си припомня снимките, които Сейди ми беше показала. Джеси на покрива, заобиколен от разноцветни светлини. Беше доста дръзка проява дори и да можеше да вижда. А в противен случай? Малко вероятно.

— Да! — отвърна Лия и вдигна ръце. — Ето, това е. Не разбираш.

— Какво не разбирам? Лия. Обясни ми.

Тя бавно тръгна назад към прозореца.

— Няма значение. Трябва... почакай. Почакай секунда — тя спря, загледана внимателно в мен. — Февруари. Мъртва е от февруари. Ти откога си тук?

— Аз? — учудих се. — Само от няколко седмици. От края на юни. Защо?

Лия тихо пое въздух и забелязах, че пресмята нещо.

— Оххх — започна тя. — Не е била Хедър. Бил си ти.

— Опа, задръж — казах и направих малка крачка назад.

— Какво за мен? Какво съм направил?

— Какво съм направил? — изимитира ме тя заядливо и пискливо. — О, я стига.

— Не, сериозно, какво съм направил?

Тя лекичко наклони глава и ме изгледа, като че ли не беше сигурна дали говоря сериозно, или я занасям. Нищо подобно не правех. Изобщо.

— Чашата ми на партито. И телефона ми, когато се появи в книжарницата.

— Казах ти, просто въвеждах номера си...

— Номерът ти не е в телефона ми — прекъсна ме тя. — Проверих.

— Ами, твоят телефон е различен от моя — казах. — Залови ме, преди да съм се ориентирал в менюто.

— Значи твърдиш, че не можеш да правиш онова, което умееше Хедър?

Примигнах изумено. Тя знаеше. Баба твърдеше, че абсолютно никой в града няма представа на какво са способни членовете на семейство Куик, но грешеше.

Лия със сигурност знаеше.

— Хм — опитах се да накарам гласа си да звучи нормално. — Какво... какво е умеела Хедър?

Лия вдигна вежди.

— Питаш, защото искаш да ти разкрия тайната ѝ? Или питаш, защото вече знаеш и искаш аз първа да го изрека?

Побиха ме тръпки. Тя знаеше. Тя знаеше. Тя знаеше.

Преди да съм съумял да дам подходящ отговор, тя продължи:

— Хедър може да взема разни неща от хората. Свързва се... свързваше се... с вещите им или с нещо, което са докосвали, и отнемаше по нещичко, а след това подхранваше Скалата по време на онези шантави ритуали.

— Аз...

— Ти също го умееш — добави тя. Вече не беше въпрос. — Така е, нали?

Мина цяла вечност. Лия приличаше на богиня на истината и правосъдието въпреки разчорлената си мокра коса и глупавата розова хавлия. Аз бях с очила, по пижама и с боси крака.

Никога не бях споделял с никого своята тайна. Нито с Тео. Нито с Бранди. С никого.

Опитах да се усмихна, но лицето ми не реагира, затова поех дълбоко дъх и казах само:

— Да, умея го.

А после, преди дори да мога да осмисля станалото, Лия се втурна към мен и започна да ме блъска с две ръце. Отстъпих назад, но атаката ѝ беше достатъчно яростна, че да ударя краката си в дървената табла на леглото на Хедър.

— Защо го направи? — взираше се настоятелно в мен с кафявите си очи, пълни с гняв. — Зрението му ли беше най-...

— Нищо не съм направил! — оправдах се и инстинктивно вдигнах ръце пред гърдите си, за да се предпазя, в случай че отново реши да ме удря. — Е, може това да не е точно така, но не съм му отнемал зрението. Кълна се, не съм.

— Тогава ми кажи кой го направи.

— Шшш! — извърнах поглед към вратата. — Говори по-тихо, може ли? Не искам да ни чуят.

— Те? Майката на Хедър?

— И приятелите ми, и баба ми, всички спят.

Тя примигна.

— Откога бабата на Хедър живее тук?

— От...

О, ясно. Лия вероятно е една от многото, чийто спомен за баба е бил откраднат. Опа.

— Тъ, не знам. Но виж. Чуй ме. Защо мислеше, че Хедър има общо с това, че Джеси е ослепял? Не е ли възможно... разбираш... просто да се е случило? Някак?

— Да се е случило някак? — повтори безизразно Лия, за да мога да чуя колко невероятно тъпо звучеше изказването. Получи се. Изтръпнах. — Е, какво точно направи?

— Тъ...?

— Току-що каза, че нищо не си направил — тя кръстоса припряно ръце и ме загледа с убийствен поглед. — А след това добави, че не е точно така. Е? Какво направи?

— Той притежаваше състезателен хъс — казах. — Това му отнех. Само това взех.

— Тогава защо...? — започна Лия, но след това замълча, сякаш недовършеният въпрос беше насочен по-скоро към нея, отколкото към мен.

— Нямам представа защо. Ритуалът беше същият както винаги.

— Състезателният му хъс — каза Лия със странно изражение, сякаш почти се усмихваше. — Човече. Треньорите му биха били във възторг. Тъкмо навреме в годината на дипломирането. Той е капитан на отбора по баскетбол, известно ли ти е? — тя преглътна тежко. — Макар че сега, когато не вижда...

— Да... — и в този момент си спомних какво ми беше подсказал инстинктът. Причината, по която се бях върнал в книжарницата да търся Лия. — Почакай, и ти ли го можеш? — попитах я. — Имам предвид, да вземаш разни неща от хората? Ти...

— Не — раменете й увиснаха. — Искам да кажа, бих искала... но не.

— Тогава откъде знаеш? — попитах. — Баба ми каза, че никой в града няма представа за... за... ти знаеш. За нас. За това, което правим.

— Хедър ми каза. Още докато бяхме най-добри приятелки. В действителност не й беше позволено да ми казва — добави тя, после потрепна. — Съжалявам.

— Съжаляваш?

Тя сви рамене.

— Че говоря лошо за... Знаем, че не е редно.

— О... — отвърнах, макар до голяма степен да вярвах, че в изброяването на факти всъщност няма нищо лошо.

— Наистина е така, никой друг не знае — увери ме Лия. — Само аз. Дори Джеси не знае защо е ослепял. Знае само, че е сляп.

Джеси. Точно така. Щом чух името му отново, мислите ми започнаха да се подреждат. Притворих очи.

— Да. По този въпрос. Какво точно се случи тази вечер? Очевидно е било голяма работа, за да дотичаш тук посред... — посочих към прозореца, към бурята навън.

Лия въздъхна, седна на пода и облегна гръб в скрина. Седнах на леглото срещу нея, а тя сви крака, сякаш се пазеше от нещо.

— Нямахте го почти от две седмици — взе да разказва тя. — Не отговаряше на телефонните ми обаждания. Не отговаряше дори на обажданията на Сейди, нито на Хари — шефът ни в книжарницата. Освен това никой не успяваше да открие и родителите му.

Кимнах.

— А тази вечер, докато се приготвях за лягане, телефонът ми изведнъж звънна. Беше той. Каза, че тъкмо се върнал и съжалява, че не се е обадил, но... — тя замлъкна, а после започна силно да клати глава, сякаш се опитваше да се съсредоточи. — Очевидно една сутрин се събудил и не можел да вижда. Просто така. Баща му го завел на очень лекар, но човекът нямал представа какво му е. Завели го при друг очень лекар... отново никаква идея.

Затова запазили час при специалист в града. Все така нищо. Останали там повече от седмица, ходили при нови и нови лекари и никой не откривал проблем. Няма отлепена ретина, нито пък болести, при които внезапната слепота е страничен ефект. Нищо. Накрая трябвало да избира между възможността да остане и да се превърне в лабораторен плъх на някакъв университетски учен или да се прибере у дома.

— Много ясно, и аз не бих избрал да съм лабораторен плъх — казах.

— Нали? — отвърна Лия. — Той каза, че не се обаждал, защото не знаел какво да каже. Не искал да ни уверява, че е добре, а след два дни да се окаже, че страда от някаква рядка болест, нали разбираш?

— Струва ми се логично.

— Не, не е! — възмути се тя. — Добре го подредих този нещастник. Но се опитах и да го ободря. А после, щом приключихме разговора, за да се обади на Сейди, хукнах от нас право насам и се покатерих през прозореца, и ето ме тук.

Дори не си беше обула обувките.

— Защо тук? — попитах я.

— Защото — отвърна незабавно тя — семейството на Хедър е в основата на всичко странно и свръхестествено, което някога се е случвало в този град.

Намръщих се.

— Тук случват ли се много свръхестествени неща? Очевидно е така, но говоря за... забележими неща?

— Може да не са забележими за останалите, но за мен са — отсеке тя. — Разбираш ме. Някой престава да си пада по нещо, което е обичал, или обратното. Дребни неща. Не знам. Част от тях вероятно изобщо не са свързани с ритуала. Но гарантирам, че има и такива, които са. Особено по-сериозните.

— А? — учудих се. — Какви са тези сериозни неща?

— Очевидно зрението на Джеси — отвърна тя и гневът отново се прокрадна в гласа ѝ. — А също и други неща, като онзи път, когато учителят ни по алгебра забрави метода за делене на големи числа. Хедър мразеше този тип, затова съм сигурна, че тя се намеси. Или когато онова момиче... Боже как ѝ беше името?... Няма значение. Момичето, което играеше главните роли във всички училищни

мюзикъли. Един ден пееше с най-прекрасния глас на света, а на следващия — напълно фалшиво.

— Леле — възкликнах.

— И все пак, не се случва твърде често — тя направи пауза. — Или, не знам, може да е през цялото време. Но половината от нещата, оставени под Майското дърво, са сложени там от туристи, така че не можем да бъдем сигурни.

— Туристи? Сериозно?

— Ами, да — отвърна Лия. — Майското дърво е голяма атракция...

— О, нямах представа...

Но в този момент в къщата се разнесе силен пукот. Можех да се закълна, че усещам как подът се тресе под мен и ако напрегнатото тяло на Лия беше доказателство, значи и тя го усещаше.

— Какво беше това, по дяволите? — гласът ми звучеше с около седем октави по-високо от обичайното. Вятърът свистеше толкова силно, че приличаше на хор от пицци човешки същества.

— Дърво — прошепна Лия. — Ако съдя по звука, голямо.

Първата ми мисъл беше за Майското дърво, но то беше твърде далеч, за да го чуем чак тук. Освен това бях убеден, че у него се крие нещо магично, което го предпазва от обикновени неща като бури. Още беше непокътнато.

Втората бе за дървото под прозореца — онова, по което се бе покатерила Лия. Но все още виждах клоните му, които се мятаха силно в бурята. Беше непокътнато.

— Мамка му — изруга Лия и внезапно се изправи. — Колелото ми. Лицето ѝ изведнъж стана още по-бяло, отколкото досега.

— Дошла си дотук с колело? — изненадах се аз. — Да не си се побъркала?

— Оставих го под стряхата. Трябва да ида да проверя...

— В никакъв случай — заявих. — Никъде няма да ходиш.

Тя присви очи.

— А ти няма да ми нареждаш какво да правя.

Станах от леглото и застанах между Лия и прозореца.

— Виж, ако колелото ти е оцеляло досега, ще си бъде добре и след като бурята отmine. Но ако е пострадало... не можеш да направиш нещо особено, нали?

Тя погледна намръщено — първо към мен, а след това към прозореца.

— Предполагам, че е така...

— Сериозно. Не биваше да идваш дотук с колело.

— Прав си, Аспън. Трябваше да дойда с въображаемата си кола.

Присвитите очи. Саркастичният тон. Леката иронична усмивка. Изведнъж ужасно ми заприлича на Бранди — ако не броим, че беше дразнеца, вместо секси.

А този факт ме накара да изрека следващите думи много по-трудно.

— Не мислиш ли, че е по-добре да останеш за през нощта?

Въздухът между нас сякаш се нагнети.

— Не ми казвай, че отново се опитваш да флиртуваш — само че този път в коментара й усетих несигурност вместо сарказъм.

— Нищо подобно. А и преди не съм се опитвал да флиртувам — казах. — Освен това сега си имам приятелка.

Лия ме гледа втренчено известно време и каза:

— Ако казваш истината и наистина не си му откраднал зрението, какво е тогава? Просто съвпадение?

— Трябва да е така. Извърших ритуала по същия начин, както винаги — бях вдигнал ръка, сякаш се намирам в съдебна зала. — Кълна се, ако нещо се е случило, не съм го направил аз.

Тя прехапа устната си. Отново хвърли поглед към прозореца — точно навреме, за да види как цял клон на дървото се удря в стъклото с пукот.

— Да, вероятно е по-добре да остана през нощта. Благодаря, че предложи.

— Бих ти предложил да останеш в някоя от гостните, но приятелите ми са там в момента — усмигнах се и се поправих. — Приятелят ми и гаджето ми. Но ето, настани се в леглото, а аз ще...

— В никакъв случай — прекъсна ме тя, а очите й се разшириха. — Съжалявам, знам, че е глупаво, но... това е леглото на Хедър.

— Е, и?

— На теб не ти ли се вижда странно? Да спиш в леглото на Хедър при положение че тя е... при това в чаршафите й и всичко останало?

О!

— Сигурен съм, че са изпразнили чаршафите. Освен това минаха пет месеца.

— Да — отвърна замислено Лия. — Само пет месеца.

Да. Тя беше узнала едва преди малко, а аз разполагах с пет месеца да го приема. Не че ми е било чак толкова трудно да го приема, тъй като почти не познавах Хедър. Обикновено, когато идвах тук през лятото предишните години, беше за да участвам в ритуалите, докато Хедър е във ваканция. Бяхме се засичали за по няколко часа, но никога достатъчно дълго, че наистина да прекараме някакво време заедно.

Но вече минаваше два часа през нощта, а действието на адреналина от събуждането на Лия отминаваше. Бях ужасно, ужасно уморен.

— Е, хубаво — казах. — Ако предпочиташ пода, няма да споря.

ПРЕДИ

Спомням си, че ми се стори странно татко да ме посрещне на вратата, когато се прибрах от дома на Тео. Никога не го правеше. Но точно онази вечер, повече от месец след като мама ни беше напуснала, го направи. Гледаше ме как си събувам обувките и оставям чадъра да се отцеди на килимчето и каза:

— Майка ти изпрати имейл.

Всичко в мен странно потрепна.

— Така ли? Какво иска?

— Да знае дали си добре — отговори татко. — Очевидно прави опити да се свърже с теб. А ти я игнорираш.

Това беше самата истина. Беше краят на пролетната ваканция, точно в средата на март и ако не броя едно от обажданията ѝ, на които бях отговорил, а тя беше започнала да говори странни неща за погребението на Хедър, напълно пренебрегвах останалите. Също и имейлите и есемесите ѝ.

— Предполагам, че да — признах.

Татко кимна.

— Е, това май е разбираемо. И очевидно решението е твое. Но майка ти има право да знае, че си все още жив.

— Очевидно съм жив — казах и се запътих към кухнята да си взема вода. — Не смята ли, че ще я уведомиш, ако умра?

Татко въздъхна.

— Не в това е въпросът, сине.

— В какво тогава?

— Щом няма да разговаряш с нея, поне... знам ли... обновявай профила си от време на време? Поне да го вижда.

Замислих се по въпроса. Наистина не бях публикувал нищо от известно време. Но кой можеше да ме вини? В момента всичко в живота ми се скапваше, а аз не исках да бъда един от онези кретени, които все се жалваха в постовете си: Хората са боклуци или В момента мразя всичко, но не ми се говори, в надежда да спечелят малко интернет съчувствие. Лорън, приятелката на Бранди, го правеше през цялото време и направо ме побъркваше.

И все пак, татко имаше право. Не исках да говоря с мама, но не исках и да се тревожи за мен.

Ето защо извадих телефона си, снимах чашата с вода, която току-що бях напълнил от чешмата, и я публикувах с надпис: Вечеря = 500 ml чиста водка.

— Ето, сега доволен ли си? — попитах татко и му показах телефона си.

Той се наведе напред, прочете надписа и тихичко се засмя.

— Надявам се социалните служби да знаят, че се шегуваш.

Свих рамене.

— Ако не е така, ще открадна спомените им. Какво толкова.

— Пак започваш — каза татко и поклати глава. — Като стана въпрос за вечеря, Валдес нахраниха ли те?

— Да — отговорих. У Тео беше вечер на спагетите, а госпожа Валдес правеше най-изумителните чеснови хлебчета в историята. Затова, разбира се, приех, щом ме поканиха да остана.

— В такъв случай, в чест на половинлитровата ти чаша, какво ще кажеш да правиш компания на своя старец за една чашка преди лягане? — погледнах го с недоумение и той уточни. — Питие. Тъкмо си купих нов скоч и исках да го опитам.

Скоч? Никога не бях опитвал скоч. Бира — да. Плодови коктейли — също. Най-евтиния алкохол, който можех да си купя с фалшивата си лично карта — несъмнено. Но никога не бях пробвал висококачествено питие като скоч.

(Освен това не бях съвсем сигурен как да тълкувам въпроса. Като предложение за мир след онази вечер, когато бях останал навън

прекалено до късно, без да се обадя? Дали татко беше забравил, че законът не ми позволява? Дали не му липсваше да има друг възрастен в къщата?)

— Хм — поколебах се аз.

— Хайде, опитай — настоя той. — Ако не ти хареса, може да си вземеш нещо друго.

Оказа се, че скочът наистина ми харесва. Имаше вкус на опушено — в приятния смисъл. Щом го казах пред татко, той ме шляпна по рамото, поведе ме към дневната и включи телевизора. Превключваше каналите, докато не откри някакъв стар гангстерски сериал. Изгледахме целия епизод, отпивайки от питиетата си.

— Виждаш ли? — татко спря звука на телевизора. Беше започнал да говори малко завалено. Не беше проблем, и аз се чувствах леко замаян.

— Какво да виждам? — попитах.

— Време за баща и син — каза татко, посочи към мен, а после към себе си. — Важно е. А ти щеше да го пропуснеш, ако беше избрал майка си.

— Да избирам? — намръщих се. — Не съм имал никакъв избор. Тя си тръгна.

— Уффф — той размаха пренебрежително ръка. — Почакай, ще донеса бутилката. Ще сипя по още малко.

Той се запъти към кухнята, а аз се замислих какво беше казала мама, преди да си тръгне.

Ако някога поискаш и ти да си тръгнеш...

Ако ти се прииска да се махнеш от всичко това...

Мога да ти помогна...

Татко се върна с бутилката скоч. Сипа още малко от течността с опушен аромат в чашата ми, а после и в своята и се чукна с мен.

— За дружбата между баща и син — каза.

— Наздраве — отвърнах, нали така се прави. И да, бях абсолютно сигурен, че мама си беше изгубила ума. Нямах желание да си ида и нямах нужда от помощта ѝ. Тук имах всичко, от което се нуждаех.

8

Извадих на Лия цяла камара допълнителни одеяла от скрина, както и една възглавница. После тя ме накара да се закълна, че няма да открадна нищо от нея, докато спи. Заклех се. Бях съвършено искрен.

Събудих се от топлата миризма на бекона, който се готвеше долу, от потропането на дъжда по покрива и от лекото похъркване на Лия от пода. Отне ми известно време, за да си спомня случилото се предната нощ. Вероятно защото не се бях наспал добре заради нахлуването на Лия.

А след като всичко си дойде на мястото, две неща се откриха сериозно в замъгленото ми от сънливост съзнание:

Първо: Никой не биваше да разбира, че Лия е тук. Баба и леля Холи, категорично, тъй като те я мразеха, но за предпочитане беше и Тео и Бранди да не знаят. Ако ми се наложеше да обяснявам присъствието ѝ, щеше да стане тежко.

Второ: Трябваше да взема душ. Незабавно. Вероятно и да се избръсна. Не го бях правил от известно време и присъствието на една почти непозната в стаята ми превръщаше този прост факт в проблем, който трябваше да бъде решен бързо.

Точно така.

Постарах се да не събудя Лия, като ставам от леглото, извадих си чисти дрехи и затворих вратата след себе си. Чувах приглушено как леля Холи и баба си приказват на долния етаж. Все пак откъм източното крило все още беше тихо. Вратите и на двете гостни бяха затворени. Тео и Бранди още спяха.

Щом се озовах на сигурно място в банята, бързо прокарах ръка през четината, пораснала по брадичката ми през последните няколко дни. Всъщност бяха повече от няколко. Беше минала седмица от последното ми бръснене, а по лицето ми имаше по-малко брада, отколкото расте на обикновените мъже за ден. Баща ми, който можеше да си пусне гъста брада за отрицателно време, все ми казваше, че съм за по-топъл климат. И че нямам шанс да стана дървар.

Може би се дължеше на факта, че не го правех много често, но бръсненето винаги предизвикваше дзен обстановка в мислите ми. Сякаш беше свързано с бръмченето на самобръсначката и нивото на концентрация. Накланям челюстта ето така. Повдигам брадичката. Старая се косата ми да не ми се пречка. Напомням си да внимавам да не се порежа. Да внимавам особено близо до бенката от лявата страна на челюстта...

Само че...

Наведох се по-близо до огледалото, за да погледна по-добре. Там нямаше бенка. Цял живот бях имал тази бенка точно под челюстта, а сега тя просто

Не беше

Там.

Онзи ден се бях опитал да открадна бенката на Лия Рамзи-Улф и не се беше получило. Сега моята я нямаше.

Чак когато спрях душа и взех хавлията, всичко си дойде на мястото.

В книжарницата се бях опитал да открадна бенката на Лия и вместо това моята беше изчезнала.

На партито бях пробвал да взема малко от трезвеността ѝ и вместо това малкото останала такава у мен беше изчезнала и се бях оказал толкова пиян, че за пръв път в живота си изпаднах в несвяст.

А по време на първия си ритуал на триадата за това лято се бях опитал да отнема желанието на Лия да прекарва време около езерото — но не тя изгуби това чувство.

Аз бях.

Подсуших се с хавлията колкото можех по-бързо, облякох се и отново се втурнах в стаята.

— Лия — извиках, без дори да ме е грижа кой може да чуе. — Лия!

Разчорлената ѝ коса се показа от малкото гнездо, което си беше свила от одеяла на пода, и тя ме погледна с едно замъглено око.

— Ммммпя — измърмори тя и окото се затвори.

— Лия — продължавах да настоявам аз... а след това спрях. Защото въпреки че наистина много исках да разбера как тя отклонява магията ми, тъй че да се отразява на мен, изведнъж осъзнах, че не тя е тази, която можеше да ми отговори. И без това изглеждаше ужасно

изненадана, когато снощи разбра, че имам същите способности като Хедър — а това означаваше, че ако прави нещо, за да отблъсква магията ми обратно към мен, вероятно не е нарочно.

Разбира се, в мига, в който реших да не казвам нищо, Лия вече беше седнала и разтъркваше сънените си очи.

— Какво има?

— Ъъ. Вече е сутрин — и посочих прозореца, от който се процеждаше светлина. — Май ще е по-добре да си вървиш, преди някой да разбере, че си тук?

Лия изръмжа. Разтърка очите си още веднъж. После въздъхна и заключи:

— Да, май ще е най-добре.

— Така, леля Холи и баба са долу. Ще ида да ги разсейвам, за да можеш да се измъкнеш.

— Моят герой — измърмори Лия и се надигна, а аз излязох от стаята и затворих вратата след себе си.

Кафе. Имах нужда от кафе. След това щях да съм в състояние да помисля напълно разсънен какво да правя с цялото това... с каквото там правеше Лия с магията ми.

За щастие, кафето вече беше готово. Подушвах го. Затова затворих тихо вратата след себе си и се запътих надолу. Може би, след като баба вече беше станала, можех да я попитам за ситуацията на Лия — без да назовавам имена, разбира се. Може да беше някоя далечна роднина. Може би имаше достатъчно от кръвта на Куик, че самата тя да притежава магия, но не достатъчно да я ползва съзнателно.

Но щом се появих в кухнята, към мен се обърнаха четири глави.

— О — обърнах се изненадано към Бранди и Тео. — Не знаех, че вече сте се събудили.

— Бекон — беше простикият отговор на Тео и той пъкна едно парче в устата си.

Бранди, от друга страна, не каза нищо. Само ме оглеждаше от глава до пети и обратно, сякаш се чудеше дали да ми се присмее или не.

— Какво? — попитах.

— Много си... спретнат и чист — каза Бранди, която още бе с измачканата си пижама на точки. — Безупречен вид.

— Е, и? — да, бях се изкъпал преди закуска и да, обикновено не го правех, но тя ме гледаше така, сякаш бях малко сладко кутре, което току-що е разбрало за какво служи вестникът.

— Просто е различно. В добрия смисъл. Ела да седнеш.

Сипах последното останало кафе в една чаша и седнах до Бранди, а тя се облегна на мен и ме целуна по устата. Това донякъде прогони усещането, че съм кутре, по-скоро се чувствах като момче със секси приятелка. Това беше нещо.

На печката имаше яйца, а на плота хляб, готов за слагане в тостера, но тези неща бяха за дни, в които стомахът ми е по-спокоен. Не за такива, в които по средата на бръсненето осъзнавах, че собствената ми магия можеше да се обърне срещу мен.

Днес единственото, което ме привличаше, беше голямата чиния с бекон в средата на масата.

Леля Холи изсумтя, щом поднесох няколко дълги парчета към устата си.

— Момчета — смъмри ни Бранди и я погледна.

Но леля Холи не й обърна внимание. Само отпи малка глътка от чая си — леля Холи не си падаше по кафето — и се обърна хладно към баба.

— Е? — започна. — Мостът?

— Не съм си дояла яйцата — отвърна баба. — Успокой се. Още няколко минути общуване с хора няма да те убият.

Леля Холи погледна към мен, докато отпихах от кафето си. Към Тео, който продължаваше да тъпче бекон в устата си. Към Бранди, която й се усмихна. Леля Холи не й се усмихна. Само разбърка чая си с лъжичка.

— Какъв мост? — попитах, по-скоро за да сложа край на неловкия момент, отколкото, защото исках да зная.

— Онзи над поточето, което тече към града — отговори ми баба, а леля Холи извъртя очи. — Една от подпорите му е била разрушена от снощната буря. Стара дървена конструкция като тази няма да може да понесе никакъв товар, преди да бъде поправена. Не и без риск. Двете с Холи трябва да го поправим, преди напълно да рухне.

Примигнах към тях.

— Вие ще го поправяте? Мислех, че това е ангажимент на общината. Или на... държавата.

— Така е — каза баба. — При това съм сигурна, че ще свършат чудесна работа, стига да нямаме нищо против да се размотават до края на лятото. Леля ти ще се справи за няколко минути.

— Занимаваш се с дърводелство? — учуди се Бранди, а лицето ѝ светна, докато се взираше в леля Холи. — Това е направо страхотно. Винаги съм искала да се науча на нещо такова.

Сериозно? Как не.

— Не, аз... — но леля Холи не се изказа докрай. Въздъхна. — Само хоби ми е.

А, ясно. Вероятно в подпората на моста се беше появила миниатюрна пукнатина и леля Холи възнамеряваше да достигне до нея и да я премахне. Предполагах, че има по-голяма сила. Свързването със съзнателни същества беше далеч по-лесно, а замайването след това изобщо не беше така силно. В малкото случаи, когато бях достигал до неодушевени предмети — предимно отваряне на заключени врати, — бях оставал в ступор за не по-малко от пет минути след това. Имах си правило повече да не го правя.

— Направо невероятно — повтори Бранди. — Мога ли да дойда да гледам?

— Не — отвърна грубо леля Холи и се изправи. — Мами, готова ли си вече? Наистина е по-добре да приключа с това.

— Ужасно си припряна — измърмори баба, боцна още една хапка от яйцата си и стана, като все пак остави порцията си недоядена. — Добре. Ти тръгвай. Ще се видим отвън.

Леля Холи само това чакаше. Без да каже и дума, тя се обърна и излезе от кухнята. Чух вратата да се хлопва след нея.

— Извинете грубостта на моята Холи — заговори баба най-вече на Бранди. — Все още не се е възстановила съвсем след... случилото се.

Изражението на Бранди се смекчи.

— Разбира се, че не е. Изгубила е единствената си дъщеря.

Баба стисна рамото на Бранди.

— Толкова си мила — каза ѝ. — Аспън, наглеждай къщата. Няма да се бавим дълго.

В мига, в който чухме вратата да се хлопва за втори път, Бранди каза:

— Наглеждай къщата? Да не би да си мисли, че ще направим пожар?

Това по-скоро означаваше, че Бранди може би щеше да се опита да иде да наблюдава как леля Холи дърводелства, а аз трябваше да се погрижа това да не стане. Но разликата между мен и баба в този случай беше, че бях наясно с престорения интерес на Бранди и стремежа ѝ да бъде любезна. Затова само вдигнах рамене и продължих да пия кафето си.

Щом всички приключихме, а Тео изяви желание да си вземе душ, аз казах:

— Хей, трябва да проведе един телефонен разговор горе. Бранди, нали не е проблем да останеш за малко сама?

Тео изсумтя и изчезна към горния етаж. Бранди само наклони леко глава.

— На кого ще се обаждаш в девет часа сутринта?

Девет часа сутринта. Боже. Нищо чудно, че още се чувствах толкова уморен. Обикновено ароматите на кафе и бекон не ме събуждаха преди десет и половина.

— На баща ми. Звъня снощи, но аз не му вдигнах. Просто ще върна обаждането.

Което донякъде беше истина. Баща ми беше звънял предната вечер, както правеше през няколко дни, просто да провери положението. Бях говорил с него на път към Майското дърво, а разговорът ни беше протекъл в познатия отегчителен „да, всичко е наред“ стил. Баба слушаше, а леля Холи ме гледеше враждебно.

Точно сега обаче основният ми приоритет беше да прибера одеялата на Лия, преди някой да ги е видял и да е започнал да задава въпроси.

— А — отвърна Бранди. — Поздрави го от мен. Ще се захвана с чиниите.

— Пф, остави ги на Тео — казах. — Той все се скатава.

— Самата истина — отвърна Бранди. — В такъв случай просто ще почета.

Щом тя изчезна, си сипах още една чаша кафе и тръгнах към горния етаж.

Но щом отворих вратата, видях, че стаята не е празна. Лия още беше там, на пода, а завивката беше разстлана като полуразтворена

какавида. В скута си държеше отворена тетрадка, чиито страници разлистваше и четеше със съсредоточеност, достойна за някой важен тест.

Затворих вратата след себе си възможно най-бързо.

— Какво правиш още тук?

Тя рязко затвори тетрадката, сякаш разглеждаше порно сайт и майка ѝ се беше появила изневиделица. Загледах се, а у мен внезапно се породило любопитство; беше една от онези тетрадки с твърди корици, а някой я беше надписал с главни букви Дело Случай 6.

— Съжалявам — каза тя. — Аз... разсеях се.

— Какво е това? — попитах.

— Нищо — измърмори тя и мушна тетрадката под скрина на Хедър. Между него и килима имаше пространство от около двацет сантиметра и почти цялото беше покрито с хартии. Тетрадки, папки, свободни листове. — Чух вратата. Излязоха ли?

— Баба и леля Холи, да. Приятелите ми още са тук. Затова пази тишина — тя се изправи и се приближи към прозореца, а аз отново погледнах към хартиите на пода. Оставих кафето си върху скрина. — Тези на Хедър ли са?

— И мои също — каза тя и проследи погледа ми. — Ние двете...

Устата ѝ се разкри и тя млъкна. Изведнъж осъзнах, че е готова да се разплаче всеки момент.

— Мислиш ли, че имаме роднинска връзка? — въпросът се изплъзна от устата ми, преди да съм решил дали да го задавам изобщо. Предполагам, че просто не исках да ѝ позволя да заплаче.

Лия примигна и се втренчи в мен.

— Моля? — учуди се.

Свих рамене, сякаш въпросът беше съвсем обикновен.

— Просто си мислех, че семейството ми е от тук. Реших, че градът може да е от онези, в които всички са роднини по някаква линия.

Лия се изсмя — не особено любезно.

— Да не би да твърдиш, че всички ти се виждаме еднакви?

— Само зададох въпрос. А и градът е наистина малък, нали? Хората разправят разни неща за малките градове.

— Как не, новобранец — каза тя и подпря длан на ханша си, заставайки в предизвикателна поза. — Представи си само, имам брат,

който ми е всъщност и чичо, а две от тринайсетте ми сестри са сгодени за един и същ мъж, защото тук няма особено голям избор...

— О, стига — казах през смях.

— Освен това забърквам амфетамини скришно в барака в гората — продължи тя, — защото едно момиче трябва някак да си изкарва парите, а не биха ме пуснали да се трудя с мъжете в мината за въглища, тъй като това не би било занимание, подходящо за дама.

— Добре, добре, схванах — казах отново през смях и вдигнах ръце в знак, че се предавам. — Не всички малки градчета са помийни ями.

Тя се ухили.

— Не.

Поклатих глава и допих кафето си.

— И все пак, за да отговоря на въпроса ти — добави тя вече с по-сериозно изражение, — семейството ти на практика е тук, откакто свят светува, нали? Затова вероятно имаш доста роднини. Трябва да попиташ леля си. Ние обаче се преместихме от Пенсилвания, когато бях петгодишна. И двамата ми родители са израснали в Европа.

— Хммм... — край с тази теория.

— Защо?

— Няма причина. Просто ми хрумна.

— Странни неща ти хрумват — тя погледна през прозореца. — Предполагам, че трябва да поверя дали бедното ми колело е оцеляло навън снощи.

Без да дочака отговор, тя се изправи на крака, отвори прозореца и пропълзя на покрива, надвеси се толкова много, че ми се прииска да протегна ръка и да я издърпам обратно. Но тя знаеше какво прави, затова се въздържах.

След малко се промъкна обратно вътре и изглеждаше видимо облекчена.

— Май всичко е наред! Слава богу. Трябва да вървя. Може да ида до Джеси и да видя дали наистина е добре, както твърди...

— А, да, Джеси — казах. — От колко време сте заедно?

— Заедно? — повтори безизразно тя. — Чакай, аз и Джеси?

— Ами, да — отвърнах. — Все пак да дойдеш с колелото дотук само заради едно телефонно обаждане, без дори да си obuеш обувки. Просто реших...

— Ние не сме... ха... не, със Сейди са заедно от девети клас. Той ми е най-добър приятел. Това е всичко. И двамата са ми най-добри приятели.

Но изведнъж престана да ме гледа в очите. А когато ме попита:

— Хей, искаш ли да провериш дали теренът е чист? — някак уклончиво ми заприлича...

Всъщност ми заприлича на самия мен. На начина, по който променях темата колкото мога по-бързо всеки път, когато станеше въпрос за връзката на Бранди и Тео. Усетих, че и причината, поради която исках да сменя темата, беше същата.

Защото не исках да издам, че съм необратимо и лудо влюбен в Бранди, ето защо.

Тайно увлечение. Интересно.

Все пак отговорих просто:

— Разбира се.

В този момент вратата на стаята се отвори. Пред прага стоеше Бранди.

ПРЕДИ

Спомням си първия път, когато майка ми се опита да говори с мен за момичета. Винаги татко беше подхващал подобни теми, той ми беше разказал откъде идват бебетата, когато бях малък, пак той беше изнесъл лекция на тема „Истинските мъже уважават жените“ още в първата година от гимназията. Но мама беше тази, която дойде в стаята ми един ден миналата есен, застана до вратата и ме попита:

— Кога ще започнеш да ходиш по срещи?

Без предисловия. Без подготовка. Просто така.

Отговорът разбира се беше „Щом събера кураж да поканя Бранди Макалистър“ — но очевидно не можех да го призная. Не и пред мама. Всъщност и пред никой друг, но особено пред мама.

Ето защо оставих компютърната си игра на пауза и казах.

— Не знам. Защо?

— Любопитно ми е. Не може ли една майка просто да любопитства? — влезе в стаята и се настани на ръба на леглото ми.

— На теория, да — отговорих. — Но на практика? Съдейки от опита досега? Не.

Тя ми се усмихна леко и приглади смолисточерната си коса зад ушите.

— Тъкмо си приказвахме с леля ти Мона за времето, когато с баща ти започнахме да се срещаме. Затова се замислих.

Вратът ми се напрегна. След това и останалата част от тялото ми. Предстоеше разговор за секс. Зачудих се дали мога да стигна до пожарния изход навреме.

— За какво се замисли? — гласът ми прозвуча малко по-високо от обичайното.

— Баща ти не ми каза веднага — заговори бавно мама и погледът ѝ стана отнесен, а гласът несигурен — за своите... способности.

— О, за свързването — отвърнах с облекчение.

— Да. Точно така. Каза ми чак след като се бяхме сгодили. Накрая все пак се справихме, разбира се, но известно време... е, нека просто кажа, че не пожелавам на никой друг да се почувства по същия начин. Затова се чудех как възнамеряваш да подходиш в такава ситуация, когато възникне.

— Мамо. Дори още не излизам по срещи. Няма как да съм по-далеч от възникването на подобна ситуация.

— И колкото по-дълго си остане така, толкова по-щастлива ще бъда — каза тя, — но въпросът все още стои.

— Не знам! — отговорих. — Предполагам, че ще... разбере, щом дойде моментът.

В погледа ѝ проблесна разочарование, макар и само за секунда. Тя въздъхна и се изправи.

— Добре. Стига да имаш едно наум за това, което ти казах. Нали?

— Хм, разбира се — тя вдигна вежди, а аз допълних. — Обещавам.

— Добре — каза тя и най-сетне ме остави на мира.

9

Челото на Бранди се сбърчи от объркване, щом съзря Лия с измачканата ѝ пижама и разчорлена от съня коса.

— Е... това най-вероятно е моментът, в който ще ми кажеш, че не е това, което изглежда?

— Изглежда ли, че е трябвало вече да съм си тръгнала, но не съм? — попита Лия на мига. — Защото това е самата истина.

О, за бога...

— Стига, Лия, бъди мила — намесих се. — Бранди е готина. Освен това е мое гадже.

Лия извъртя очи в гримаса, но тонът ѝ определено не беше толкова саркастичен, когато заговори отново.

— Добре. Хубаво. Не, определено не е това, което изглежда.

Бранди подпря длан на ханша си.

— Сигурна ли си? Защото изглежда, че в стаята на Аспън има момиче, а той излъга, че се качва да разговаря с баща си.

Изтръпнах. По начина, по който го представяше, наистина не звучеше добре.

Лия се обърна към мен и поклати глава.

— Излъгал си приятелката си за мен? Приятел. Я стига.

— Е, а ти вече трябваше да си си отишла — отвърнах на нападката ѝ.

— Казах ти, че се улисах! — тросна се тя. А след това заговори на Бранди. — Съжалявам, толкова е неловко. Но не спя с приятелчето ти, споко.

— Тя просто прекара нощта тук — прекъснах аз Лия, преди да е станало още по-зле. — На пода. Това е всичко. Бурята наистина беше жестока и не можех да я оставя да си иде сама.

— Хм — погледът на Бранди шареше между нас. Несигурността забавяше говора ѝ. — Съжалявам. Просто. Проблемът не е в пренощуването. Не само в пренощуването. Искам да кажа, изобщо нямах представа, че ще идва. Но защо ме излъга преди малко?

— Прикриваше мен — обади се Лия, преди да съм успял да измисля правдоподобен отговор. — Не може да се каже, че съм добре дошла тук, разбираш ли? Донякъде заради майката на Хедър... е, всъщност точно заради нея. Тя ме мрази от дън душа. А твоето момче просто се прояви като добър приятел.

— О — промълви Бранди и се опита да се усмихне. Изглеждаше доста изкуствено. — Аз, тъ... всъщност нямах представа, че сте се сприятелили.

— Изненада — отвърна сухо Лия. — А и ако трябва да съм честна, той изобщо нямаше представа, че ще се отбия. Мой приятел пострада, а аз разбрах чак снощи и дойдох, защото това семейство е причината за всяко...

— Тя имаше нужда от рамо, на което да поплаче — заявих на висок глас. — А е знаела, че няма да съм заспал. И ето ни тук сега.

Лия ме стрелна с поглед. Бранди също. Да, не беше особено възпитано да я прекъсвам така.

— Амиии... и без това тъкмо си тръгвах — каза Лия. — Трябва да залича всички следи от присъствието си, преди майката на Хедър да се върне и да ми се нахвърли. Аспън, ще ме изпратиш ли?

— Разбира се — докоснах рамото на Бранди на излизане. Усетих мекия ръкав на тениската ѝ с върховете на пръстите си. — Веднага се връщам, става ли?

Достигнах до нея само за миг. Достатъчно дълго, за да открия спомена на Бранди за казаното от Лия току-що и надигация се интерес към въпроса за какво точно е причина моето семейство.

— Ммхмм — измънка тя, но отмести поглед. Въпреки онова, което тъкмо ѝ бях отнел. Добре, щеше да се наложи да се потрудя малко повече. Но преди това трябваше да се отърва от Лия.

Щом слязохме долу, огледах старателно навсякъде. Не забелязах и следа от баба или леля Холи, затова дадох знак на Лия, че теренът е чист. Заедно стигнахме до колелото ѝ, опряно на страничната фасада на къщата, скрито под стряхата и дървото с дебелия ствол, по което се беше покатерила снощи. Тя огледа велосипеда за щети, но остана доволна, вдигна единия си крак и се настани на седалката.

— Карай внимателно — поръчах ѝ. — До скоро, предполагам.

Лия ме погледна остро.

— Значи приятелката ти няма представа?

— Моля?

— За магичните ти способности. За семейството ти. За Скалата. За всичко. Не знае, нали? Затова ли ме прекъсна преди малко? Затова ли излъга?

— Ами... — измънках аз и разтърках врата си. Наистина ми се щеше да престане да се схваща постоянно. — Да, нищо не знае. И наистина бих оценил, ако нищо не споменаващ, става ли?

Тя повдигна вежди и наклони глава на една страна.

— Нямаш ли намерение да й кажеш?

— Не, по дяволите — отвърнах.

— Ооо, добре. Да. Това ще завърши добре.

— Хей, престани. Ти не я познаваш. И мен почти не познаваш. Затова недей да ме съдиш.

Лия сви рамене.

— Не съм те съдила. Просто предвиждам. Както и да е, обади ми се, става ли? Ако искаш да поговорим за нещо... за каквото и да е. За общи познати. За всичко.

С други думи: за Хедър. Искаше да говорим за Хедър. Може би наистина искаше да поплаче на рамото ми.

— Разбира се, щом искаш — обещах. — Обаче нямам номера ти.

— Вече го имаш.

— Така ли?

— Тази сутрин го запаметих в телефона ти — тя се ухили. — Не си единственият крадец на телефони наоколо, приятел.

Лия прибра стойката на колелото с крак и потегли надолу по алеята, а аз се загледах след нея и камъчетата, които хвърчаха от гумите ѝ.

Разбира се, когато проверих контактите в телефона си, там имаше нов номер. Нов номер, от който току-що бях получил съобщение, гласящо:

О, благодаря! И ти не си за изхвърляне!

Объркан, отворих съобщението. Засмях се. Съобщението на Лия беше отговор на такова, изпратено до нея от моя номер:

Лия, Аспън е. Не казвай на красивата ми руса приятелка, че съм го споменал, но си мноооого яка.

Поклатих глава и ѝ изпратих емотикон със среден пръст, последван от усмихнато лице. Да, първото ми впечатление за нея в книжарницата се оказа правилно. Беше готина мацка. А и забавна.

— Какво е толкова весело? — чух гласа на Бранди откъм вратата. Усмихваше се мило, не изглеждаше фалшиво както преди. Поне не съвсем.

— Глупости в интернет — отговорих аз и я придърпах към себе си. Тя седна до мен на леглото, а аз оставих телефона встрани и натиснах бутон, с който изключих звука, в случай че Лия пише отново. — Хей, слушай. Извинявай, че излъгах за Лия. Не те мамя или нещо подобно.

Бранди се разсмя.

— Аспън. Господи. Не съм си помислила, че ме мамиш. Просто ми се стори странно, че излъга. Хайде, не можеш да отречеш, че е странно.

— Да, така е — съгласих се с нея.

От края на коридора се чу спирането на душа. Тео.

— Е, какъв ѝ е проблемът? — попита Бранди. — Двамата не изглеждате особено дружелюбни един към друг при последната си среща. Не я ли нарече проклета?

Свих рамене.

— Понякога е досадна. Понякога не е.

— Значи е от твоите враголюбци — заключи Бранди и ме разсмя. — Откога се познавате?

— О. Всъщност, били са най-добри приятелки с Хедър — самата истина. — После сериозно се скарали и сега майката на Хедър я мрази — истина, доколкото ми беше известно, макар още да не бях получил потвърждение за подробностите. — Запознахме се на погребението на Хедър и поддържаме контакт — лъжа. — Пишем си съобщения във всякакви часове оттогава и предполагам, че точно затова не ми се стори толкова странно, че се появи посред нощ — абсолютна, кръгла лъжа.

Бранди ме изгледа с присвити очи.

— В буря като снощната?

Свих рамене.

— Лия кипи от емоции. Понякога просто не може да чака времето да се оправи.

— Има вид на такава.

Тя отново се намръщи. Така, сякаш очевидно иска да каже нещо, но не е сигурна как. Или просто не беше сигурна дали иска да го направи. Нямахше начин да е нещо добро.

Докоснах рамото ѝ, сякаш се опитвах да я успокоя, и отново проникнах в съзнанието ѝ през ръкава. И ето че бяха точно там, на самата повърхност: ясният ѝ спомен за Лия, застанала права в стаята ми, споменът ѝ за Лия и колко прекрасна изглеждаше в книжарницата, споменът ѝ за начина, по който Лия ни беше изгонила от магазина, подозрението, че не ѝ казвам всичко...

Е, последното определено трябваше да се махне. Изтръгнах подозрението, като го обгърнах с волята си до последното крайче, за да бъде сигурен, че нищо не е останало. В мига, в който го изхвърлих, тя се облегна на мен и сложи глава на рамото ми. Нещо като странична прегръдка. Протегнах ръка, прегърнах я силно и затворих очи, за да отминем замайването от свързането.

— Намирам за чудесно, че си ѝ толкова добър приятел — каза Бранди. — Много си мил.

Звучеше съвсем искрено, а това означаваше, че съм си свършил работата. Не беше нужно да вземам нищо повече от нея. Поне не днес.

— Е, ти пък си страхотно момиче — казах и я целунах по челото. Това я накара да се изправи и да ме дари с истинска целувка. С език. От онези, които продължаваха дълго.

Поне докато Тео не се появи на вратата.

— Уф, вземете си стая.

— Имаме си — Бранди прекъсна целувката със смях. — Дори сме в нея.

Тео направи физиономия. Вече се беше облякъл, а косата му още лъщеше след душа.

— Щях да предложа да идем до езерото, но...

— Да, да, да. Езеро, езеро, езеро — взе да скандира Бранди и скочи на крака. — Нека само взема един душ. Десет минути, става ли?

Тя изтича към коридора, а Тео поклати глава към мен.

— Десет минути. Ще мине целият ден.

— Ти ли го казваш? — отвърнах. — Ти беше там половин час. Върви да измиеш чиниите, става ли? Твой ред е.

— Мм... добре — съгласи се и продължи да бърше мократа си коса с хавлията. Чак когато изчезна от погледа ми, отново погледнах към телефона си. Имаше ново съобщение от Лия:

ДОБРЕ, сериозно, защо онзи училищен психолог ми каза, че Хедър се е преместила в друго училище? Колкото повече мисля за това, толкова по-странно ми се вижда. Кой прикрива смъртта ѝ? Майка ѝ? И ЗАЩО?

Въпросите си ги биваше. Но аз имах и още един, който да прибавя към списъка. Дали само на Лия ѝ беше спестена новината за смъртта на Хедър, или на всички в града? Като си мислех сега, не бяха ли думите на онази Натали „познавам Хедър“? В сегашно време? Може би Лия беше на прав път. Може би наистина всичко се пазеше в тайна.

Но защо... наистина няхах идея.

Не бях ходил на езерото почти две седмици. От, преди да тръгна с Бранди. А не се бях качвал в лодка още по-отдавна. И все пак, след като вече знаех, че омразата ми към лодки изобщо не е истинска, а е резултат от онова отразяване на нещата, които се бях опитал да взема от Лия, знаех, че трябва да се боря с нея. Ето защо, когато Тео предложи да вземем водно колело, не възразих, макар отчаяно да ми се искаше. Просто се качих.

И беше ужасно.

Също толкова ужасни бяха хвалбите на Тео за поетичната прелестна Кори, неговото лятно увлечение. Бранди единствена беше в състояние да отговори нещо. Аз бях твърде ангажиран с клатушкането, като си представях какво ще се случи ако — когато — се преобърнем и паднем във водата. Опитвах се да убедя себе си, че езерото всъщност не е пълно със змиорки, токсични химикали или отпадъчни и отходни води. И всичко беше заради проклетото отразяване от Лия.

Все пак успях да го преживея и се заклях никога повече да не ходя на езерото, никога, а скоро бяхме обратно в колата на Тео и пътувахме към Три Пийкс и закусвалнята. Безопасната закусвалня на сушата.

Докато дадем поръчките си, бях получил две нови съобщения от Лия.

Добре, неособено надеждна идея. Може ли да провериш нещо вместо мен? От вътрешната страна на вратата на гардероба на Хедър трябва да има кафяв хартиен плик, залепен зад огледалото. Виж дали още е там. И дали има нещо в него.

Намръщих се на телефона си объркан, но отговорих — Разбира се — въпреки това. Нямах идея накъде бие Лия, но не ми струваше нищо, така че защо не?

— Хей, без писане на съобщения на масата, Грубиян Нелюбезников — обади се Бранди. — Имаме си компания.

Щом вдигнах глава, видях познато момиче да приближава към нас.

— Поканих Кори — съобщи Тео. — Надявам се, че нямате нищо против.

Всъщност не, нямах съвсем нищо против; Тео току-що ми беше предоставил идеална възможност да разбера колко хора знаят за Хедър. Ето защо, след като се запознахме, след като дадохме поръчките си и след дългата лигава целувка на Тео и Кори, която изглежда целеше единствено да се изфукат, аз заговорих:

— Е, Кори, отдавна ли живееш тук?

— Цял живот — отговори тя и попи устни със салфетката си. — Защо?

— О! — престорих се на изненадан. — Просто ми бе любопитно. Идвам тук от години — гостувам на роднините си, — а никога не съм те срещал. Помислих си, че си нова.

— О, кои са роднините ти? Дали ги познавам?

— Семейство Куик. Всъщност, братовчедка ми беше на нашата възраст. Хедър?

— Хедър Куик — повтори Кори и замислено сбърчи вежди. — Да, звучи ми познато. Мисля, че е една година след мен в училище? Като че ли? О, чакай, тя още ли учи в местната гимназия?

И ето го и него. Отговорът, който ми трябваше. Ако беше известно, че Хедър е починала в градче като това, всички щяха да знаят името ѝ. Значи не само Лия не беше наясно с истината.

До мен Бранди изглеждаше леко ужасена и на мига осъзнах, че планът ми има недостатък. Каквато и странна версия да беше измислило семейството ми, за да потули историята, не исках приятелите ми от града да разбират за нея. Поне не преди да съм разгълкувал какво става.

Затова просто отместих поглед, сякаш не ми е комфортно да обсъждам този въпрос, и отговорих:

— Не, вече не — след това изчаках неловкото мълчание да продължи една идея по-дълго, прочистих гърлото си, усмихнах се и заговорих за друго.

И все пак по време на цялата вечеря не можех да престана да мисля колко странно е всичко това. Нямахше причина семейството да иска да прикрива смъртта на Хедър, нали? Освен ако...

Стига някой от тях да не я беше убил. Каква глупост. Все пак не можеше и дума да става за подобно нещо. От друга страна, нещо се случваше и исках да знам точно какво.

В мига, в който ометох бургера и пържените картопки, се престорих, че чувам телефона да звъни в джоба ми. Извадих го и отговорих на въображаемия събеседник, а после казах, че отивам възможно най-скоро.

— Леля ти ли? — попита Бранди, след като се престорих, че затварям.

— Както винаги — отвърнах. — Трябва да бягам. Но ще се видим по-късно в къщата, нали? Радвам се, че се запознахме, Кори.

— И аз, Аспън. О! Аспън! — лицето ѝ сякаш просветна и лекичко се засмя. — Ето къде съм чувала това име преди!

— Чакай, къде? — стомахът ми се преобърна. Изникваше ново парче от пъзела. Кори се канеше да каже нещо за Хедър. Усещах, че е така.

Но тя каза само:

— Ти си онзи, който припадна на верандата на партито!

Бранди вдигна ръка към устата си и се изкикоти в нея. Тео не си направи труда да прикрива подобния на грухтене смях. Изпитвах еднакви дози ужас и облекчение, но признах:

— Да, това бях аз.

— Човече, съжалявам, че пропуснах момента — каза Кори. — Е, до скоро!

— До скоро — отвърнах и се отправих към вратата.

Вървах толкова бързо, че стигнах до къщата за десет минути вместо за обичайните си петнайсет. Но когато вече бях там, открих... нищо. Лампите бяха угасени и нямаше никого у дома. Проверих бялата дъска на хладилника, в случай че някой е оставил бележка, но не. След това погледнах на алеята — и да, колата на леля Холи я нямаше. Очевидно бях пропуснал този момент на влизане. Нямаше кого да попитам за прикриването на историята на Хедър, а това означаваше, че излишно бях изоставил приятелите си.

Е, поне ми се отваряше възможност да се заема с услугата, за която Лия ме беше помолила. Вземайки стълбите по две наведнъж, светнах лампата в стаята на Хедър и се отправих към гардероба. Отворих вратата. Огледалото, съвсем тънко, показваше отражението ми само до коленете. Просто беше закачено в горния край на вратата, а не залепено за нея, така че лесно можех да го вдигна. На гърба му беше залепен, точно както беше казала Лия, голям, доста измачкан хартиен плик.

В него имаше малък, доста по-нов такъв, на който пишеше: Само за погледа на Шерлок.

Шерлок. Да, много логично. Както и да е. Седнах на пода, облегнах гръб във вратата и отворих плика. Вътре имаше писмо, написано върху лист с редове, неравно откъснат от тетрадка. Веднага разпознах почерка от дневника на нощното шкафче и гърбовете на снимките, които бях открил в едно от чекмеджетата на скрина. Беше на Хедър.

3 февруари
Скъпи Шерлок,
Мисля, че скоро ще умра.

Много драматично, нали? Ха-ха. Но всъщност съм съвсем сериозна. Точно затова ти пиша това писмо — защото ако наистина умра, искам някой да знае какво се е случило с мен. Дори майка ми и Уилоу не знаят всичко, макар да подозирам, че има връзка с ритуала (и е точно така). Но искам някой извън семейството да знае и искам този някой да си ти.

Ако четеш това, предполагам, че съм умряла. Наложило ти се е да присъстваш на погребението ми и да тъгуваш. (Определено е редно да потъгуваш, но не твърде дълго, нали? Със сигурност трябва да продължиш напред, да живееш щастливо и всичко останало! В даден момент!) Щом попитах майка ми как съм умряла, тя ще изпадне в истерия и няма да ти каже... затова ти, като най-добрия детектив на света, решавах да разследваш сама. Първото място, на което проверявах, са трите ни стари скривалища. Няма нищо във въздуховодите ти, нито на дървото край училищната площадка (нямах достатъчно сили да се добера дотам... съжалявам), но има нещо зад огледалото ми.

Поздравления, скъпи мой детективе! Ти успя!

(Права ли бях дотук?)

Освен това си представям увереността ти, че съм умряла заради семейството си и искаш да обвиниш тях за това. Недей, моля те. Отчасти Уилоу има вина, защото тя избира предметите под Майското дърво, но тя не знаеше какво ще направя, затова не ѝ се сърди, става ли?

Преди няколко дни проведохме ритуал на триадата. Щеше да бъде съвсем обичаен, но този път Уилоу избра една от твоите вещи под дървото. Беше онази малка дървена кукличка. Дори не подозирах, че е твоя, докато не достигнах до нея. Настоях, че трябва да се върнем и да изберем нещо друго, но Уилоу не ме послуша. Каза, че Скалата иска „точно тази енергия“ и не можем да я заменим с друго. Заяви, че Скалата ще рухне, ако не получи каквото иска. А повярвай ми, ние НЕ можем да допуснем Скалата да рухне. Не разбирах истинската

причина, докато приятелството ни не се разруши, но просто... довери ми се.

Затова достигнах до дървената ти кукла, както ми беше поръчала Уилоу, но вместо да достигна до теб, направих пътечка, която да води към мен.

Не го обясних добре. При все че нямам идея как точно трябва да го обясня, защото не съм съвсем сигурна как действа. Или защо се получава. Нито защо майка ми и Уилоу не усещат разликата. Работата е следната: направих така, че когато открадна нещо от теб чрез куклата, всъщност го крада от себе си и ти си в безопасност. Ако се получи както си мисля, ще останеш неуязвима от нас завинаги. Никой повече няма да може да открадне нещо от теб.

Ето, виждаш ли? Грешеше за мен. Не съм паразит. Във всеки случай не и по отношение на теб, най-малко след случилото се с Рейчъл. Не исках да ти го причиня отново.

И така, установих връзка и се опитах да изтегля цвета на косата си. (Реших, че може да остане непигментирана, ако изобщо съществува такава дума? Непигментирана! Реших, че може да е супер и си помислих, че и на теб ще ти се стори така. И може би отново ще ми проговориш. Но все пак...)

Все пак, все пак, все пак. Проникнах и се опитах да нахраня Скалата с цвета на косата си. Но Скалата не прояви интерес. Отказа цвета и взе нещо по-голямо вместо него. Толкова голямо, че около час след приключването на ритуала вече не можех да дишам добре. Не знам точно защо — повярвай ми: опитах се да се оправя, но не се получи. Достигнах до случаен непознат и се опитах да открадна здравите му дробове за себе си, но не се получи. Майка ми направи същото. Не се получи. А свързването винаги се получава.

Може би когато Скалата вземе нещо, то не може да бъде заменено. Нямам идея защо е така, но това е единствената теория, която имам. Във всеки случай

положението... е кофти. Невероятно глупаво БОЖИЧКОМАМКАМУ кофти. Дотолкова кофти, че трябва да се върнеш назад и да прочетеш супердраматичното, но 100% вярно изречение, с което започнах това писмо.

Разбираш ли? Точно затова исках да знаеш. Може да е егоистично, защото вече знам, че ще почувстваш вина, но НЕ СЕ ТРЕВОЖИ, НЕ ТИ СИ ПРИЧИНАТА ЗА СМЪРТТА МИ, КАЗВАМ ГО, ЗАЩОТО Е ИСТИНА. Освен това аз не те виня, така че не е позволено и ти да виниш себе си. Нали? НАЛИ?

Ако съм права и погребението ми се окаже поводът да откриеш това писмо, поне се надявам да поговорим още веднъж, преди да премина в отвъдното. Предполагам, че няма да е голям проблем, ако не успеем. Все пак се надявам да стане обратното.

Е, просто исках да знаеш истината: как продължавам ужасно да съжалявам за Рейчъл и че ми се ще да можем да останем приятелки, как дори мъничко съжалявам, че отказах за онова с Джеси — но най-вече, че се опитах да те предпазя от Скалата. Надявам се да е подействало.

С обич завинаги:

Д-р У.^[1]

П.П. Ако не е подействало... късмет с новата ти бяла коса! Ха-ха!

ПРЕДИ

Когато Хедър се прибра от лятната си почивка миналата година, завлече куфара горе в стаята си без дори да спре и да поздрави. Спомням си, че изпитах раздразнение — все пак я бях замествал в ритуала на триадата в продължение на цели три седмици, а тя не можеше да каже едно здрасти ли? Затова я последвах горе. Вратата на стаята беше отворена и тя вече започваше да разопакова. Само че предметите, които вадеше, определено не приличаха на обичайните за почивка вещи.

— Какви са тези неща? — попитах, очевидно внезапно, тъй като Хедър подскочи. Изкикотих се, щом притисна длан към гърдите си като някоя стара дама, която пази перлената си огърлица.

— Как се промъкваш само — каза тя и вдигна една шапка от куфара си. Беше триъгълна. От онези, които носят пиратите във филмите. Тя я огледа набързо, и очевидно удовлетворена, я сложи на пода до красива чаша. — Какво правиш в стаята ми?

— Не съм в стаята ти. В коридора съм. Виждаш ли? — посочих към пода, където съвсем ясно си личеше границата между мокета в стаята и този в антрето.

Хедър извъртя очи и продължи да разопакова. Лъскава плоска бутилка. Цял куп бижута. И... леле...

— Това меч ли е? — попитах, прекосих границата между двата мокета и коленичих, за да докосна дръжката.

— Кинжал е. Мечовете са по-големи, нали? — тя го дръпна далеч от мен. — И изчезвай от стаята ми.

Пренебрегнах заповедта ѝ и проследих кинжала с поглед.

— Страхотен е. В Хаваи ли се сдоби с него?

Тя сви рамене.

— Там има един тип, който изработва реплики. Това е кинжалът на Фродо от „Властелинът на пръстените“. Нарича се Жилото.

— Загубенячка.

— Кретен.

— Как мина през проверките за сигурност?

Хедър се ухили.

— По същия начин, по който го измъкнах и от магазина. Е, не точно по същия. В магазина откраднах на онзи тип спомена, че ми е позволил да го взема в ръце. На летището отнех зрението на пазача.

— Какво си направила? — изумих се аз. — Татко ще ме убие, ако някога извърша нещо подобно.

Тя се засмя.

— Шегувам се. Наистина се шегувам. Взех му само мисълта, че острите предмети не могат да минават през контрола.

— Това е... бих казал ужасно — казах впечатлен.

Хедър само сви рамене.

— И останалите неща ли открадна? — попитах и посочих бижутата, чашата и пиратската шапка.

— Какво ще направиш? — попита тя и повдигна едната си вежда. — Ще кажеш на мама? Е, тя вече знае.

Но преди да успея да отговоря, гласът на леля Хол и се разнесе от долния етаж.

— Хедър, милинка! Скалата се е пропукала!

Като че ли цялото тяло на Хедър провисна.

— Стига, мамо, скапана съм от полета! Накарай Аспън да го направи.

Чух смях от долния етаж. Татко. Двамата с него бяхме останали тук през последните три седмици, докато Хедър и леля Холи се бяха гмуркали сред делфините или бяха скачали с парашут от вулкани — каквото там се прави на Хаваите.

Товага леля Холи отново извиси глас:

— Аспън, миличък? Съгласен ли си за още един ритуал, преди да си идеш?

Погледнах часовника си. Татко ми беше казал, че иска да потеглим преди шест. Беше почти пет часа. Никак не ми беше до ритуал точно сега — не бяха минали и двайсет и четири часа от предишния, — но знаех, че когато се върна у дома при бруклинската воня на влага, всичко това ще ми липсва. Щеше да ми липсва да съм тук и да правя нещо, в което ме бива.

— Идвам — провикнах се. — Предполагам, че ще се видим догодина, Хедър.

— Поне ме прегърни, преди да си тръгнеш — каза тя. — Боже, вашите на никакви маниери ли не са те научили?

— Не, не са. Всъщност съм пещерен човек — все пак се наведох и я прегърнах.

— Върви, пещерен човеко — каза тя. — Наклади голям огън. Постарай се да не завалят камъни.

— О, млъквай — отвърнах. Хедър се разсмя и се върна към разопаковането.

Това беше последният път, когато я видях.

[1] Има се предвид доктор Уотсън. — Б.р. ↑

10

На долния етаж входната врата се отвори и отново се хлопна. Някой се беше прибрал. Боже, надявах се да не е Бранди. Почти не бях имал време да осмисля писмото на Хедър.

— Ехо? — провикнах се неориентирано към стълбището.

— Здравсти, миличък — извика баба.

Отдъхнах си и слязох да я посрещна — но не преди да съм пъхнал писмото на Хедър обратно в скривалището му. Двете с леля Холи бяха в кухнята и вадеха покупки от найлонови торбички.

— Не видях колата на Тео — баба разтърка ръце, сякаш се опитваше да ги стопли. — Приятелите ти още ли са навън?

— Да, аз просто се почувствах малко... — но не продължих. Не беше моментът да си измислям извинения. Затова седнах на кухненската маса и зададох въпроса, който ме вълнуваше.

— Как всъщност умря Хедър?

Мълчание. А след него и силното тупване на нещо, паднало на пода. Леля Холи стоеше със стиснати устни и ококорени очи и ме гледаше сякаш току-що бях убил Хедър отново. Гледа ме дълго, а след това се извърна и бързо изчезна от кухнята. След няколко секунди вратата на спалнята ѝ се тресна.

Баба се наведе да вдигне това, което леля Холи беше изпуснала. Пакет масло.

— Аспън — изрече тя.

— Съжалявам.

— Тя все още скърби.

— Сериозно ли? Не бях забелязал.

— Аспън.

Въздъгнах.

— Съжалявам — казах отново, но този път бях искрен. — Все пак искам да знам.

— Всички искаме — отговори баба и подпря длани на плота. — Но нищо не се е променило от последния път, когато попита. Обещах

ти да ти кажа, ако открием още нещо, и държа на думата си. Няма нищо ново — тя се усмихна тъжно. — И предвид онова, което сторихме със спомените на лекарите ѝ, едва ли някога ще има.

— Лекарите ѝ? — но това дори не беше най-объркващото, което баба каза. — Почакай... какво имаш предвид с това, че съм питал и преди?

Тя рязко повдигна вежди. Засмя се пресипнало и започна да прибира неща в хладилника.

— След погребението, Аспън, миличък. Не си ли спомняш?

Замълчах си, тъй като отговорът беше не. Нищо не помнех. Разтърках врата си, който се сковаваше все по-силно, и изчаках баба да продължи да говори.

— Каза, че причината за смъртта ѝ е твърде „неясна“ — тя направи кавички с ръце, за да подчертае думата, — та да звучи реално. Искаше да знаеш дали характерът на болестта ѝ е свръхестествен, или медицински. Казах ти каквото знам, разбира се, че и лекарите на Хедър бяха също толкова озадачени, както и ти, и така и не успяха да поставят точна диагноза, преди тя да си отиде.

Не си спомнях нищо от този разговор. Нищичко.

— Спомените на лекарите? — попитах. — Какво имаше предвид с това?

— Наложил се да ги изтрием — каза баба и ме погледна настойчиво. — Наясно си с това.

— Така ли? — попитах.

— Аспън, миличък, как си? Изглеждаш ми... не съвсем добре.

И не се чувствах добре. Свлякох се леко в стола си, но това само я накара да се намръщи още по-силно.

Баба остави продуктите, дойде при мен и сложи ръка на бузата ми. Пръстите ѝ вибрираха по кожата ми. Отдръпнах се.

— Какво има? — попита разтревожена. Но след това видя, че гледам дланта ѝ и поклати глава. — Ах. Леко треперене в ръцете. Старост. Разбираш за какво говоря.

Да бе. Точно старост беше.

— Защо изтрихте спомените им? — попитах.

Баба седна на стола срещу мен.

— Аспън — заговори внимателно тя. — Има ли нещо нередно?

О, имаше много нередни неща.

— Каза, че сме разговаряли по тази тема на погребението. Аз не си спомням.

— Как е възможно да не помниш? — учуди се тя. — Обаждаше ми се всеки ден в продължение на седмици, в опит да подредиш пъзел с твърде много липсващи части. Беше категорично убеден, че смъртта на Хедър е мистерия и твърдо бе решен да я разгадаеш.

Не беше мистерия. Вече не. Не и след като знаех, че ритуалът на триадата е протекъл погрешно. Единствената мистерия беше защо никой друг, освен мен не беше наясно и защо Лия и Кори дори не подозираха, че тя е умряла.

И наистина истинската мистерия:

— Не си спомням нищо подобно — настоях. — Защо не си спомням?

Отново мълчание. После клепачите на баба бавно потрепнаха и тя затвори очи. Раменете ѝ се отпуснаха и тя разтърка слепоочията си.

— Баща ти — каза само.

— Какво за него?

— Това е само предположение — продължи тя. — Но баща ти винаги е приемал семейното ни правило с известно неудобство.

— За какво говориш?

Тя повдигна вежда. Мина един миг.

Тогава изведнъж, съвсем внезапно, разбрах какво има предвид.

— Искаш да кажеш, че ми е откраднал спомените от погребението?

— Това е само предположение — повтори тя. — И все пак, със сигурност би обяснило доста неща, не мислиш ли? Ще му се обадя тази вечер. И без това исках да разменя няколко думи с него.

— Не, аз ще се обадя — настоях. — Той изисква от мен да следвам това правило. По дяволите, той ме научи на това правило. Защо би направил подобно нещо?

Баба поклати глава и промърмори:

— Прави каквото ти казвам, а не както правя аз.

Боже, надявах се да греша. Но колкото повече размишлявах, толкова по-правдоподобно ми се виждаше. Не бях от хората, които просто така забравяха разни неща. Особено важните.

— Защо ви е било нужно да изтривате спомените на лекарите? — попитах.

В изражението ѝ се четяха объркване, съжаление и гняв. Емоциите се меняха с невероятна скорост.

— По същата причина, по която премахнахме имената си от държавните регистри, Аспън. Знаеш го — когато реагирах единствено с безизразен поглед, тя въздъхна. — Налага се да поддържаме баланса. Винаги е било така. Баланс между това да бъдем активни в общността и това да живеем потайно.

— И баща ми ли участва в това? — попитах. — Само аз ли съм в неведение?

— Не, божичко, не — отвърна баба. — Баща ти живее точно така, както иска вашето правителство. Всичко се документира, всичко е явно. Дори плаща данъци — при последното тя сбърчи нос, сякаш беше подушила миризма на боклук. — Не, само ние. Членовете на семейство Куик в Три Пийкс винаги са се ползвали от различна степен на защита... на анонимност, ако щещ, заради работата, която вършим.

— Ритуалът на триадата?

— Същият. Това е тайна дейност и е много опасна. Ако някой някога разбере какво правим, какви сме... Е, ще бъде зле за нас, мога да те уверя.

Това не беше единствената причина да е опасно. Писмото на Хедър го доказваше. Но стига баба да не беше по-добра лъжкия, отколкото смятах, не знаеше нищо по въпроса.

— Аспън, миличък — промълви тя и понечи да хване ръката ми. Треперенето не предизвика толкова силен шок, след като вече бях подготвен за него. — Много съжалявам за това, което се е случило с теб. Баща ти, ако съм права за действията му, не е имал право да рови така в съзнанието ти.

Точно така, по дяволите. Крадяхме спомени от други хора, не помежду си. Беше обратното на това, което трябваше да бъде. Направо беше нередно.

— И стига да те интересува, искам да знаеш, че можеш да разчиташ на едно: моята Холи няма да наруши правилото. Очевидно и аз също, след като изобщо не мога да се свързвам — добави с усмивка тя. — Просто не позволявай един инцидент да накърни доверието ти в семейството ни. Нали? Докато си тук, си в пълна безопасност.

Дори не се бях замислил за това — че татко може да не е единственият Куик, който е нарушил кардиналното правило на

семејството ни.

— Благодаря — отвърнах и ѝ позволих да стисне ръката ми. Въпреки странния тремор, въпреки старостта ѝ, изведнъж ме обзе усещането, че съм напълно разбран, може би дори за пръв път в живота ми. Точно баба ми беше схванала толкова добре как се чувствах в тази ситуация. А дори не се беше наложило да обяснявам.

Качих се на горния етаж, готов да се нахвърля върху татко с обвинения. Но когато се озовах там, открих пропуснатото обаждане в телефона си. Не от татко.

От мама.

Не се беше обаждала от два дни.

Изведнъж целият гняв се изпари от мен, краката ми омекнаха и аз се свлякох в леглото. Беше звъняла. Беше оставила гласово съобщение. Щеше да бъде същото безумие както винаги: че ме обича, че ѝ липсвам и иска да ѝ ида на гости, дрън, дрън.

Но този път по някаква причина натиснах „Пусни“.

„Аспън, мама е. Просто се обаждам да ти кажа, че те обичам. Знаеш всичко останало, което искам да ти кажа, затова няма да го повтарям. Но това е единственото, което винаги си струва да споделя, нали? Въпреки че си ми ядосан. Обичам те. Обади ми се. Моля те, обади ми се.“

Изведнъж вече нямах сили да говоря с татко. Вероятно можех просто да остана в Три Пийкс, да живея в стаята на мъртвата си братовчедка и да забравя, че някога съм имал родители. Или можех да открадна спомените му за мен, така че да забрави, че някога е имал дете. Заслужаваше го.

Лежах по гръб и се взирах в тавана, опитвах се да се насиля да го преодолея и да се обадя на баща ми, за да задам въпросите, които ме интересуват. Или да зарежа идеята и да се обадя на Лия, за да ѝ кажа, че съм открил писмото на Хедър.

Но преди съзнанието ми да успее да надделее над мързеливото състояние, в което беше изпаднало тялото ми, Бранди се появи на вратата.

— Здравей — подвикна тя.

— Здравей — отвърнах и помахах вяло. — Съжалявам, че се наложи да ви оставя по-рано.

— Няма проблем — отговори тя и дойде да седне до мен, след като преди това затвори вратата. Това обикновено подсказваше, че предстоят хубави неща. — Добре ли си?

— Вече да — отговорих искрено.

Тя се наведе напред и ме целуна дълго и страстно.

— Защото прекарах много време с Тео и Кори и трябваше да ги гледам как флиртуват. Нямах представа колко е неприятно да си в колата на някой, който е още във фазата на медения месец.

— Хм — изсумтях.

Тя ме погледна безизразно за момент, а след това изражението ѝ стана глуповато.

— О, да. Предполагам, че точно ти имаш представа...

— Може би мъничко — казах. — Е, подейства ли? Отсъствието ми накара ли сърцето ти да ме пожелае по-силно?

— Боже мой! Толкова силно. Изпитвам най-силния възможен трепет. Не можеш дори да си представиш.

Ръката ѝ се плъзна нагоре по крака ми сантиметър по сантиметър. Красивата ѝ длан бе с мека, топла кожа и пъргави и умели пръсти. Да, от това имах нужда точно сега. Можех да се занимавам с Лия и писмото утре. Може би и с татко щях да се заема утре.

А тази вечер? Тази вечер всичко се свеждаше до Бранди и мен.

Излязох рано на следващата сутрин, измъкнах се от закуска с бележката на Хедър, мушната в задния ми джоб. Бранди попита къде ще ходя, но аз отговорих само, че няма да се бавя.

Лия броеше пари на касата, когато влязох, и вдигна поглед при звука на звънчето над вратата.

— Аспън — учуди се тя и пхна малка купчинка петачки в едно отделение. — Здравсти.

Вместо отговор просто вдигнах хартиения плик. За миг тя погледна объркана, но после се усети. Затвори касата с бедро, излезе иззад щанда и дръпна плика от ръката ми.

— Прочел си го вече — каза тя и се намръщи на скъсания ръб на плика. — Нали?

— Добро утро и на теб — казах, леко подразнен от тона ѝ. Все пак ѝ бях направил услуга, като го потърсих, нали?

— Тя го написа за мен, не за теб — каза тя. — Не биваше да го четеш.

— Виж, трябваше да разбере какво става...

— Писмото е мое — каза тя. — Нямах право да го четеш преди мен.

— Този младеж притеснява ли те? — чух познат глас зад гърба си. Беше Хари, собственикът на магазина, чието изражение представляваше смесица от шеговитост и нещо друго.

— Не — отговори Лия и разтърка чело с ръка. — Съжалявам. Не спях добре снощи. Имаш ли нещо против да използваме задната стая за малко?

Хари посочи празното пространство пред нас.

— Ще те извикам, ако се струпа твърде много народ.

Лия не отговори, само кимна и тръгна към дъното на книжарницата. В този момент се замислих, че каза използваме, така че я последвах.

Тя ме поведе през завеса с мъниста в стил седемдесетте в мърляво антре с метални етажерки, претъпкани с книги повече, отколкото бих си представил, че е възможно. Накрая се озовахме в тесен офис, достатъчно голям да побере само стол на колелца, бюро и още една тясна етажерка. На бюрото лежеше свита оранжева котка, положила глава върху твърда компютърна клавиатура. Примигна няколко пъти срещу мен, но накрая отново заспа.

— Това е Чехов — представи го Лия и нежно прокара длан по гърба му. — Най-мързеливото същество във вселената.

— Здравсти, Чехов — поздравих и го почесах бързичко зад ухото. Не ми обърна никакво внимание.

Лия седна на единствения стол, стисна устни и започна да чете. Часовникът на стената тиктакаше. Котката мъркаше тихо в съня си. Облегнах се на касата на вратата и се загледах в Лия.

— Паразит — промърмори тя след малко, а после отново се умълча. Не можех да преценя дали съзнателно беше прочела думата на глас.

Тя обърна листа от другата страна.

След още малко промърмори:

— Супердраматично наистина — сега примигваше по-бързо. Зачудих се дали не трябва да си тръгна.

Накрая се разсмя леко съзливо, докосна косата си и вдигна поглед към мен. Като че ли искаше нещо. Носни кърпички? Твърдение, което магически ще я накара да се почувства по-добре в цялата тази история? Прегръдка?

Наложих си да заговоря. Успях да измънкам само:

— Е... да. Това е писмото.

Тя го остави внимателно на бюрото с първата страница нагоре. Приглади го с длан и бавно отвърна:

— Значи наистина е така. Тя наистина е мъртва. И то заради мен.

— Не, виж, точно това е написала — настоях аз и посочих към листовите под ръката ѝ. — Казва да не се чувстваш виновна.

— О, добре — отговори безизразно Лия. — Бум. Вече не изпитвам вина. Вълшебство.

— Просто казвам, че не е заради теб. Всъщност е заради онова, което тя е направила за теб.

— Еха, наистина ми помогна. Би трябвало да си професионален терапевт.

Вдигнах ръце.

— Хубаво. Добре. Няма значение.

Лия поклати глава.

— Извинявай, извинявай. Просто... дай ми малко време, може ли? Не мога да възприема всичко това отведнъж.

— Знам какво чувстваш — измънках и се замислих за разговора си с баба от вчера вечерта. Онзи за татко.

— Хм?

— Нищо — изправих се и я гледах как прокарва показалеца си по първия ред от писмото. — Хей, исках да те попитам...

Тя преглътна.

— Какво да ме питаш?

— Казва, че се извинява за нещо, свързано с Джеси. Споменава също и някаква Рейчъл. Коя е Рейчъл?

— Сестра ми.

— О. Какво се е случило с нея?

Тя вдигна длан над писмото. Поколеба се за миг.

— Аз... вече не съм сигурна. Мислех, че Хедър лъже. Наистина си го мислех. Но тя говори за Скалата сякаш... о, боже... а аз не ѝ повярвах...

Оттласнах се от касата на вратата, подпрях се на бюрото с две ръце, наведох се напред и се постарах отново да срещна погледа ѝ.

— Какво се е случило с Рейчъл? — повторих въпроса си внимателно, но категорично.

— Рейчъл е няма — отговори тя. — От пет години.

— Изгубила е гласа си?

— Не го е изгубила, кретен такъв — процеди през зъби Лия. — Вашите хора са го откраднали от нея.

О.

Изправих се бавно, в съзнанието ми милиарди неща се плъзнаха към местата си, а аз успях да добавя само:

— Ето защо двете с Хедър сте престанали да бъдете приятелки.

Лия кимна.

— Е, поне това беше началото. В онзи ден преди около пет години Рейчъл се събуди и нямаше глас. Попитах Хедър дали знае защо. Хедър отговори, че не е искала да отнема гласа ѝ, целяла да ѝ отнеме абсурдния вкус за мода, защото знаела, че така ще ме зарадва. Щеше да ме зарадва, тъй като Рейчъл все се обличаше като побъркан сенатор или нещо от сорта. Все още го прави. Но... но не това е най-важното. Хедър твърдеше, че целта изобщо не е била гласът на Рейчъл да бъде откраднат. Тя ми го каза веднага след като се беше случило, а аз не ѝ повярвах — направи пауза. — Трябваше, но не повярвах.

Гласът на Рейчъл. Резултат от желанието на Скалата за нещо солидно от онова, което семейството ми е предложило. Хедър не е била първата жертва в подобна ситуация. Беше се случвало и преди.

— А тя продължаваше да ме преследва, да ме моли отново да бъдем приятелки. Продължаваше да упорства с години, а аз все я прогонвах, докато...

— Докато?

Лия преглътна тежко.

— Докато не размислих. Опитах се да се спазаря. В началото помолих Хедър да открадне нечий чужд глас и да го даде на Рейчъл, тогава можехме отново да сме приятелки. Тя отказа. Тогава предложих

да направи така, че Джеси да се... — тя млъкна, а очите ѝ се разшириха.

Но вече беше казала повече от достатъчно.

— Да се влюби в теб? — довърших вместо нея.

Тя кимна, а бузите ѝ порозовяха докато се взираше в неподвижния Чехов.

— И това ми отказа.

— Ами, всъщност не можем да правим точно такива неща. Имам предвид, онова с гласа, може би. Но тогава Рейчъл щеше да звучи като някой друг. А и това с влюбването?

— Можеше да намери начин — заяви Лия с тон, който не търпи възражение. — И все пак не пожела. Дори не искаше да опита. А ако само беше опитала, щеше да бъде достатъчно, разбираш ли? Затова все така не ѝ обръщах внимание. Игнорирах я в продължение на пет години.

— Е, това е...

— Извинявай, почакай, игнорирах ли казах? — беше присвила очи. Изправи се на крака, тонът ѝ беше остър, а дланите стиснати. — Не, не я игнорирах. Кого заблуждавам? Бях толкова... толкова подла и... и що за тъпак може да си, след като някой умира за теб, при положение че си се държал гадно с него в продължение на цели пет години?

— Е, целта ѝ не е била такава — казах аз и вдигнах ръце, сякаш така можех да я спра да вика. — Искала е да...

— Знам какво е искала да направи, Аспън! Мога да чета!

И тогава, просто така, Лия се разплака. Хлипаше. Скри лице в дланите си, а раменете ѝ се разтресоха.

Бягай, бягай, бягай, подсказваше ми тихо гласче в дълбините на съзнанието ми. Бягай, докато още имаш възможност. Разплаканите хора ме плашеха до лудост.

Пренебрегнах предупредителния глас, да не говорим за кръвнишкия поглед, който оранжевият котарак беше отправил към нас, заобиколих бюрото и протегнах ръце към Лия. Тя потрепна, когато докоснах рамото ѝ. Все пак не се отдръпнах. Само леко ѝ се усмихнах и оставих следващия ход на нея.

Мина секунда. След това втора. Тогава Лия се размекна в прегръдката ми и опря буза на рамото ми. Сълзите се просмукваха в

тънката материя на ризата ми.

— Дори не успях да ѝ кажа, че съжалявам — измърмори тя, а гласът ѝ звучеше приглушен в силната ми прегръдка. — Толкова много пъти... в училище и из града... виждах я и... изглеждаше толкова самотна и... но... просто не можех да го направя...

— Всичко е наред — казах, защото това се очаква да кажеш в подобна ситуация. Не е ли така? — Спокойно. Всичко е наред.

— Не, не е — възрази тя, избута ме назад и ме погледна с тъмните си, пълни със сълзи очи.

И преди да съм измислил как да ѝ отговоря, Лия ме целуваше.

Лия

ме

целуваше.

Тогавя и аз отвърнах на целувката ѝ. Устните ѝ, долепени до моите, гърдите ѝ до моите, дланта ѝ в косата ми, моята на гърба ѝ, пръстите ми забити в мускулите на гърба ѝ, светкавиците, които прехвърчаха в мозъка ми и набираха все по-голяма мощ с всеки изминал миг.

Целувка с Лия не беше възможна. Така си бях мислил, защото не беше мой тип и беше доста груба, а и ми се струваше, че не ме харесва особено. Изобщо не беше вариант, макар да беше невероятно привлекателна, тъй като имах цял куп други грижи. Имах приятелка за бога. Излизах с момичето на мечтите си. Затова определено не беше вариант.

Докато внезапно не се превърна точно в това.

Тя се отдръпна първа, остави ме с разтуптяно сърце, неспособна да изрече нещо с уста и празни ръце. Изглеждаше спокойна. Леко смутена, някак замислена, но спокойна.

И аз трябваше да бъда спокоен. Достатъчно, че разумът да напомни на тялото ми, че това е повече от ужасно. Че не мога да целувам други момичета. Че обичам Бранди и винаги, винаги ще бъде така.

Чехов беше спокоен. Поставих длан върху козината му, поставих безименния си пръст върху нашияника му, сякаш не бе нещо необичайно, проникнах през него и открих ленивото му хладнокръвие на самата повърхност.

Взех мъничко от него, запазих го за себе си, а след това отместих ръка.

— Така че... — промълви Лия, загледана замислено в мен. — Да.

Устоях на невероятно силния копнеж да потъркам мустачетата си с ръка. Точно заради това не се свързвах с животни особено често. Заради замайването от достигането имаше няколко секунди, в които ме обземаше дезориентиращото усещане, че съм покрит с козина.

— Да — отвърнах едва-едва. — Хм — отново сведох поглед към Чехов. След това се обърнах към Лия. — Знаеш, че имам приятелка, нали?

— О, да. Съжалявам — тя въздъхна тежко и разтърка челото си с длан. — Нямах намерение да ти се нахвърлям така.

— Няма проблем — отговорих. — Просто... ами... всъщност изобщо не очаквах да направиш нещо подобно.

Тя поклати глава и опря два пръста в горната си устна.

— Честно казано, и аз самата не съм очаквала да направя подобно нещо. Извинявай. Не съм имала скрити помисли.

Нещо ме стегна в гърдите.

— Всичко е наред — успокоих я, макар да не беше така. Като се замислих, изобщо не беше наред. Все пак продължих в същия дух. — Можем да се престорим, че не се е случило, нали?

— Не, не можем — каза тя и съвсем леко се засмя. — Не съм много добра в самозалъгването.

— О! — отвърнах аз. И какво можех да отговоря? — Поне не казвай на Бранди.

Лия присви очи.

— Точно така. Бранди. Това момиче знае ли изобщо нещо за теб?

— Какво искаш...

— Не е наясно с ненормалните ти магически способности. Възнамеряваш да я лъжеш за целувката с мен.

— Ти беше тази, която ме целуна — напомних ѝ.

— Тъ, да, но ти отвърна на целувката ми — каза тя. — Е, още нещо? За всичко ли я лъжеш просто така?

Не, не за всичко. Но лъжите относно проникването в съзнанието бяха достатъчни, предвид факта че бях крал от Бранди толкова пъти.

— Обичам я — настоях аз. — И това вече не е лъжа.

Тя кимна.

— И аз обичам друг — каза и пристъпи към мен. Твърде близо.
— И това е единственото, за което наистина лъжа.

Джеси. Да. До признанието си, направено едва преди няколко минути, тя се беше опитала да ме убеди, че двамата са само приятели.

Погледът ѝ отново пробяга по писмото, оставено на бюрото и разкриващо купища тайни. Докосна ръкава ми, а после премести ръката си нагоре и я отпусна на рамото ми. Лицето ѝ беше тъй близо до моето. Очите ѝ бяха тъмни, устните плътни и съвършени, а точно над лявото ъгълче на устата ѝ си седеше онази мъничка бенка. Същата, която се бях опитал да открадна.

— Лия? — гърлото ми изведнъж пресъхна. — Казах ти, че си имам приятелка.

— Пет пари не давам — отвърна тя.

Отново ме целуна. А аз отново отвърнах. И този път не спряхме.

ПРЕДИ

Бащата на Бранди живееше в Бруклин, а майка ѝ — на север в Уошингтън Хайтс. През повечето време тя беше при баща си, но гостуваше през уикенд при майка си. Или поне баща ѝ така си мислеше. В действителност прекарваше може би един уикенд на два месеца в дома на майка си (още не ми е съвсем ясно как беше уредила да става така), а през всички останали уикенди беше у Тео. На всичкото отгоре през уикендите с Тео можеше да остава навън през цялата нощ, без някой от родителите ѝ да я дебне.

Това бяха любимите уикенди на Бранди. И макар неизбежно да завършваха с прибирането на Бранди и Тео заедно и въпреки факта, че най-вероятно вършеха неща, за които нямах желание да се замислям особено (Тео живееше в толкова грамадна къща, че родителите му едва ли бяха забелязали, че приятелката му на практика живее там), бяха и моите любими уикенди.

В онази съботна вечер Тео, Бранди, нейната приятелка Лорън и аз минахме през два клуба и една от долнопробните кръчми в центъра, в която никога не проверяват лични карти. А след това? Пица. Винаги завършвахме вечерите си с пица.

Накрая Лорън се прибра у дома, Тео се отправи към тоалетната и ме заряза с остатъците от огромна пица „Пеперони“ и момичето на мечтите ми. Гримът се беше разтекъл около очите ѝ, а вдигнатата на

конска опашка руса коса беше повече от раздърпана. Изглеждаше невероятно щастлива и просто прелестна.

— Имаш блестяща пудра — каза тя и докосна лявата си буза с два пръста.

Докоснах съответното място на собствената си буза; разбира се, пръстите ми заблестяха. Свих рамене.

— Е, и ти имаш.

Бранди се усмихна.

— Да, но при мен е умишлено. Какво, да не би с Лорън да потъркахте бузи?

Намръщих се. Не заради това, което каза, а заради начина, по който го направи: като предположение, сякаш възлагаше известни надежди.

— Би било толкова сладко — продължи в същия дух тя. — Вие двамата. Ах!

— О, не, не би — отговорих, а след това, тъй като беше прозвучало по-грубо, отколкото възнамерявах, добавих: — И без друго тя не си пада по мен.

Бранди се разсмя и се облегна на седалката с изкуствена тапицерия.

— Ехо, да не си сляп? Тотално е хлътнала по теб. Така е от месеци. Защо мислиш, че все я каня да излиза с нас?

Е, мислех, че е защото са най-добри приятелки, а така правят най-добрите приятелки. Канят се взаимно. На моменти си бях мислил, че го прави и за да не се чувствам излишен. Това обаче не бях предвидил.

— О — възкликнах глуповато.

— Да — увери ме Бранди. — И понеже ми писна да чакам да забележиш, а съм верен приятел, ще ти дам един съвет: Вземи най-сетне да я поканиш на среща.

Помня, че ми се искаше да отвърна: Но аз не си падам по нея или Струва ми се, че няма да бъдем подходяща двойка, нещо от сорта. Нещо мило и неопределено, нещо, което няма да ми навлече неприятности.

Вместо това взех, че изрекох:

— Но аз харесвам теб, не нея.

Вероятно заради факта, че беше пет часа сутринта — твърде късно за друго освен за безкомпромисна откровеност.

Устните на Бранди оформиха буквата О.

— Ох. Забрави, че към казал това. Късно е. Уморен съм — разтърках очи с дланите си, с което вероятно разнесох блясъка по цялото си лице.

Тя остана безмълвна за миг. След това заговори със силно снижен тон:

— Знаеш ли, и аз съм си мислила за това. За теб и мен.

— Ти... почакай, наистина ли?

Тя кимна.

— Мислех да те поканя на среща.

Стомахът ми изведнъж се сви.

— Защо не го направи?

— А ти защо не го направи? — попита тя.

Защото не исках да рискувам да ми откаже. Истинският отговор беше това. Все пак не исках да ме помисли за безгръбначен страхливец, затова отговорих:

— Не знам.

— И аз така — каза тя. — А после Тео просто... те изпревари. Реших да опитам. Е. Добре. Той е мил.

— Аз съм по-мил — заявих.

— Ха! — Бранди си играеше със сламката в чашата си с безалкохолно и отбягваше погледа ми. — Е, ще ти звънна, ако нещата с Тео не потръгнат. Как ти се струва?

— И без това ще трябва да ми се обадиш — отвърнах аз, без сам да съм сигурен дали се шегувам, или не.

Лицето на Бранди остана съвършено сериозно.

— Не кръшкам, Аспън. И няма да скъсам с него заради теб. Разбра ли?

В този момент Тео се върна от тоалетната и посегна към третото си парче пица. Гледах как Бранди поставя ръка на гърба му — дребен безмълвен жест на близост. Тя вдигна поглед към мен, а аз кимнах.

Да. Разбрах.

11

Е, двамата с Лия накрая все пак спряхме, но мина доста време, преди да чуем отчетливо приближаване на стъпки към мястото, където се намирахме. Тогава Лия ме потупа по рамото със странно делови маниер, грабна писмото на Хедър от бюрото и изтича набързо от стаята.

Докато възвърна самообладанието си достатъчно, че да я последвам, тя вече вземаше чантата си иззад касата. Хари обикаляше наоколо и я наблюдаваше.

— Сигурна ли си, че всичко е наред? — попита я той. — Да не би да е нещо свързано с Джеси? Изобщо възнамерява ли някога да се върне на работа?

Лия поклати глава.

— Още не е решил. Но не, не е заради него. Просто трябва да... имам малко работа, това е всичко — тя се изправи, погледна право към мен и тръгна към вратата.

Последвах я покорно като кутре и почувствах погледа на Хари върху мен. Вероятно имаше известни предположения. Може би тези предположения бяха верни.

— Къде отиваме? — попитах Лия само миг, преди да забележа накъде се е насочила: далеч от търговската част на града, към жилищната. — Не отиваме у вас, нали?

Тя извъртя очи.

— Отиваме у Джеси, не у нас — и продължи да върви.

— А, чакай малко! — подвикнах аз, вдигнах ръце и отстъпих крачка назад. — Ако възнамеряваш да му признаеш, че си ме целунала, това си е ваша работа. Нямам желание да присъствам на този разговор.

— Божичко — измърмори тя и стисна основата на носа си с два пръста. — Не става въпрос за целувки. Идеята е, че аз искам ти да кажеш на Джеси защо внезапно е ослепял. Сещаш ли се? Цялата история за това как си му откраднал зрението.

— Но не бях аз! Вече ти се заклех...

— Знам — отвърна припряно тя. — Но не прочете ли писмото на Хедър? Тя казва, че е предложила нещо на Скалата. Цвета на косата си. А след това казва, че Скалата не проявила интерес. Не е приела предложеното от нея, затова се е насочила към нещо по-голямо. Какво каза, че си откраднал от Джеси? Състезателния му хъс?

Прехапах устната си. И аз бях забелязал приликата, когато четох писмото за пръв път. Очевидно съм възлагал твърде големи надежди, че Лия няма да обърне внимание.

— А Скалата поиска нещо по-голямо — смирено признах. — Отново. Но това не означава, че вината е моя.

Лия ме изгледа остро.

— Все пак идваш с мен. Джеси не може да прекара остатъка от живота си, без да знае, че зрението му е било откраднато.

А после се обърна и продължи напред. Изтичах да я догоня.

— Лия, стига. Лия! — извиках и хванах ръката ѝ, след като не се обърна. — Нищо няма да му казвам. Нито пък ти. С Хедър сте били приятелки, нали? Значи знаеш колко е важно тази история да се пази в тайна. Не мога просто да тръгна и да разправам на всички...

— Защо не? — попита тя, вбесяващо спокойна.

— Защото... просто така. Не е от нещата, които казваш на всеки наоколо.

Лия само ме изгледа.

— Освен това — продължих аз, — фактът, че ще му кажеш, няма да му помогне. Не мога да го оправя, знаеш това. Щом нещо е откраднато, не може да бъде върнато обратно.

— Освен ако не вземеш зрението на някой друг и не го дадеш на Джеси — настоя Лия. — Хедър каза, че е възможно. Сещаш се, точно преди да откаже да го направи за Рейчъл.

— Ти прочете писмото все пак — казах. — Не можеш да използваш тази вратичка, ако става въпрос за нещо, което Скалата е взела. Хедър е пробвала. Майка ѝ също. Няма да е по-различно и със зрението на Джеси.

— Поне би могъл да опиташ — но накрая въздъхна уморено, сякаш вече знаеше, че е загубена кауза.

Затова дори не отговорих.

— Хей, Аспън? — обърна се към мен Лия след известно мълчание. — Какво ще стане, ако престанете да крадете неща за

Скалата?

Свих рамене.

— Ще се срути. Ще се образува гигантска лавина и целият град ще бъде сринат. Камъните падат, всички умират.

Тя се намръщи.

— И Хедър така казваше. Но не ми се струва логично. Скалата не е чак толкова голяма, а е и доста далеч, че да навреди... геология, нали така? Дори да се образува свлачище, то няма да достигне града. Вероятно няма да достигне дори вашата къща.

— Къщата на баба ми — поправих я. — Да, и аз си мислех същото. Но реших, че все пак всичко опира до магия. Скалата е магическа. Предполагам, че може да направи каквото си поиска.

Прехапала устната си, Лия извади писмото на Хедър от чантичката си, където го беше прибрала. Разгъна го и посочи нещо в края на първата страница.

Довери ми се, НЕ бива да се допуска Скалата да се срути. Не бях разбрала истинската причина до, преди да престанем да бъдем приятелки, но просто... довери ми се.

— Истинската причина — повтори тя. — Разказали са ти същото, каквото са казали и на Хедър, когато е била съвсем малка. Но по-късно сама е открила, че не е вярно.

Настръхнах, макар изобщо да не беше студено. Ако не беше истина, че Скалата ще се срути и ще погуби градчето Три Пийкс, за какво беше всичко това?

Нямах представа.

Но не означаваше, че никога не съм имал представа. Ами ако някой ми го е казал и знанието ми е било откраднато? Някак ми се струваше още по-лошо.

Трябваше да се обадя на татко.

В мига, в който си го помислих, телефонът ми звънна и буквално ме накара да подскоча. Но не беше баща ми. Беше Бранди.

Плъзнах пръст по екрана, за да отговоря.

До мен Лия подчертано извъртя очи. Игнорирах я.

— Хей, къде си? — попита Бранди. — Не е спешно, но Тео припира да тръгваме към езерото. Коооори ще идва с нас.

Вратът ми се напрегна при мисълта за езерото. Лодка. Мътна вода. Чувството на безпокойство, когато не съм на твърда земя...

Скапано отразяване.

— Не съм сигурен — заговорих... след това хвърлих поглед към Лия. Лия, която искаше отговори, която искаше да оправя проблема на приятеля ѝ и която ме беше целунала, за бога.

— Аспън? — обади се Бранди.

— А, да! — отвърнах и се постарях тонът ми да подсказва неотложен проблем. — Идвам при първа възможност!

— Гаджето? — попита Лия, щом приключих разговора.

— Да. Трябва да тръгвам. Съжалявам.

— Ами всичко това...

— Трябва да тръгвам! — повторих и направих крачка назад по тротоара. — Чао!

А после се извърнах и побягнах.

Чак когато завих зад ъгъла и се скрих от погледа на Лия, забавих темпото. Обърнах се няколко пъти, за да се уверя, че не ме е последвала. Защо? Това беше моята загадка. Моето семейство. Не нейното. Без значение колко близка е била с Хедър, без значение какво се е случило със сестра ѝ, цялата тази ситуация не беше неин проблем.

Но определено беше проблем.

Каква беше връзката между нещата, които се предлагаха на Скалата, и онези, които тя приемаше? Трябваше да има връзка. Но... цвят на косата и здрави бели дробове? Състезателен хъс и способността да виждаш? Просто ми се виждаше твърде произволно.

А може би изобщо нямаше връзка. Може Скалата просто да вземаше каквото си поиска, по дяволите. А това беше страховито по ред причини.

Ускорих крачка. Колкото по-бързо се върнех в къщата, толкова по-бързо Бранди щеше да ме разсее.

— Скъпа, прибрах се — извиках аз в мига, в който изритах обувките си и хлопнах вратата след себе си.

От дневната се разнесе смях, последван от гласа на Бранди:

— Насам!

Завих зад ъгъла и ето ги тях: Тео в единия край на канапето, а Бранди в другия. Само че тя беше с лице към него, опънала крака, подпрени в скута му, а той правеше масаж на единия.

— Хей — казах аз, като местех поглед от единия на другия. — Хм.

— Има ли нещо? — попита Бранди, а Тео мушна палец в извивката на стъпалото ѝ. Гледах вцепенен. Самият аз никога не бях я докосвал там. Дори не си бях помислял. — Не изглеждаш много добре.

— Не. Всъщност да. Не, не! Всичко е наред.

Бранди се ухили.

— Защото ако проблемът е в краката ти, Тео може да обслужи и теб.

— В мечтите му — отвърна Тео, без дори да вдига поглед.

Бранди се засмя.

Вратът ме заболя. Стомахът ми се сви. Как така продължаваше да се случва? Толкова внимавах да оставя чувствата между тях само на платоническо ниво. Толкова внимавах. Въпреки всички миниатюрни семенца на привличането, които бях премахнал в течение на времето и от двамата, ето че тя беше вдигнала крака в скута му.

— Е, къде ходи? — попита Бранди.

— Не беше нещо важно — отвърнах и се наместих така, че да мога да разтъркам леко раменете ѝ.

— Супер — каза тя и вдигна лице. — Спайдърменска целувка?

Наведох се, а тя се надигна нагоре. Беше доста странно да се целуваме наопаки, а не след дълго вече се кикотеше, допряла устни до моите. Затова се отдръпнах и се заех с масажа на раменете ѝ.

— Да знаете, това е най-прекрасният ден — обяви тя. — Два масажа едновременно от двете ми най-любими момчета...

Добре. Дотук. Постарах се раздразнението да не проличи на лицето ми, отново проникнах в материята на тениската ѝ и с един отривист замах ѝ отнех удоволствието от масажа на стъпалата.

— Оу! — извика тя и размърда крака в ръцете на Тео.

— Извинявай — каза той притеснен. — Твърде силно ли те натиснах?

— Да — каза тя и седна изправена. Отпуснах хватката около раменете ѝ, но цената не беше висока предвид края на проклетия

масаж на Тео. — Просто... изведнъж ми дойде прекалено. Хей, не трябва ли да тръгваме? Ти каза, че искаш да се видиш с Кори.

Лека усмивка се прокрадна върху устните на Тео.

— Да. Трябва да потегляме. Аспън, имаш ли нужда да се преоблечеш?

Езерото. Лодките. Почти бях забравил.

— Така, сега наистина не изглеждаш добре — Бранди стана и долепи длан до бузата ми. Беше толкова топла. Изглеждаше притеснена. — Може би ще е по-добре да останеш у дома днес. Почини си. Пийни малко вода за разнообразие.

И да я оставя сама с Тео? Вече си представях как Тео прави тройка с Кори и Бранди по средата на езерото.

— Не, само ми дайте секунда да...

— Хей, човече, остани тук — този път и Тео се изправи и също изглеждаше загрижен. Не лицемерно. Не беше сякаш се опитваше да се освободи от мен, за да може отново да отмъкне Бранди за себе си. Беше просто загрижен. — Все пак сме в лятна ваканция. Гадно е да си болен през лятната ваканция. Вземи някакви лекарства и ще се видим по-късно.

Можех да се доверя на Тео, нали? Още повече, можех да се доверя на Бранди. Тя не беше от хората, които ще си позволят да кръшкат, защото имат нещо повече от приятелски чувства към някой друг.

За разлика от теб, обади се едно гласче в съзнанието ми, на което безмълвно наредих да мълчи.

На тях казах:

— Добре. Може би е добра идея. Поздравете Кори от мен.

— Непременно — обеща Тео и тръгнаха.

Не бях чул баба или леля Холи, когато се прибрах преди малко, но проверих, за да бъда сигурен. Къщата беше празна. Не можех да отлагам повече. Трябваше да се обадя на татко.

Той отговори на второто позвъняване.

— Аспън — гласът му беше пълен с топлина. — Чудех се кога ще те чуя! Как е в горната част на щата?

— Добре — отговорих.

— А Холи?

— Още... тъгува — казах. Всъщност през повечето време ми се виждаше по-скоро пияна, отколкото депресирана, но нямаше нужда да го уведомявам за такива неща. Освен това разговорът щеше да тръгне в съвсем друга посока, не в тази, която аз исках.

— Тате?

— Какво има?

Седнах на канапето, където Тео беше седял досега. Преметнах свободната си ръка на възглавниците.

— Някога крал ли си спомени от мен?

Последва дълга пауза. После гласът на татко прозвуча колебливо:

— Кое те кара да мислиш, че бих направил нещо подобно? Имаме правило...

— Просто отговори на въпроса. Спомени. Крал ли си от тях?

Татко звучно преглътна.

— Само когато съм го смятал за необходимо. Когато е било за твое добро.

— След погребението на Хедър, нали? — попитах. — Баба казва, че смъртта ѝ ми се е сторила подозрителна и съм се опитал да открия какво всъщност се е случило. Не си спомням нищо от това. Мама също! — добавих аз, щом изведнъж в съзнанието ми съвсем ясно изникна един телефонен разговор, проведен скоро след като ни беше напуснала. — Мама каза, че съм плакал. Не си спомням да съм плакал. По дяволите, тате, какво става?

— Обрах периферията на тъгата ти — призна татко толкова нежно, че ме побиха тръпки. — Никога не си се справял лесно с тъгата. Не, изразих се твърде меко. Дори терапевтът ти каза, че момчетата на твоята възраст обикновено преодоляват нещата доста по-бързо, че трябва да потърсим по-ефикасни методи...

— Моят терапевт?! — ръката ми вече трепереше, телефонът почти се тресеше. — Кога съм имал терапевт?

Татко мълчеше.

— Ами Скалата?

— Какво имаш предвид?

— Какво ще стане ако се срине? Какво ще стане наистина, не ми пробутвай глупостите за унищожаването на Три Пийкс. Знаел ли съм го? Ти ли ме накара да забравя?

— Караше те да сънуваш кошмари — отвърна татко с леко отчаяна нотка в гласа. — Не знаех как иначе да ги накарам да спрат.

— Кошмари? Стига. Не може да е било толкова зле.

— Определено звучеше зле, когато беше осемгодишен. Казах на Холи, че си твърде малък, за да знаеш подробностите. Но тя не ме послуша и въпреки всичко ти каза.

— Какво ми е казала?

— Аспън... не става дума за града — отговори татко.

Намръщих се в мрака на дневната.

— Как така?

— Ако Скалата се срути, няма да опустоши града. А нас.

Поклатих глава.

— Какво искаш да кажеш? Кой нас?

— Семейството ни — каза той. — Всички потомци на Уилоу. Ако допуснем Скалата да се срути, тя ще погуби и нас.

— Всички произлезли от Уилоу... почакай. Значи само теб, мен, леля Холи и Хедър?

— И всички останали, свързани с нас — заяви татко. — Аспън, когато леля ти ти каза истината, ти беше ужасен. Беше пораснал с убеждението, че Скалата не е опасна за теб, докато си далеч от Три Пийкс. Тогава Холи ти разкри истината, против волята ми, напомням, и започнаха да те преследват ужасни кошмари. Почти не спеше. Започна да се държиш буйно в училище. Преподавателите ти...

— Стой, почакай — прекъснах го и силно стиснах очи. — Откраднал си спомен от мен, защото някакъв некадърен учител не е могъл да се справи с мен? И някакъв некадърен психотерапевт?

— Тя каза, че момчетата на твоята възраст...

— О, на моята възраст. Чудесно. И какво, че съм твърде голям да тъгувам? Така ли?

— Джержъми — изрече непоколебимо той и така ме накара да млъкна на мига. — Убягва ти важното. Винаги си бил такъв. Същото се случи и когато почина майка ми. Твоята баба. Ти беше на шест и беше неутешим. Беше обсебен от смъртта ѝ, не спираше да плачеш и това влияеше на...

— Почакай. Почакай — въздъхът наоколо сякаш се вледени. — Да не би току-що да каза баба ми?

— Да...?

— Тя е умряла? Когато съм бил на шест?

— Ами... да. Не си ли спомняш? Заминахме на север за Три Пийкс и разпръснахме праха ѝ в гората край Майското дърво, точно както направихме и с Хедър.

Вероятно халюцинирах. Или може би сънувах. Трябваше да е така. Това беше единственото рационално обяснение. Ощипах се за всеки случай. Не.

— Говорим за твоята майка? Майката на леля Холи? Родната ми баба? — очевидно беше така; майката на мама беше починала четири години преди раждането ми.

— Да, разбира се.

— Тогава коя е Уилоу, по дяволите?

— Какво...?

— Тя... не ми е баба.

— Аспън. Не. Разбира се, че не е. Името на баба ти беше Айви. Знаеш това.

Айви. Стаята се завъртя. Или аз се въртях. Защото не познавах никаква Айви.

— Добре — отсякох. — И кой ти каза, че е по-добре изобщо да не си спомням баба си? Друг терапевт?

— Какво? Какви ги говориш? Аспън...

— Защо си ми откраднал спомена за нея?

— Не съм! — кресна татко. После почти незабавно се успокои. — Не съм го направил. И нямам представа защо си я забравил. Ти я обичаше.

Не бях забравил. Когато забравиш нещо, можеш да си го припомниш. Име, събитие, все нещо ще удари камбанка дълбоко в съзнанието ти. Но името Айви не ми говореше нищо.

С изключение... не. Това не беше истина. Бях чувал това име и то наскоро. От човека в книжарницата, където работеше Лия. Айви и Лили, беше казал той — а веднага след това добави, че не познава никоя на име Уилоу. Мислех да попитам баба за това, но после просто се изплъзна от съзнанието ми.

— Там ли си още, сине? — попита татко. — Наистина нямам представа какво се е случило, но можем да го оправим, нали? Ще поговоря с леля ти и...

Прекъснах разговора.

— Откраднал си го, нали?

Бях на девет и наострих уши, както правех винаги, щом чуех думата откраднал. Изречена от повечето хора, тя означаваше нещо съвсем обикновено — но от мама лесно можеше да се окаже нещо различно.

Измъкнах се от леглото, открегнах вратата и се промъкнах в коридора към светлината от дневната, където родителите ми бяха още будни. Скрих се в ъгъла, така че да не могат да ме видят. Баща ми говореше нещо, но твърде тихо, че да го чуя.

После отново се обади мама:

— Анди, не можеш да продължаваш да правиш такива неща за него.

(За сведение Анди не беше истинското име на татко. Беше го променил официално, когато навършил осемнайсет. Не можех да го виня; все пак кой би искал да носи името Дандилайън^[1] през целия си живот? Очевидно негова е била идеята да ми даде нормално първо име и да се съобрази с традицията в семейство Куик за второто.)

— Просто се опитах да облекча ситуацията — отговори татко малко по-силно и успях да го чуя. — Онова куче беше огромно.

— Да, така беше — съгласи се мама. — Но не в това е въпросът.

— Напротив, точно в това е въпросът! — настояваше татко. — Беше огромно и му се нахвърли. Кълна се, че в него имаше нещо от вълк.

Не знаех за какво се карат мама и татко, но аз си спомнях кучето. Бях се озовал лице в лице с него на връщане от бакалията и в мига, в който ме зърна, започна да лае, ръмжи и да се зъби към мен.

— Толкова съжалявам — беше казала собственичката му, придърпа го за каишката и се опита да го успокои, като го хвана с две ръце. — Взет е от приют и... долу, момче! Раздразнителен е, но... не е злонамерен. Долу, Бени!

Спомням си как си казах, че, разбира се, беше злонамерен. Можеше да ме изяде на една хапка и точно това възнамеряваше да направи. Всяка частица от мен копнееше да избяга, но по някаква причина стоях като закован. Бях прекалено уплашен.

Тогава татко ме потупа успокоително по рамото, обърна се към жената и попита:

— Може ли?

Жената кимна, а татко се наведе и погали кучето. Скачането и лаенето изведнъж бяха заменени от душене и близане и кучето се превърна от потенциален убиец в дружелюбен домашен любимец, който отчаяно търси внимание.

Приближих се малко по малко, докато най-сетне и аз се престаших да го погаля.

Беше хъски. Името му беше Бентън, двете му очи бяха различен цвят, а козината му беше ужасно мека.

— Все пак въпросът не е в това — продължаваше мама. — Не можеш просто да прилагаш магията си, за да оправяш нещата всеки път, щом изникне проблем.

— Стига, Ани, ти видя колко уплашен беше той...

— Страхът е част от живота — отвърна мама. — Неприятно е, но така стоят нещата. А ако винаги се правиш на господин „Поправям всичко всеки път“, щом той се изплаши от нещо, никога няма да се научи да се справя със страховете си сам. Това ли искаш?

Страх. Кучето. Татко прилага магията си, за да оправи нещата. Е, това обяснява защо хъското Бентън изведнъж стана толкова дружелюбно — татко му беше отнел злобата. Защо мама мисли, че татко е направил нещо лошо?

— Разбира се, че не — отговори с въздишка той.

В този момент се разкашлях. А може би кихнах или нещо от сорта. Не си спомням точно. Помня само, че мама бързо се появи зад ъгъла и ме спипа.

— Нали знаеш, че трябваше да си в леглото преди половин час — смъмри ме.

Местех поглед от мама към татко. Реших, че няма смисъл да споменавам какво съм чул.

— Жаден съм — казах. — Само исках малко вода.

Мама ми донесе чаша с вода и ме изпрати обратно в стаята и аз се замислих за Джофри, мъничкото ни корги, което беше умряло преди почти година. Все още много ми липсваше — но повече от всичко ми липсваше да си имам домашен любимец. Заспах, чудейки се след колко

ли време е подходящо да започна да моля родителите си за мое собствено хъски.

[1] От англ. ез. „dandelion“ — глухарче. — Б.р. ↑

12

Татко звъня няколко пъти, но аз не вдигнах телефона. Накрая престана да се обажда, но изпрати съобщение: Добре ли си?

Отговорих с „Да“ и отидох в кухнята да си направя кафе. Имах твърде много за премисляне, та да ми стигне само една чаша.

Двайсет минути по-късно осъзнах, че дори две чаши нямаше да ми стигнат. Затова легнах да спя. По някое време ме събуди телефонът. Беше леля Холи.

— Ало? — отговорих аз с прегракнал глас. Очите ми бяха сухи, защото бях забравил да си махна контактните лещи. Дрехите ми бяха гнусно залепнали за тялото ми. Вратът ме болеше без причина, както обикновено.

— Аспън, има процеп, който трябва да поправим. Мами казва, че е спешно.

Мами. Защо леля Холи я нарича така? Коя беше Уилоу, по дяволите? Трябваше да попитам. Не биваше да прекъсвам разговора толкова бързо. Трябваше да изцедя информация от татко, но мозъкът ми буквално беше изпушил.

Е, сега беше прекалено късно. Имаше процеп в Скалата и трябваше да си свърша работата.

— Веднага идвам — отговорих и се пресегнах за капките за очи.

— Добре — каза леля Холи и затвори.

Затътрих се надолу и се опитвах да се разсъня. Леля Холи и баба — Уилоу — ме чакаха до вратата.

Беше ми странно да ходим при Майското дърво по светло. Някак по-обикновено. Не толкова магично. Особено в момента, в който баба инструктира леля Холи да се оглежда в мига, в който излязохме от гората на Майското поле. При все че нямаше риск да срещнем някого през нощта, посред бял ден положението беше напълно различно. Хората си правеха пикник на полето. По дяволите, аз самият бях направил пикник там.

За наш късмет нямаше никого, поне засега.

Леля Холи зае позиция между дървото и пътя, а аз последвах баба и я наблюдавах как оглежда нещата, оставени под него.

Името на баба ти е Айви. Знаеш това.

— Един предмет. Дар, не боклук. Нещо значимо — тя започна да обикаля дървото обратно на часовниковата стрелка и в един момент зърна нещо. Посочи го и каза: — Това. Вземи го, моля те.

Беше масивна гривна — широка колкото маншет — направена от кожени ивици, преплетени заедно, така че образуваха сложна плитка. Стори ми се позната, но не успях да се сетя откъде. Все едно. Нямаше голямо значение.

Щом се прибрахме и се подготвихме да започнем, баба ми кимна да бъда пръв.

— Моето име съм аз самият — изрекох и пуснах листото си от трепетлика в огъня — и давам и двете без корист.

Листата от зеленика, върба и дъб го последваха. Огънят премина през синьо-зелено към тюркоазено, а камъкът от Скалата под дървата засия, щом се нагорещи.

Баба кимна към гривната, а аз я взех, затворих очи и се свързах с нея.

Боже, странно беше да правим това, докато слънцето се процеждаше иззад завесите.

— Нещо малко и точно — каза баба. — Нещо, чиято липса никога няма да се усети.

Съсредоточих се. Имаше блясък, който оцветяваше спомена на гривната за нейния собственик. От женски пол, веднага го разбрах. Гривната беше подарък от човек, когото обичаше. Член на семейството? Не — гадже. Приятел, когото обичаше ужасно и страстно, а след това внезапно никак. Сега бяха само приятели.

Изплуваха подозрения; проникнах още по-навътре. Потърсих героинята в тази история.

И ето я и нея. Бранди. В този момент си спомних как ме попита за традицията на града и Майското дърво. Как остави нещо въпреки протестите ми. Отказа да каже какво е било.

Отворих очи и отдръпнах волята си от гривната.

— Какво? — попита леля Холи, видимо подразнена.

— На Бранди е. Не можем да крадем от нея.

Баба само наклони глава на една страна.

— Защо не?

— Тя е моя приятелка. Ето защо — баба като че ли никак не се трогна, затова продължих. — Освен това дори не живее тук. Просто повярва, че е странна местна традиция. Дори не я остави под Майското дърво.

— О, Аспън — баба се пресегна и докосна бузата ми. Ръката ѝ трепереше. Беше го обяснила с тремор. Следствие от остаряването.

И все пак се отдръпнах.

— Какво има? — попита тя.

— Н-нищо — отвърнах, тъй като не бях съвсем сигурен защо докосването ѝ ме извади от равновесие. — Просто...

— Просто това са старите ръце на баба ти — довърши вместо мен, поклати глава, размърда пръсти и въздъхна.

— Никога не остарявай, Аспън. Е, та какво казваше? Нещо за новите скрупули, които те спират да крадеш от приятелката си?

Ах. Да. Жената, която не беше моя баба, знаеше добре какво бях направил с чувствата на Бранди. Или поне знаеше достатъчно, че въпросът ѝ да уцели право в целта.

— Семейството е на първо място, Аспън — продължи тя, а леля Холи ме погледна изпод свъсените си вежди.

— Никога не забравяй това. Семейството е на първо място, а щом си член на това семейство, изпълнението на желанията на Скалата е с приоритет. Само ние можем да предотвратим рухването ѝ. Затова щом Скалата иска точно тази енергия, трябва да ѝ дадем точно нея.

Ако рухне, няма да погуби града, а нас.

— Разбираш ли? — попита баба.

Разбирах, че има неща, които не ми казва. Разбирах, че щом ритуалът приключи, ще задам въпросите, които трябва да задам.

— Да — отговорих. — Разбирам.

И потърсих път към гривната, търсейки нещо малко. Малко и точно. И ето че го открих: Едничък спомен, неразривно свързан с предмета, в който беше притаен. Моментът, в който Тео беше подарил тази гривна на Бранди. Беше ѝ я купил от уличен търговец напълно спонтанно, след като беше разбрал, че ѝ харесва. Бранди веднага я беше сложила на дясната си китка, а после я беше преместила на лявата, за да скрие съзвездието от лунички, които никога не беше харесвала особено...

Аха. Идеално. Обгърнах с волята си мъничкото съзвездие и го дръпнах много внимателно, а после го пуснах в огъня. Леля Холи го изпрати към Скалата. След няколко дълги секунди баба кимна и каза, че сме приключили.

— Добре се справи, Аспън — похвали ме тя.

Погледнах я. Работата беше там, че приличаше на леля Холи. И на татко. Всички те имаха същата заоблена брадичка, която бях наследил и аз, и сини очи, каквито нямах. Толкова дълго я бях смятал за майка на татко. Наричах я бабо, за бога. А тя никога не ме поправи.

— По-рано говорих с татко — казах.

— О? — отвърна тя. Леля Холи се спря край камината.

— Ти беше права. Откраднал е спомените ми. Цял куп, ако трябва да бъда точен.

Леля Холи ме изгледа изпитателно.

— Въпреки правилото?

— Предполагам, че не го е грижа — отговорих. — И все пак има нещо, което не си спомня да е крал. То... всъщност става дума за теб, бабо. Уилоу. Ами... имам предвид... имам предвид, коя си ти?

— Не те разбирам — промълви тихо тя. Леля Холи стоеше като вцепенена.

Изведнъж се почувствах толкова незрял. Като хлапе, изправено пред двама възрастни, които не разбират, че то казва на едната „Ти не си моята баба“.

— Името на баба ми е Айви — продължих. — Починала е, когато съм бил на шест. Баща ми е откраднал скръбта ми по нея или нещо от сорта... но само това. Не си спомням да е умирала. И жива не си я спомням — поех дълбоко въздух. Ето я и самата истина. — Мислех, че ти си моята баба.

Уилоу зяпна срещу мен. Леля Холи местеше поглед от нея на мен и обратното. В продължение на няколко дълги секунди в стаята беше болезнено тихо.

За мое учудване първа заговори леля Холи.

— Боже, ще го убия!

— Какво?

— Глупавият ти баща — отвърна леля Холи. — Моя глупав брат. Анди не знае кога да спре. Никога не е знаел. Винаги стига твърде

далеч, взема прекалено много. Колко пъти е провалял ритуала на триадата...

— Стига твърде далеч? — повторих напълно объркан.

От очите на леля Холи хвърчаха искри. Всъщност беше дори хубаво да я видя толкова ядосана на друг, а не на мен.

— Бих заложила всичко, че се е опитал да вземе... какво?... Скръбта ти, нали? И не знае кога да спре. Или как да спре, този кретен. Ще му се обадя, за да му наля малко разум...

— Не — казах. — Недей. Не сега. Не искам да започвам скандал. Просто искам да разбера какво става, може ли? — отново се обърнах към Уилоу и казах: — Наричам те бабо и сякаш винаги е било така. Защо не си ме поправяла?

— Аспън, миличък — заговори тя. — Всеки си има своето обръщение към мен. Холи ме нарича мами; дъщеря ѝ, мир на душата ѝ, ме наричаше по име. Ти ме наричаш бабо. Въпросът е там, че просто няма дума за връзката помежду ни.

Стомахът ми се сви. Седнах на канапето, налагаше се.

— И каква точно е връзката ни?

Тя направи пауза.

— Ти наистина ли не си спомняш?

Поклатих глава.

— В такъв случай... — Уилоу се наведе напред на стола си. — Джержми Аспън Куик, може ли да ти разкажа една приказка?

Пълното ми име и официалният тон в този въпрос предизвикаха преминаването на тръпки по гърба ми.

— Добре — отговорих. — Разбира се. Приказка. Да.

Уилоу се усмихна широко, облегна се удобно и започна да разказва:

— Много отдавна живеех на югоизток оттук в прекрасно градче на крайбрежието, което неотдавна се превърна в Провинция Масачузетс Бей.

— Неотдавна? — смаях се и тръпките станаха още по-силни. — Кога си...

— Моля те да не ме прекъсваш, Аспън — тя разтърка челото си и въздъхна, сякаш мислеше задълбочено за нещо. — Беше... 1690 година. А може би 1691. Някой ден наистина трябва да проверя датите. Но идеята ми беше, че живеех на крайбрежието. Бях омъжена за

прекрасен човек и му родих две прекрасни деца. Кръстихме ги Аш^[1] и Роуз^[2], на две неща, които с мъжа ми намирахме за прекрасни. Историята започва от момента, в който децата ми бяха приблизително на твоята възраст, Аспън. Само няколко месеца след като мъжът ми хвана треска и почина.

Редно беше главата ми да се върти. Нормално беше да ми се струва нелепо. Би трябвало да настоявам за истинската история. Но се чувствах странно спокоен.

— Носеха се слухове за черна магия — продължаваше баба. — За магьосничество. Това, което трябва да знаеш, е, че мъжът ми имаше магически способности. Не вещерски — нищо общо с обвиненията, които се повдигаха, — просто особена връзка със земята. Способност да влияе на определени природни явления. Беше предал тази способност и на децата ни. Роуз беше даровито момиче, доста самоуверена и повече от способна да пази силата си в тайна от любопитни очи. Но Аш трябваше да се научи да държи способностите си под контрол. Беше само въпрос на време да се издаде пред неподходящия човек, затова замислих бягство. Не исках да видя собствения си син обесен наскреде цялата тази лудост.

Ето защо продадох къщата си, замених я за фургон и провизии и потеглихме на запад, всяка вечер лагерувахме край различно селище, изучавахме земята. Палехме огън. Сами си осигурявахме прехраната...

Децата ми бяха излезли на лов вечерта, когато се случи. Бях останала при фургона да наклада огън и ги чаках да се върнат, когато невероятен тътен разтнесе земята. Скалата, както се сещаш. Бяхме устроили лагер точно под сянката на Скалата. Същата вечер тя се срути и ме затрупа под планина от камъни. Така ме откриха, когато се върнаха.

Този път не успях да се въздържа и я прекъснах:

— Затиснала те е? Искаш да кажеш, че си умряла?

Тя ме погледна и без да й мигне окото, отвърна:

— Точно това искам да кажа.

— Но...

— Позволи й да довърши — промълви тихо леля Холи.

Пра-пра-прабаба зомби, помислих си аз и се постарях да държа устата си затворена.

— Децата ми ме върнаха — каза баба. Уилоу. — Вечерта, в която умрях, те наклали огън върху камарата камъни, която ме беше затрупала. Пуснали в огъня листа от ясен и от цветче на роза като символ на готовността им да жертват себе си, за да ме върнат. На следващата сутрин и Скалата, и аз отново бяхме съвсем непокътнати. На мястото, на което лежах затисната, вместо купчина камъни имаше фиданка на дъб.

— Майското дърво? — предположих. Тя кимна. — Но... то изобщо не е близо до Скалата сега.

— Очевидно е било преместено — обади се леля Холи.

Уилоу се съгласи с нея с поглед.

— Беше преместено няколко години по-късно. Дървото привлича хората, приканва ги да оставят нещо от себе си, както го направиха моите деца — в миналото някои дори приемаха мястото за свещено. Но близостта му до Скалата плашеше хората. Чак след като преместихме дървото, разпръснатата ни общност се превърна в градче.

— Чакай, да не би да искаш да кажеш, че Три Пийкс съществува заради Майското дърво? — попитах.

Уилоу сви рамене.

— В действителност преди това не е имало причина да се образува селище. Пристигнаха хора и някои от тях останаха — тя се усмихна закачливо. — Получи се добре. Иначе щяхме да бъдем доста самотни.

— Не можехте ли да се преместите някъде другаде? Имам предвид, ако сте били самотни?

— Това беше първоначалният план — каза Уилоу. — Да отидем на запад, както казах по-рано. Опитахме да тръгнем още на следващия ден. Скалата ни спря. Или по-точно, спря мен. Щом усети, че искам да се отдалеча от долината, почувствах гласа ѝ в съзнанието си. Нейният глад. Почувствах цепнатина в камъка, която можеше да бъде поправена единствено чрез магията на децата ми.

Защото, разбираш ли, това е била сделката, която беше сключила Скалата. Изпълнила е желанието на децата ми, а в замяна им е дала способности, с които да я опазят жива. Стига да приемем, че наистина е жива, разбира се.

— Имаш предвид свързането — казах. — Значи оттам идва всичко? Скалата е дала на децата ти силата да крадат разни неща?

Уилоу кимна тържествено.

— Точно така. И оттогава насам е все така. На мен е възложено да се вслушвам в гласа на Скалата. От потомците ми се иска да изпълняват желанията на Скалата. На децата ми, на децата на децата ми и така нататък.

Усмивката ѝ стана леко колеблива, докато се наместваше в креслото.

— Няма да се преструвам, че работата ни не е мръсна. Крадем неща от хората и храним Скалата с енергията им. Но е необходимо — тя погледна топло към Холи. — За да предпазим семейството си, трябва да го направим.

Мръсна работа. Това беше интересно. Никога преди не я бях чувал да казва нещо лошо за ритуала. Но едва ли това беше най-същественото в историята, която ми беше разказала.

— Значи ти си безсмъртна? — попитах. — Затова ли ни караш да крадем спомените на хората за теб?

Тя кимна.

— Много съжалявам. Наистина мислех, че знаеш причината. Или по-скоро си спомняш причината. Не съм целила да те заблуждавам.

— И... си умряла. Наистина си умряла?

Уилоу затвори очи, а пърхаците ѝ мигли хвърляха странни сенки върху бръчките по бузите ѝ.

— Усетих как костите ми се трошат. Почувствах как гърдният ми кош хлътва. Не беше приятно да умра.

Отново усетих заплашителни тръпки, но ги прогоних.

— И значи... какво всъщност си ти? Зомби?

Тя отново ме погледна и се надигна в креслото.

— Аз съм твоето семейство, Аспън. Само това има значение.

Най-сетне и леля Холи заговори.

— И двете сме твое семейство, Аспън. А това, че сме семейство, означава, че имаме задължения един към друг. Разбираш, нали?

Кимнах.

— Да не крадем един от друг. Да, очевидно е така.

— Не. Имам предвид, да, разбира се, но не само това — леля Холи изглеждаше така, сякаш всяка дума ѝ причиняваше болка. — Ние... имаме въпрос към теб.

— Холи — прекъсна я рязко Уилоу. — Едва ли сега е най-подходящият момент.

— Подходящ е колкото и всеки друг — не се даде леля Холи. — Аспън, би ли обмислил... дали... Хедър беше...

Гласът ѝ пресекна колебливо. Стомахът ми взе да се свива.

— Холи се опитва да каже — намеси се Уилоу, — че ритуалът на триадата има нужда от трети човек. Постоянен, а не просто поредица от роднини, които проявяват любезността да останат за седмица-две. Имаме нужда от някой, който да остане. Някой, който разбира важноста на ритуала...

— Някой, който наистина контролира магията — обади се отново леля Холи. — Не като баща ти например. Или, опази боже, като Кала с нейното невероятно его.

— Ще можеш да каниш приятелите си на гости по всяко време — обеща Уилоу. — Вече ти показахме, че са повече от добре дошли.

Приятелите ми. Тео. Бранди. Бранди. Тъкмо бяхме започнали връзката си. Ако се преместя в Три Пийкс за постоянно, едва ли ще можем да се виждаме много често.

— Не е нужно да решаваш веднага — каза любезно Уилоу. — И не е задължително да отговориш с да. Бихме предпочели да го направиш, разбира се, но те молим да разбереш, че това е покана, не задължение.

Леля Холи така беше стиснала устни, че бяха съвсем побелели — но все пак кимна. Стомахът ми се беше свил, а напрежението във врата продължаваше още от телефонния разговор с татко. Донякъде ми се искаше да кажа да само за да не ми се налага да живея повече с него.

Но трябваше да изчакам. Трябваше да оставя гнева си да се поуталожки. Не можех да прибързвам с такова решение.

— Ще си помисля — обещах.

Уилоу се усмихна.

— Това ме устройва.

ПРЕДИ

Живота ми с Джофри. Вече ми се изясняваше. Джофри, коргито, което имахме, когато бях малък, наистина много обичаше да похапва от нашата храна на масата по време на вечеря. Един ден просто престана.

Просто започна да яде гранулите си и да не обръща никакво внимание какво ядат хората.

Макар да бях едва осемгодишен, пак успях да събера две и две. Татко беше откраднал апетита на Джофри към човешка храна.

Щом попитах татко дали е истина, той отговори:

— Няма смисъл да имаш невъзпитано куче, след като можеш да направиш нещо по въпроса, нали?

Интересно, но приблизително по същото време Джофри престана да се качва в леглата ни и да гризе обувките ни. Попитах татко дали нарочно му е отнел и тези желания. Дали е отнел всичките типични за кучетата навици, които, разбира се, и Джофри притежаваше.

— Хм. Сега като го спомена, забелязвам, че обувките ми не са така олигавени напоследък... — отвърна татко.

— Но го направи нарочно, нали? — попитах изпълнен със странна тревожност, която не можех да си обясня.

— Не точно... — но притеснената физиономия на татко бързо се преобрази в широка усмивка. — Поне страничният ефект е добър, нали така?

Помня, че се зачудих как може да има странични ефекти. Помня, че се зачудих дали, когато аз достигам до нечие съзнание, има странични ефекти.

Никога не ми беше минавало през ума, че татко може би изобщо не умее да използва магията си както трябва.

[1] От англ. ез. „ash“ — ясен. — Б.р. ↑

[2] От англ. ез. „rose“ — роза. — Б.р. ↑

13

Имах нужда от въздух. Имах нужда от пространство и то трябваше да е далеч от тази къща, защото трябваше да помисля. Ето защо се обадох на Бранди да попитам дали още са на езерото. Нямах намерение да се качвам в лодка с тях днес или изобщо някога, но поне можех да се попека на плажа. Може би дори да се напия. Нямах значение. Стига да не е свързано с Уилоу и леля Холи, които се взират в мен в очакване на отговор.

Но Бранди каза, че са си тръгнали от езерото почти преди час. Бяха отишли у Кори да играят видео игри — имало и бира, ако искам, тъй като очевидно родителите на Кори никога не били вкъщи.

— Идва ли ти се? — попита тя. — Наистина изглеждаше зле сутринта.

— Като че ли просто бях уморен — отговорих. — Подремнах, така че...

— Хей — отвърна тя. — Добре дошъл си при нас. Адресът е „Чери Стрийт“ номер дванайсет. Жълта къща. Ще си я спомниш от партито.

Вероятно можех да заема колата на леля Холи, за да стигна по-бързо, но бих стигнал може би за двайсетина минути пеша. А ходенето даваше добра възможност за мислене.

Въпреки това, когато се озовах пред къщата на Кори, не бях стигнал до по-рационално решение, отколкото като тръгнах.

Бяха оставили входната врата отключена за мен, затова просто влязох и последвах звука от гласове през тъмната дневна и нагоре по стълбите към втория етаж. В първата спалня имаше четирима души, напрегнато вперили поглед в голям плосък телевизор, на който четирима от героите на Марио Карт се състезаваха на пистата.

— Не смей да го правиш, гаднярке! — извика момче с позната физиономия, който ожесточено накланяше джойстика на една страна. Той, Тео и Кори седяха един до друг на леглото в редичка като патета.

— заслужи си го — отвърна Бранди, която се беше изтегнала на една мека табуретка и държеше друг джойстик. Погледнах към екрана и очаквах да видя типичните за Карт персонажи и най-вече принцеса Пийч^[1]. Бранди беше невероятна на тази игра, така че беше логично.

Но не, този път Пийч беше последна. Да не би някой друг да я беше измъкнал изпод носа на Бранди?

Поздравих и влязох в стаята, макар да направих само крачка навътре, за да не им преградя видимостта към екрана. Благодарение на Бранди знаех много добре какво следва, ако препречиш погледа на геймър към играта му. Нямаше да е красиво.

— О, Аспън, здрасти — обади се Бранди, без да отмества поглед от екрана.

— С кой герой играеш? — попитах.

Очаквах да каже, че с Йоши^[2], тъй като това беше най-високият резултат, но Бранди отговори сковано:

— С Пийч. Ехо! Винаги съм Пийч.

Погледнах намръщено към екрана. Количката на Пийч не се движеше особено уверено.

— Как така...

— Шшшт, разсейваш ме — скара ми се тя и загледа сърдито екрана, на който на Пийч й предстоеше да премине през доста трудна на вид рампа. — Ооо, чакай, само почакай, ще се справя, ще се справя... мамка му. Аааааах, уби ме.

Хвърли демонстративно джойстика си на пода, облегна се назад и затвори очи.

— Нивото още не е приключило, Бранди — намеси се Кори.

— Да, но аз приключих — отговори Бранди. — Можеш да седнеш на стола до бюрото, ако искаш.

Последното беше адресирано към мен. Седнах и гледах как Кори, Тео и другото момче, всичките седнали на двойното легло, довършиха нивото в играта си.

Чак след като приключиха и Йоши, управлявана от Кори, победи, Кори ме представи на непознатия тип.

— Аспън, това е Кендрик — каза тя. — Кендрик, Аспън.

— А, да — отвърна Кендрик. — От партито. Ти си онзи, който припадна на платформата.

Кори се разсмя, Кендрик също, а аз веднага си спомних къде съм го виждал. Мотаеше се край охладителите за напитки на партито и тормозеше Лия да допълва чашата му.

— Да, аз съм — признах. — Съжалявам за това. Отново.

— Няма проблем — отговори Кори. — Поне не си драйфал като някои хора, чийто имена мога да спомена — каза тя и подчертано изгледа Кендрик, който повдигна вежда.

— Играе ли ти се? — попита Бранди и кимна към джойстика, който беше захвърлила на пода. Беше кръстосала ръце пред гърдите си и мушнала длани под мишниците, сякаш за да ги стопли. — Можеш да заемеш мястото ми, ако искаш. Писна ми да губя.

Тео леко надигна врат и погледна към нея.

— Да, какво ти става? Обикновено ни сритваш задниците на тази игра.

Бранди се изплези.

— Изглежда ръцете ми стачкуват.

— Е, ще се включиш ли, Аспън? — попита Кори и се наведе да вземе джойстика на Бранди.

— Още не — отвърнах. — Изиграйте няколко игри. Искам да погледам състезанието, за да изработя стратегия, с която да ви победея, щом се включа.

— Ще ти се — измърмори Кори. Няколко секунди по-късно тримата бяха избрали ниво, на което да играят и отново се състезаваха.

— Стачка, а? — попитах и придърпах стола малко по-близо до Бранди. — Какво има? Да не ти е зле?

— Мисля, че не — отговори Бранди. — Имам предвид, че не се чувствам зле. Просто ръцете ми... не знам. Като че ли изведнъж започнаха да треперят. Съвсем неочаквано. Затова си тръгнахме по-рано от езерото. Бях ужасно непохватна с веслата на лодката. Помислих си, че се дължи на студа край водата и ще ми мине, ако постоя на закрито, но...

Намръщих се.

— Да не би да си пипнала някоя настилка?

— Провери ми челото — каза тя. Послушах я. Усетих кожата й абсолютно нормална.

— Хм — изсумтях.

— Нали? Сега докосни това.

Тя отпусна ръце и вдигна едната към мен. Хванах я — права беше. Трепереше. Дори след като силно стиснах дланта ѝ между своите, усещах как вибрира в тях. Дъхът ми секна, защото чувството събуди спомен — твърде жив спомен — в съзнанието ми.

Ръката на Уилоу. Тремор. Не остарявай, беше ми казала тя.

Но Бранди не беше стара. Беше само на седемнайсет, а аз бях съвсем сигурен, че тийнейджърите не получават тремор просто така. Какво ставаше, по дяволите?

— Кога започна това? — попитах.

— Вече ти казах, на езерото.

— Да, но по кое време? Знаеш ли?

— Нямам представа. Преди няколко часа? О! Не, точно така, беше три и половина, когато се върнахме с кануто.

Три и половина. Половин час, след като леля Холи ме беше събудила по телефона.

Дланите ми се изпотиха.

— Може и да си прав — каза тя и хвърли поглед към тримата почитатели на Марио Карт. — Вероятно ще е добре да ида на лекар.

Свих пръстите си в юмруци и забих нокти в дланите си. И Хедър беше отишла на лекар. Не бяха успели да направят нищо. Колко зле можеше да стане? Бранди нямаше да умре, нали?

Е, разбира се, че нямаше. Все пак не ставаше въпрос за бели дробове, които могат просто да спрат да работят. Беше само треперене. Треморите бяха нещо нормално. Хората постоянно ги получават... нали?

Несигурността тласна ръката ми напред и накрая стиснах одеялото, с което се беше увила Бранди. Сладката, невероятно секси Бранди, която категорично не заслужаваше това. Проникнах в него, задържах се достатъчно дълго, за да се уверя, че принадлежи на Кори, и започнах да търся ръцете ѝ. Здравите ѝ ръце, които не трепераха и...

И тогава си спомних. Не можеш да замениш нещо, което Скалата е открила. Хедър го беше казала в писмото си.

Все едно. Майната му. Свързах се, открих стабилността в ръцете на Кори и я дадох на Бранди. Внимателна, прецизна работа, изпълних действието както винаги... само дето не се получи.

Изчаках, може би беше нужно известно време. Десет минути. Но дланите на Кори си останаха стабилни, а тези на Бранди продължаваха

да треперят в скута ѝ.

Значи така. Не можех да оправя Бранди. Най-сетне беше моя, а беше повредена и аз не можех с нищо да ѝ помогна.

— Хей, добре ли си? — попита Бранди и леко разроши косата ми.

Насилих се да се усмихна.

— Да, напълно. Добре съм.

Това момиче знаели изобщо някаква истина за теб?

Бях пренебрегнал въпроса, когато Лия го зададе, но не можех да не се запитам дали имаше ли право. Не беше честно подобни неща да се случват на Бранди, а тя да няма никаква представа защо.

Но не бях споделял тайната си с никого — освен това, каква полза щеше да има, ако тя узнаеше?

От друга страна, не беше ли редно в двойките да има взаимна честност? Ако двамата с Бранди останехме заедно — а аз категорично възнамерявах да останем заедно, — все пак щеше да се наложи да ѝ кажа. Както татко е казал на мама. А мама беше споменала веднъж, че ѝ се искало татко да го е споделил с нея на по-ранен етап от връзката им...

И все пак един въпрос все ме тормозеше: Как това може да доведе до нещо добро?

Повратният момент беше телефонно обаждане.

Двамата с Бранди се натискахме като подивели в леглото ми, вратата беше затворена, вече се разсъбличахме, а аз се опитвах да се абстрахирам от треперещите ѝ ръце и в този момент телефонът ѝ звънна. Беше мелодията на „Пианистът“^[3], което означаваше, че се обажда баща ѝ.

Тя простена и се измъкна от чаршафите.

— Трябва да вдигна.

— Няма проблем.

Бранди прекоси стаята и започна да рови в чантичката си, а аз се отпуснах обратно на възглавницата и се опитах да успокоя учестеното си дишане.

— Здравей, виж... — започна Бранди с най-убедителния си не-нямах-никакво-намерение-да-правя-секс тон. После се умълча и

започна да кима на онова, което баща ѝ казваше. Направи гримаса към мен, а след това завъртя ръка и ме накара да се усмихна. После спря и лицето ѝ посърна. След това се свлече на леглото. Престана да кима.

— Татко, стига — заговори отново тя. — Само защото някакъв тип е... Да, слушам те. Извинявай.

Тя ме стрелна с поглед. На секундата усетих напрежение във врата. Имах чувството, че разбирам какво става.

След малко Бранди въздъхна в телефона.

— Торонто? Дори не сме близо до Торонто... Да, знам, че Ню Йорк граничи с Канада. Но ние изобщо не сме близо — божичко, да, чувам те.

Седнах и взех да разтривам гърба ѝ. Никога не бях виждал Бранди толкова напрегната, както когато говореше с баща си. Най-накрая тя затвори очи.

— Добре, ще проверя разписанието на автобусите. Утре ще ти кажа — пауза. — Не, казах утре. Късно е, татко. И без това не съм си събрала нещата, а и няма кой да ме закара до автогарата тази вечер.

О, боже, сериозно ли?

— Добре — каза тя. — Да, добре. И аз те обичам. Чао.

Тя затвори. Безмълвно се обърна към мен, но си личеше, че кипи отвътре.

— Торонто? — попитах аз.

— Някой бил застрелян — отвърна Бранди. — Гангстерска история.

— В Торонто.

— Аха.

— Торонто, който е на около пет часа път оттук? Може би дори шест.

— Ммдаа.

— И те кара да се прибереш у дома?

Отговорът ѝ беше гримаса, съвсем малко пресилена.

— Честно казано, изненадана съм, че не се случи по-рано. А не мога да откажа, когато стане такъв. Знаеш, че е така.

Наистина знаех. Колко пъти по време на учебната година ѝ се беше налагало да си тръгне от класната стая, защото параноичният ѝ баща си въобразяваше, че не е в безопасност, когато не е с него? Какъв

глупак бях само, да си помисля, че няма да е същото и през ваканцията.

Но в този момент всичко си дойде на мястото. Отговорите на въпросите, които се въртяха в главата ми, още откакто наблюдавах играта Марио Карт.

— Хей, Бранди. Ами ако той не беше такъв?

— О, да — отвърна тя и извъртя очи. — Защото наистина копнея да предложа терапия за четвърти път. Боже, повече няма да говоря за това. Просто ще трябва да дочакам дипломирането, за да мога да се изнеса и...

— Наистина ли мислиш, че ще е по-добре, когато се изнесеш? — попитах я. — Гарантирам ти, че ще бъде точно обратното. Не, слушай, имам предвид... можем да разрешим проблема. Завинаги.

Тя присви очи.

— Звучиш сякаш планираш да го убиеш или нещо от сорта. За протокола, моля те да не го правиш.

Засмях се.

— Не, не, имам предвид... Добре. Хм. Бранди? — това беше. Окончателно щях да спра да я лъжа. Това беше. — Трябва да ти кажа нещо.

— Оххх, знаех си — възкликна тя. — Бременен си, нали?

— Ха-ха. Не, сериозен съм. Това е... никога на никого не съм го казвал.

Този път не ми отговори с шега. Само наклони глава на една страна и зачака да продължи.

— Виж, като казах, че можем да го поправим, имах предвид... боже, как да го кажа? Имах предвид да премахнем параноята му. Просто да проникна в него, да я открия и да я махна.

Тя примигна няколко пъти. Намръщи се.

— Това ли прави терапията?

— След време, може би, да — потвърдих. — Но аз имам предвид изведнъж. Излекуване на мига.

Бранди размърда раменете си: деликатен намек да махна ръката си от гърба ѝ.

— Не съм сигурна, че те разбирам, Аспън.

Разбира се, че не. Обяснявах ѝ го твърде зле.

— Мога да вземам разни неща от хората. Ето... това е. Това е.

Но Бранди продължаваше да се мръщи.

— Какви неща?

— Всякакви. Мисли. Спомени. Физически неща.

— Значи си... нещо като магьосник? — Бранди изглеждаше твърде невпечатлена.

— Ха. Не. Виж, мога да го докажа.

Боже, това ме изнервяше. Дори повече от появата на Лия през прозореца, посред нощ, подгизнала, с подивял поглед, наясно с всички семейни тайни. Откъде изобщо трябваше да започна?

— Белегът ти от изгаряне! — казах. — Спомняш ли си белега от изгаряне, който имаше на ръката? В девети клас. Каза, че бил от машата ти за коса. Каза ми, че не го харесваш, затова аз го магнах.

Тя изръмжа от отвращение.

— Той просто заздравя, Аспън. Не си го махнал ти.

— Не, аз бях — настоях. — Ето, вдигни си ръката.

Бранди се поколеба, но все пак ме послуша. Обърнах ръката ѝ така, че дланта да сочи надолу и ѝ посочих малка групичка лунички близо до китката.

— Гледай ги — казах.

После докоснах рамото ѝ. Проникнах през материята на тениската в съзнанието ѝ, във всичко това, което я правеше момичето, застанало срещу мен.

Луничките бяха близо до повърхността, заплетени в объркването от информацията, с която току-що я бях залял, раздразнението към баща ѝ, тъгата, че трябва да си тръгне две седмици по-рано от планираното и яда ѝ, че не може да успокои треперенето на ръцете си. И все пак бяха нещо съвсем дребно, така че успях да ги дръпна с лекота. Отдръпнах ръката си и пуснах луничките.

Китката ѝ остана чиста.

Бранди я гледаше втренчено. После загледа мен. След това отново ръката си. Докосна я предпазливо, сякаш се боеше, че усещането ще е различно от преди.

— Казах ти — заявих и се ухилих доволен, че бях приключил с обясненията.

— Ти... — тя бавно поклати глава. — Наистина ли ти...

— Да! — потвърдих. — Видя ли? Това е хубаво! Мога да поправа всичко. И това с баща ти. Мога да му отнема параноята и той няма през

пет минути да се тревожи, че си умряла, така че ще можеш да останеш тук...

— Не — каза тихо Бранди. Преди малко беше започнала да клати глава, но чак сега заговори. — Не, не, не можеш.

— Защо не?

— Защото не можеш! Ясно? Става въпрос за баща ми. Не можеш да го превърнеш в някаква... някаква различна негова версия, натикана в тялото му.

Изобщо не можех да разбера защо това е нещо лошо.

— Той ще си бъде съвсем същият. Само без онази част от него, която те кара...

— Ще окрадеш от личността му — възрази тя. — От мислите му. От онова, което го прави такъв, какъвто е. Не можеш просто така да променяш неща.

— Е, няма да ми е за пръв път. Доста съм добър. А и той изобщо няма да разбере, че нещо му липсва.

Бранди присви очи.

— Ти... правил си го преди?

— Ами, да — вратът ми се напрегна. Това не беше реакцията, на която се надявах. — Виж, просто се опитвам да бъда напълно прям, разбираш ли?

Бранди замълча. Погледна право в очите ми, право през тях, сякаш беше в състояние да съзре кръвта, костите и сивото вещество, скрити зад тях.

— Крал ли си мисли от мен?

Поколебах се. Определено бях крал чувства. Но дали на практика те се брояха за мисли?

Заложих на:

— Може да се каже.

— Обясни.

— Ами, онази вечер ти изпита ревност към Кори, защото, знам ли, тя е новото гадже на Тео, а ти старото, така че ти отнех ревността...

— Ти сериозно ли?

— Ами, тя те натъжаваше — оправдах се. — Не мислиш ли, че всеки път, когато съм те виждал с Тео, не съм си мечтал някой да вземе моята ревност? Всъщност опитах да го направя. Но не мога да открадна от себе си. Затова... аз...

Бранди беше като смразена.

— Затова ти какво?

Мамка му. За малко да ми се изплъзне нещо, което възнамерявах да запазя в тайна.

— Хм. Искях да кажа, че точно затова откраднах неща, които натъжаваха теб.

— Неца — повтори тя съвсем тихо. — Значи не е било само веднъж.

— Ами... Не.

— Продължавай тогава. Изброй ми ги.

Устата ми пресъхна. Изведнъж не можех да си припомня какво точно съм крал от нея, цялото ми съзнание беше блокирано от тайните, които не исках да ѝ споделя.

Преди да съм успял да отроня и дума, изражението на Бранди се промени, вече не изразяваше отвращение, а опасност.

— Почакай, Аспън. Кога всъщност започнахме да излизаме?

Усетих ритъма на сърцето ми да се учестява.

— Е, всъщност ти ми налетя на онова парти.

— И не си... не си ме накарал да ти налетя?

— Не! Боже мой, не! — поне това беше сто процента истина. — Би било подло. Никога не бих постъпил така — в този момент си наложих да млъкна, защото се приближавах твърде опасно до степента на преваленото отричане.

Бранди кимна.

— И все пак онази вечер... спомням си, че ми се стори прекалено бързо. Дори ти го казах в колата. Тъкмо бях скъсала с Тео, а ето че бях готова да тръгна с теб и ми се струваше странно. Никой не преодолява така бързо раздялата. Никой — вратът ми се схвана, щом осъзнах накъде бие. — Ти ли предизвика развоя на всичко това?

Можех да я излъжа. Може би трябваше да я излъжа. Но изражението ѝ и без това ми подсказваше, че знае истината. Ето защо кимнах.

— И при теб, и при Тео. И двамата бяхте съкрушени, след като... се разделихте. Затова аз... поправих това.

— Поправил си го — повтори тя. Аз кимнах. Боже, вратът ме болеше убийствено. — Добре. И да се разделим ли ни накара?

— Не, сами го направихте. Аз само...

Мамка му. Мамка му. Мамка мууууууу.

Насилих се да продължа.

— Просто наблюдавах как се случва.

Можех ли да измисля по-тъпа версия? Не, нямаше шанс. Гърдите на Бранди се надигнаха, когато пое дълбоко въздух.

— Наблюдаваше как се случва. Канеше се да кажеш друго.

— Не, нищо подобно — разтърках силно врата си.

— Значи не си ни накарал да се разделим — продължи тя. — Тогава какво? Откраднал си нещо и това ме е предизвикало да скъсам с него?

Не можех да отрека. Не можех да я излъжа. Тя стисна устни и си помислих, боже, сега наистина ще ме зарече. Освен ако не оправех нещата. Можех да проникна в съзнанието ѝ и веднага да ѝ отнема гнева, да се надявам, че под него може да се крие разбиране.

Свържи се, казах си. Направи го.

Не можех да помръдна.

— Какво си откраднал от мен? — сега стоеше изправена. Гледаше ме от високо.

— Увлечението. Любовта ти към него — устата ми беше така пресъхнала. От това гласът ми звучеше мрачно. — Имам предвид към Тео. Увлечението ти към него. Това откраднах.

— Наистина ли? — попита тихо тя.

Кимнах.

— Вие постоянно се карайте. И без това нямаше шанс нещата да продължат дълго, затова...

— С други думи ти си ме накарал да се влюбя в теб.

— Не! — отвърнах. — Не, не. Аз просто... отнех ти любовта към Тео и ти получи възможност да се влюбиш в мен. Вече ти казах, че никога не бих...

— С други думи, не мога сама да реша с кого да бъда. Дърпал си конците през цялото време. На практика нито едно от тези решения не е било мое.

— Не казвам това.

— Не, не, в никакъв случай — каза тя и кръстоса ръце пред гърдите си, сякаш да се предпази. — Само че току-що каза буквално това.

— Бранди.

Тя извърна ясните си очи към мен. Поклати бавно глава.

— Винаги съм си мислела, че си различен от останалите момчета — каза след малко тя. — От всички, с които съм излизала, от всички останали в училище.

— Различен съм — отговорих.

— Да, определено си. Само че не по начина, по който си мислех.

Започна да се отдалечава от мен. Отдръпваше се към вратата. Наведе се да вдигне чантичката си.

— Ще си събера багажа — заяви. — Отивам си сутринта й не искам да те виждам, преди да замина. О, ето и един безплатен съвет. Никога повече не си хващай приятелка. Никога.

— Бранди, почакай само секунда...

Но тя не почака. Изхвърча от стаята ми, насочи се към стълбището, а оттам към източното крило. Последвах я, повтарях името й толкова пъти, че тя най-накрая се обърна.

— Престани, става ли? — настоя тя. — Просто престани. Да не си посмял да направиш още една крачка към мен.

И просто влезе в стаята и затръшна вратата, а аз просто стоях и гледах.

Работата беше там, че не беше нужно да я следвам, за да я спра. Беше оставила телефона си на леглото ми. Нужно беше само да проникна в него и да отнема желанието й да си тръгне. Или може би всички негативни емоции към тайната, която току-що й бях доверил.

Или пък можех да й взема спомените за целия този разговор. Така щяхме да сме си по-добре, нали? Щастливи. Като преди.

Взех телефона.

Това момиче знае ли поне нещо истинско за теб?

Сега Бранди знаеше истината и беше решила напълно съзнателно, разполагайки с всички факти, че не ме иска. Ако не залича спомените й, с Бранди щяхме да останем разделени завинаги.

Но ако го направех, щеше да ми се наложи да живея с мисълта за това, което съм й причинил. Същото, което баща ми е причинил на мен.

Стоях там и държах телефона й в ръце, докато тя не почука на вратата няколко минути по-късно. Протегна треперещата си ръка. Подадох и го. И ето че просто така, вече беше твърде късно да размисля.

Диско топки над главите ни. Миризма на пот, замаскирана от силни сладникави парфюми. Аромат на пунш, бисквити и сладкиши. Някаква отвратителна поп песен гърмяща от колоните. Всички странно издокарани хора. Приличаше по-скоро на карнавал, отколкото на бал, с достатъчно неща, които да те разсеят, така че да се изгубиш — но аз не бях изгубен. Знаех съвсем добре къде се намирах (стоях подпрян на стената далеч от масата за безалкохолни до дребно хлапе на име Омар) и знаех съвсем точно къде е Бранди (танцуваше с Тео), а единствено това беше важно.

— Толкова е готина — измърмори Омар до мен.

— Да — съгласих се и в този момент се замислих, че може да не говори за Бранди. — Чакай, коя?

— Тануджа — отговори той и кимна към едно момиче, което бегло познавах от часовете по английски език. Седеше сред група свои приятелки, облечена в сребриста рокля без ръкави.

— Върви тогава да я поканиш на танц — насърчих го.

Омар направи физиономия.

— Ще ми откаже.

— А ако не ти откаже?

— Ще го направи.

Доколкото ми беше известно, Тануджа не излизаше с никого. Спомням си, че си помислих как ако Бранди беше сама, щях да я поканя, още преди музиката да е започнала. На практика бях готов да убия, за да съм на мястото на Омар.

Сложих ръка на кльощавото му рамо, проникнах в съзнанието му и потърсих свенливостта му. Не беше трудно да я открия; беше се разпростряла като гъба около цялата му личност, а това означаваше, че ще отнеме много време да я премахна цялата. Затова се отказах от този вариант и се насочих към бърза поправка: взех му увереността, че Тануджа ще го отхвърли.

После се наведох към него и казах:

— Приятел, просто опитай. Цял живот ще съжаляваш, ако не го направиш.

Омар се поизправи, пое дълбоко въздух и пое към Тануджа и приятелките ѝ. Миг по-късно го видях да я води към дансинга.

Веднага след това отново забелязах Бранди. Беше облечена в тъмносиня рокля, която се вееше около прасците ѝ, а тънките ѝ презрамки подчертаваха слабите ѝ рамене. Беше вдигнала косата си с лъскави украшения и беше оставила няколко свободни кичура, които се спускаха по гърба ѝ. Приближаваше се към мен. Усмиваше се.

— Може ли един танц, драги господине? — попита.

В този момент музиката се промени: от бърза на бавна. Песента беше „Всяко твое вдишване“^[4]. Създава усещането, че е любовна песен, докато не осъзнаеш, че всъщност това са мислите на едва ли не преследвач, и се чувстваш тъпо, задето си я мислил за романтична.

Бранди беше вдигнала ръката си напред. Гладка бяла кожа, нокти, лакирани в розово и корсажа от Тео на китката.

— Къде е кавалерът ти? — попитах твърде нелюбезно.

— Тъпче се със сладкиши — отговори тя. — Мрази да танцува. А и не се справя добре като мен и теб. Е, какво ще кажеш?

Нямаше как да откажа, след като питаше за втори път. Затова затанцувахме бавно, долепени един до друг в ритъма на тази песен, която съществуваше вероятно от четиристотин години. Ръцете ми бяха на гърба ѝ. Нейните около врата ми. В продължение на четири минути си представях, че съм дошъл като кавалер на Бранди, а не като част от огромната ѝ група приятели.

Когато бавната песен свърши и започна по-бърза, Бранди се наведе напред и ме целуна по бузата. Почти ми секна дъхът.

Обичам те, искаше ми се да кажа.

— Страхотна си — изрекох вместо това. Уф.

Бранди просто се засмя. Помня, че си помислих, че трябва да запомня този смях до края на живота си. Този смях и песента. Защото ако станеше така, че с Бранди никога не се получеше нещо, щях да имам тези четири минути, в които си бях помечтал...

[1] Героиня от играта SuperMario. Тя е кралицата на кралството на гъбите и е постоянно нападана от динозавъра Боузър. — Б.р. ↑

[2] Герой от същата игра — динозавър, който помага на Марио. — Б.р. ↑

[3] „Piano Man“ — песен на Били Джоуъл. — Б.р. ↑

[4] „Every Breath You Take“ — песен на Полис. — Б.р. ↑

Когато се събудих на сутринта, си бяха отишли. И двамата. Нямах представа какво е казала Бранди на Тео, но той не вдигна телефона, когато се опитах да му се обадя. Защото шофира, успокоявах се.

Да. Това беше. А не фактът, че Бранди му е разказала всичко и той е решил да си иде и никога повече да не ми проговори.

Преживях закуската — кафето, яйцата, въпросите на баба за приятелите ми и присвитите очи на леля Холи. Учудих се, че не съм по-разстроен. Сякаш черупка ме предпазваше от шока. Като че ли бях безчувствен. Беше така през по-голямата част от деня.

Накрая баба попита дали съм добре, което подсказваше, че е забелязала как изобщо не съм. И тъй като нямах абсолютно никакво желание да споделям за приятелката си — вече бивша приятелка — пред милионгодишната си баба зомби, излязох от къщата.

Не бях осъзнал, че съм се отправил към Майското поле, докато не се озовах там. Замислих се дали да не продължа по пътя чак до града, може би да си взема нещо за хапване. Но не ми се правеше нито едно от тези неща. Исках само да си седя тук, да играя глупави игри на телефона си и да чакам тази безчувственост да отмине.

Позвъняването на телефона изтръгна замаяния ми от компютърната игра мозък. Но не беше Бранди, както се надявах. Нито пък Тео.

Беше майка ми.

Отхвърлих обаждането, както правех винаги, но по някаква причина не можех да откъсна поглед от името ѝ на екрана.

Беше изоставила татко, а след това прибра всичките си вещи, за да не може той да прониква в съзнанието ѝ. Татко можеше да я върне, но не го направи.

Бранди беше изхвърчала от стаята ми, отвратена от новата информация за уменията ми. А какво бях направил аз? Можех да я върна, а не го сторих.

През цялото това време не можех да разбера.

Преди още да съм размислил, открих номера на татко и го набрах.

— Аспън, толкова се радвам, че се обади — татко вдигна телефона почти веднага. Говореше бързо, сякаш искаше да каже всичко, което си е намислил, преди отново да му затвора: — Чух се с Холи. Разбирам защо си разстроен. Не съм искал да вземам толкова много от теб. Честно, нямах представа, че изобщо не си спомняш майка ми и...

— Тате — прекъснах го аз. Той замълча. — Помниш ли, когато те молах да върнеш мама?

— По-скоро изискваше — отвърна той. — Но, да. Разбира се, че помня.

— И ти отказа.

Той направи пауза.

— Аспън, сине, няма да променя решението си.

— Не, не, не е това — отпуснах се назад, положих гръб в тревата и се загледах във върха на Майското дърво. — Всъщност... имам предвид, че... ами, ти нямаше да можеш да живееш с мисълта за това, нали? Да останеш женен за някой, за когото знаеш, че няма да те иска, ако не си приложил магията си?

— Отчасти — каза бавно той.

— Кое е останалото?

— Останалото е... боже, не мога да го обясня добре.

— Опитай — настоях.

Още една пауза. Чувах го как диша дълбоко.

— Кратката версия е, че не е редно.

Намръщих се и изчаках да сподели повече подробности. Той продължи:

— Когато отнемаш нечий мисли, чувства... импулси или нещо от сорта, ти отнемаш и част от него самия. Влюбих се в майка ти, точно заради това, което беше. Никога не бих го променил.

— Дори ако означава да я изгубиш? — попитах.

— Да — отвърна тихо той. — Дори и така.

— Но все пак си променил неща у мен. Тъгата по определени неща. Дори спомени. Това ли е, или си вземал и още?

— Това със спомените не беше нарочно — каза той. — Толкова много съжалявам. Наистина.

— Не отговори на въпроса ми — не се отказвах.

Татко въздъхна.

— Не беше още много. Но, да. Страхът например. Отнемал съм ти страха няколко пъти.

Усетих как стомахът ми се свива.

— Страх от какво?

— О, боже. Дори вече не си спомням — каза той. — Да видим. О! Помниш ли, когато искаше да се пробваш в Малката лига^[1], но се боеше от топката?

— Така ли?

— Да — татко се засмя. — Беше абсолютно уверен, че топката ще те уцели в окото и така ще стане причина за внезапната ти смърт. Глупав, безпочвен страх. Затова го премахнах и ето че се вписа в отбора, точно както си знаех.

Майчице, спомнях си го много добре. Но нямах представа, че на татко дължа причината да не изпитвам страх във втория ден от пробите...

— Ами манията ти по хъската, помниш ли? — продължаваше той. — Всичко започна с онова куче. Срецнахме го на улицата и то се хвърли да лае по теб. Ти се ужаси... поне в началото.

— Чакай, чакай, не — намесих се аз, тъй като също си спомнях кучето. Бях съвсем малък, а кучето толкова голямо и изведнъж, съвсем внезапно, беше станало кротко, защото татко беше... — Чакай, ти не проникна ли в съзнанието на онова куче? Не му ли отне агресията?

— На кучето? — учуди се татко. — Не, разбира се, че не. Взех твоя страх.

Значи кучето поначало не е било зло. Просто аз съм се страхувал, това е всичко. Толкова съм глупав, че не съм го разбрал по-рано.

— А имаше и един случай в центъра на града...

— Добре, добре, спри, схванах — прекъснах го. — Но... добре, щом си направил всичко това, означава ли... както сам каза... че си ми отнел това, което съм? Или по-скоро, което съм бил?

И в този момент изникна най-важният от всички въпроси: Кой щях да бъда, ако не ми беше взел всички онези неща? Все пак не се осмелих да го изрека на глас. Беше твърде сериозно. Прекалено.

— Сине, направих ти услуга. Боже, колко пъти само съм си мечтал да можех да открадна собствените си чувства... просто да ги залича... но не мога да разчитам някой да го направи за мен. Холи отказва да наруши проклетото правило, а не е редно баща да моли сина си за подобно нещо. Но не мислиш ли, че бих изтрил всичко, което се е натрупало с времето? Или чувствата, които изпитах, след като майка ти ме напусна, стига да можех? Такъв късметлия си, Аспън. Нямах представа.

Хрумна ми ужасна мисъл.

— Заличи ли моите чувства, след като мама си тръгна?

Поредната пауза. Достатъчно дълга, че да разбере смисъла ѝ.

— Никога не си можел да понасяш скръбта, сине — каза припряно той. — По-добре беше да не тъгуваш.

Какво имаше предвид с това да не тъгуваш? Значи все пак съм тъгувал... нали? Замислих се за седмиците след заминаването на мама, опитвах се да открия конкретен момент... не успях да открия тъга в спомените си. И все пак не тъгата ме караше да игнорирам обажданията ѝ или да ѝ се развикам в единствения случай, в който вдигнах.

— Отнел си ми тъгата — казах, — но не си ми отнел гнева?

— Разбира се, че не — отговори татко. — Гневът е естествена реакция за момче на твоята възраст.

— Значи гневът е нещо нормално — заговорих бавно, — но тъгата не е.

— Сине, не става въпрос какво е нормално...

— За какво тогава? За това, с кое ти е по-лесно да се справиш?

Пауза. Още една проклета пауза.

— Аспън — татко въздъхна. — Сине. Важното беше с кое ти ще се справиш по-лесно. Никой баща не обича да вижда сина си да страда. Просто повечето не са способни да заличат тази болка. Аз притежавам тази дарба и съвсем логично я използвах. Какъв избор имах? Аз съм твой баща. Трябваше да ти помогна.

Стиснах очи.

— Наричаш „облекчаване на болката“ отнемането на важни неща, без дори да попиташ преди това.

Татко заговори съвсем тихо.

— Само се опитвах да ти помогна.

— Не, не си — възразих. — Карал си ме да избира страна. Мама си тръгна и ти си направил така, че да не искам дори да говоря с нея, а в същото време играеше игрички от сорта „Нека си направим приятелска вечер на по чаша скоч и филм“. И всичко беше супер, защото не можех да изпитвам друго освен гняв към мама, защото ти си го направил така. Нали?

Не последва отговор.

Е, получих отговор на въпроса си. Клоните и небето се размазаха пред погледа ми. Затворих очи.

— Повече не кради от мен — предупредих го категорично. — Дори и да мислиш, че ми помагаш. Неслучайно си имаме правило: Не крадем от семейството. Ти сам ме научи на това правило, за бога.

— Но ти си мой син и аз...

— Но съм и неин син — казах. — Или поне бях. Докато ти не ми я отне.

— Но...

— Няма но! Разбра ли? — дишай. Спокойно. Дишай. Спокойно. — Не искам повече да ми ровиш в съзнанието. Никога. В никакъв случай, единствено, ако специално те помоля за това. Става ли?

Нова пауза. Тази като че ли продължи вечно.

Най-накрая не издържах.

— Обещай ми повече да не крадеш от мен.

— Добре — звучеше пораженски. Наранен. — Щом наистина искаш това, тогава ти обещавам.

Хрумна ми да му кажа да стои далеч от вещите ми. Все пак не ми се искаше да заприличам на мама, която взе цялото обзавеждане, защото било и нейно. Беше ми обещал и аз му вярвах.

— Добре — казах. — Благодаря.

— Може ли да попитам как се стигна до всичко това? Да не би нещо да се е случило там?

Да, нещо се беше случило. Бях му се обадил да му разкажа за Бранди, как си беше тръгнала, а аз не я бях спрял и как вече разбирах историята с мама. Но сега... в главата ми имаше толкова други неща. Тъга. Срам. Други работи, които дори още нямаха име. И не исках баща ми да ги открадне, преди дори да съм ги осмислил. Беше обещал, разбира се, но все пак. Старите навици са си стари навици, нали?

— Не — отговорих. — Нищо не се е случило.

— Сигурен ли си?

— Ами... — затворих очи й притиснах телефона до ухото си. — Всъщност ме поканиха да се преместя тук. Да помагам за ритуала на мястото на Хедър.

— А... Помислих си, че може да го направят.

— Обмислям го.

Татко запази мълчание.

— Смяташ ли, че трябва да го направя?

— Смятам — започна той предпазливо, — че си млад човек, който сам може да взема решенията си. Мисля, че ще го обмислиш добре и ми се струва... всъщност мисля, че каквото и решение да вземеш, ще бъде правилното.

Правилното. Как изобщо можех да стигна до правилно решение, след като липсваха части от личността ми?

Не, не биваше да мисля така. Беше тъпо и драматично. Татко беше прав. Нужно ми беше само малко време да си помисля.

— Да — казах. — Вероятно си прав.

Помислих си да се обадя на мама. Но след това, което току-що бях разбрал, няхах представа какво да й кажа. Затова оставих телефона си настрана в тревата и се опитах да помисля.

Слънцето се движеше над мен и яркото синьо на деня отстъпи място на бледите ивици розово и виолетово над планините. Над Скалата.

Тогава чух тихи стъпки. Обувки, шепнеци в тревата, приближаваха към мен.

— Хей — сръчка ме Лия в рамото и седна до мен. Бях й написал съобщение, след като се чух с татко, и тя се беше съгласила да се видим веднага след смяната й в книжарницата. — Общуваш с природата?

— Да... не съвсем — поздравих я с лека усмивка. — Просто се чудя колко различно би изглеждало.

— Различно?

— Ако Скалата се срути.

— О! — промълви тя.

Свих рамене и отместих поглед от Скалата, така че да виждам лицето на Лия.

— Всъщност става въпрос за семейството ми — казах. — Не за града. Това е имала предвид Хедър в писмото. Всички потомци на Уилоу. Хм. Тя споменавала ли ти е за Уилоу?

— Безсмъртният матриарх на фамилия Куик? — ухили се самодоволно Лия. — Да, споменавала ми е.

— Тя ме помоли да се преместя тук.

Лицето ѝ се изопна.

— И да заместиш Хедър?

Кимнах.

— Ще го направиш ли? — попита ме тя.

— Не знам — признах. — Вероятно. Уф, не знам. Дали трябва?

Устните ѝ се извиха, но не точно в усмивка.

— Затова ли ми прати съобщение? За да ми поискаш съвет?

— Не, не. Е... Да... Нямам идея кого друг да попитам.

— Ами приятелката ти? — попита тя. — О, почакай. Точно така.

Все още я мамиш.

— Всъщност, не го правя.

Лия рязко вдигна вежди.

— Сериозно?

— Замина тази сутрин — казах апатично. — Очевидно съм ужасна противна личност и не бива никога да излизам с някого, само защото съм...

В гърлото ми заседна буца.

— Аспън? — настоя Лия. — Само защото какво?

— Защото... боже. Тя беше права, нали? Аз я накарах да се влюби в мен — Лия ококори очи. — Искам да кажа, не точно, но и аз допринесох, за да се случи. Промених я. Промених същността ѝ.

— Стой, почакай — Лия вдигна длан. — Накарал си я да се влюби в теб и си ѝ признал?

— Ами, да — отвърнах. — Ти каза...

— Знам какво казах! Но все пак понякога истината е прекалено голяма хапка за преглъщане, не ти ли е ясно?

Почти не обърнах внимание на въпроса. Като че ли целият ми живот се разпадаше. Цялата информация, с която разполагах за себе си, сега се срутваше като лавина.

— Също толкова лош съм като баща ми — гласът ми звучеше тънък и далечен.

— Баща ти? — учуди се тя.

Кимнах.

— Имаме си семейно правило. Да не крадем един от друг. При никакви обстоятелства. Но той все пак е крал от мен. Откраднал ми е тъгата, след като Хедър умря и след като мама ни напусна. Крадял е тъга, понякога и страховете ми, но е оставил всичко останало, а то е точно това, което ме прави раздразнителен. Но очевидно е нормално, гневът е нещо естествено, но как може да е естествен, след като е откраднал определени неща и е оставил други, само защото не съм се справял добре със скръбта?

— Не се справяш със скръбта? — прозвуча гласът на Лия като ехо. — В сравнение с какво? Не е нещо, в което можеш да бъдеш добър.

— Нямам представа — признах, наведох се напред и скрих лице в дланите си. — Изглежда някакъв психотерапевт му казал, че не се справям добре със скръбта за момче на моята възраст. Нещо от сорта. Не знам.

— Значи момчетата не могат да тъгуват? — попита Лия. — И баща ти иска да си мъжествен робот без чувства? Така ли?

— Ха. Не. Или може би да? Боже, нямам представа. Но дали щях да постъпя така с Бранди, ако не беше всичко, което е направил баща ми? Знаем ли какво друго е откраднал? Може да съм робот. Може да не съм в състояние да проявя съпричастност към други човешки същества.

— Да не би да ти е откраднал и съчувствието? — попита Лия.

Замислих се по въпроса.

— Всъщност не... поне мисля, че не. Но е взел толкова много неща. Струва ми се, че чувствата ми не са нормални. Нали оттам идва съчувствието?

Тя леко сбърчи нос.

— Може би. Предполагам. Не знам. Струва ми се, че си в състояние да проявиш съпричастност колкото и всеки друг, стига да си направиш труда. Може би ти е нужно малко повече усилие, отколкото на останалите, но... — тя просто разпери ръце и остави изречението недовършено.

— Страхотно — казах. — Чудесно. Значи, баща ми е откраднал куп неща от мен, но аз съм виновен, че съм такъв...

— Какъв? — попита Лия.

Въпросът много си го биваше. Какъв бях? Какъв щях да бъда, ако татко не ми беше взел всички тези неща? Или ако поне знаех за тях и се бях опитал да ги компенсирам? По дяволите, какво ли щеше да бъде, ако изобщо не притежавах подобна сила?

— Провал — прошепнах. — Лия, наистина се издъних.

Тя лекичко се усмихна.

— Може и да си. Но наистина обичаш това момиче, нали? Бранди. Любовта кара хората да вършат странни неща.

Дали на практика чувствата ми към нея наистина бяха любов? Или беше само някаква глупава мания?

— Дори аз самият вече не знам — признах. — Но не става въпрос само за нея. Крада от всички. Ето ти пример. Тео ми се ядоса, че имам по-високи оценки по математика от него. И какво направих аз? Отнех му завистта, а след това взех уменията по алгебра на случайно хлапе и ги дадох на Тео.

— От кое хлапе?

Примигнах.

— Какво искаш да кажеш?

— От кого си откраднал математическите умения, за да му ги дадеш?

Замислих се за секунда.

— Хм, не съм съвсем сигурен — признах си. — Все пак схвана идеята. Също и приятелката на Бранди... Лорън... Падаше си по мен. Но аз не се интересувах, а не исках да изглеждам странен, затова ѝ взех увлечението. Имахме и един съсед, който отглеждаше подправки на противопожарното стълбище между апартаментите ни, които миришеха странно, така че му отнех спомена, че трябва да се грижи за тях и те загинаха, и... — млъкнах. Поех си въздух. — Разбираш ли какво имам предвид? Просто съм един ужасен човек.

Имах чувството, че това е най-голямата истина, която някога съм изричал.

— О, разбира се, а това те прави толкова специален — в гласа ѝ изведнъж долових умора. — Безспорно нямаш и най-малка представа, но всеки наранява някого, Аспън. Постоянно. Така правят хората. Дори да не притежават странни свръхестествени способности.

Избухнах гневно:

— Мозъкът на Бранди е изцяло променен, а онзи тип Джеси е сляп и...

— А братовчедка ти прекара последните години от краткия си живот, без да може да разчита на приятел. Чия е вината? Моя.

— Защо смяташ, че е същото? — попитах. — Става въпрос за съвсем различен свят. Цял живот крада неща от хората, а сега сам затъвам в помята и нямам представа какво да правя. Дали да спра? Не. В действителност обмислям дали да не се преместя тук, за да го правя още по-често. Затова не се опитвай да ме убеждаваш, че глупавите ти... приятелски тревоги са нещо подобно...

— Приятелски тревоги — повтори тихо тя и се изправи. — Да. Добре, ясно. Съжалявам, прав си. Наистина си най-ужасният човек в целия свят, затова аз и нищожните ми момичешки чувства трябва да се отместим и да дадем път на гигантските ти мъжки емоции, за да можеш да страдаш заради онова, което тати ти е причинил.

— Престани — казах и затворих очи. — Нямах това предвид.

— Неееее, разбира се, че не.

— Виж, Лия, в действителност не знаеш нищо за мен, разбра ли? Просто престани.

— Шегуваш ли се? Знам всичко за теб — подпряла длани на хълбоците си, стоеше и ме гледаше твърде дръзко. — Ти си човек, който си въобразява, че вината никога не е у него. Зарязват го и той обвинява баща си за това. Ще завършиш колеж и веднага след това ще напишеш мемоари колко е трудно да бъдеш на двайсет и няколко в съвременния свят. Жените никога няма да те разбират, ще станеш алкохолик, преди да навършиш четиридесет, а на петдесет ще започнеш да гласуваш за републиканците.

Тя спря, сякаш очакваше да споря с нея. Но как изобщо можех да възразя? Особено след като частица от мен ми подсказваше, че ако не внимавам, тя може да се окаже права.

— Лия — заговорих и се приближих към нея.

Тя се отдръпна и се усмихна безрадостно.

— Ще се видим друг път, Аспън. Обади ми се в магазина, когато ти се прииска да си купиш първата книга на Джонатан Франзен^[2].

— Стига, Лия — хукнах след нея, но тя се обърна и пое с бърза крачка. И аз ускорих ход. Тя беше единственият ми приятел.

Единственият човек извън роднините ми, който знаеше тайната ми и не я смяташе за ужасна. — Лия, почакай. Съжалявам. Само спри.

Тя спря. Но не се обърна, не каза нищо. Това означаваше, че аз трябва да заговоря пръв.

— Разкажи ми за Хедър — помолих.

Последва пауза, после Лия поклати глава.

— Сериозен съм — уверих я. — Ти искаше да говорим за Хедър. Говори тогава.

Тя отново се обърна с лице към мен. Тъжната усмивка беше изчезнала от лицето, сега виждах единствено изтощение. Изтощение и прилична доза недоверие.

— Искаш да чуеш за това? — попита тя.

— Да, искам — отговорих и с изненада установих, че наистина е така.

— Добре, седни.

Седнах с кръстосани крака на тревата и след кратко колебание тя направи същото.

— Знаеш за Шерлок Холмс, нали? — попита тя.

— Тъ, всеки знае, не е ли така?

Но тогава си спомних писмото на Хедър. Как го беше адресирала: Само за очите на Шерлок. Фактът, че го беше подписала като Доктор У.

— Двете с Хедър влизахме в роли — каза тя. — Аз бях Шерлок. Тя беше моя доктор Уотсън. Бяхме може би... десетгодишни. Е, поне започнахме играта като десетгодишни. Слагах си старомоден каскет и носех лула, а тя вземаше стетоскоп и размахваше бастун. Така решавахме загадки заедно.

— Бастун? — попитах озадачен.

— Да. Бамбуков. Заради травмата на Уотсън от войната — тя вдигна вежди сякаш искаше да ми каже: Ехо, всеки ги знае тия неща.

— О, добре, ясно — отговорих. — Значи... решавали сте истински загадки?

— Понякога. В повечето случаи си ги измисляхме сами. Все пак имаше и няколко истински случая — като този със странната зелена слуз в банята.

— Пфу — казах аз.

— Да, отвратително беше, но взехме проба, а Рейчъл ни вкара в лабораторията по химия в гимназията, за да проведем тестове. Само че така и не стигнахме до тестовете, тъй като професор Мориарти ни спипа в крачка.

— Професор Мориарти...?

Тя се ухили и за секунда зърнах духа на десетгодишното момиченце, което е била.

— Портиерът на гимназията. Създаде ни неприятности и така се превърна в нашия отявлен враг. Следователно, Мориарти^[3].

— Разбирам — отвърнах и осъзнах, че и аз самият също се хиля.

— Четяхме всички стари разкази — продължи тя. — Тези на Артър Конан Дойл. Гледахме всяка филмова екранизация или сериал, до който успяхме да се доберем, а повярвай ми, те са много. Пет милиона вида Холмс и пет милиона вида Уотсън. Някои прекрасни, други безумни. Такива със субтитри... — тя пое дълбоко дъх, а физиономията ѝ се отрезви. — И тогава Хедър открадна гласа на сестра ми...

— Случайно — напомних.

— Сега вече знам — процеди Лия. — Но да. Хедър го е откраднала случайно и аз спрях да говоря с нея. Престанах да имам общо с нея. Включително свързано с Холмс. Зарязах всичките си книги и дивидита при нея и започнах да се мотая със Сейди, Джеси и още няколко души вместо това.

Но Хедър не намери нови приятели. Поне не истински. Все пак беше създавала цял куп приятелства онлайн. Всичките тези хора, за които дори не бях чувала, не спираха да публикуват на стената ѝ във Фейсбук и всички те си говореха за Холмс с нея. Разглеждах профилите им и всички бяха от Европа, Индия, Калифорния и от къде ли не. Всички бяха от много далеч.

— Следила си я във Фейсбук? — учудих се. — Въпреки че вече не си я харесвала?

Лия отново ме стрелна с поглед.

— Разбира се, че го правех. Но въпросът е в това, че тя не се отказа. Всички телевизионни предавания и публикации от фенове, а от време на време тя... сецаш се... пращаше ми по някой имейл, пъхваше бележка в шкафчето ми или ме пресрещаше в коридора. „Хей, хареса

ли ти онова по Би Би Си?“, „Хей, трябва да прочетеш този фенфикшън“ или „Хей, пазиш ли още онази шапка?“ и други от сорта.

Опитвах се да се държа мило в началото. Просто се усмихвах, отговарях с „не“ и после я игнорирах. Но тя не се отказваше. Минаха може би години и в един момент започнах да се чудя как така не може да го преодолее. Реших, че е жалка, сантиментална и досадна, затова... започнах да се държа гадно. Наистина много гадно.

— В какъв смисъл гадно? — попитах.

Тя отпусна ръка и започна да си играе с подгъва на джинсите си.

— Ами... във всякакъв. Казвах ѝ, че е бебе, че трябва да порасне. Всъщност винаги Сейди измисляше най-големите гадости. Започна да пуска слухове за нея, обявяваше я за зубър, за самотница и какво ли още не. Винаги беше Сейди. Но аз не я спрях. Просто стоях, слушах и гледах как Хедър става все по-тъжна и си казвах как няма значение, че няма приятели в истинския живот, нали си имаше всички онези в интернет.

— Хора, с които никога няма да ѝ се наложи да се срещне — измърморих, свих защитно пръстите си в юмруци и се замислих за леля Холи. Доколкото ми беше известно, и майката на Холи нямаше никакви приятели.

— Какво? — попита Лия.

— Приятелите от интернет — поясних. — Те са достатъчно далеч, че да е твърде малко вероятно да се появят близо до Майското дърво и да оставят нещо там. Нямаше да има опасност да ѝ се наложи да открадне от някой от тях.

Лия изглеждаше съкрушена, за момент ми се стори, че отново ще се разплаче.

— Никога не се бях замисляла за това.

Свих рамене. Може би ако вземех решение да остана тук, нямаше да е добра идея да ѝ бъда приятел.

— Спомняш ли си какво беше казала в писмото? Че не е паразит?

— Да...?

Тя се усмихна сковано.

— Аз я нарекох така. Само преди няколко месеца.

Потрепнах.

— Опа.

— В центъра на училищното фоайе. Пред... всъщност пред абсолютно всички — тя млъкна, започна да хапе ожесточено долната си устна и се загледа в далечината. Загледах се в помръдващата ѝ челюст. — Мисля, че се опита да ми разкаже за някакво телевизионно предаване, а аз ѝ заявих да се маха, но тя не го направи, затова избухнах. Разкрещях се. Наричах я с обидни думи. Пиявица, паразит, всякакви отвратителни епитети. Боже. Как ме гледаше само. Но просто стоеше и ме слушаше, докато не приключих, а после... — Лия се усмихна странно, някак пресилено. — След това ме попита дали след всичките тези приказки съм се почувствала по-добре. Попита дали най-после мога да ѝ простя и каза, че искала отново да сме приятелки. Можеш ли да си представиш?

Помислих си за всички съобщения, които мама ми беше оставила. „Обичам те“, „Липсваш ми“, „Ела ми на гости“, без значение от колко време я игнорирах.

— Да — казах. — Мога да си представя.

— Ясно е, че се почувствах зле — каза Лия. — Затова я дръпнах настрана и... опитах се да се уговоря с нея. Ако успееше да върне гласа на Рейчъл и да накара Джеси да се влюби в мен, можехме отново да бъдем приятелки. Тя отказа. И с това приключи всичко. А сега е... — Лия замълча, прехапа устната си и се загледа надолу в тревата.

— Да — казах.

— Какво да?

— Да, доста неприятно.

Все пак се усмихна накриво.

— Виждаш ли? Само ни погледни. Двамата най-ужасни хора на този свят, седнали заедно под едно дърво. Направо сме отбор от суперзлодеи.

Изведнъж си дадох сметка, че отвръщам на усмивката ѝ. Противно на всички очаквания бях успял да се почувствам по-добре. Не по отношение на онова, което беше направил татко, а... всъщност, още не бях съвсем сигурен. Все пак Лия стоеше до мен и пускаше черни шеги, а това караше ситуацията да изглежда не чак толкова ужасна.

Въздъхнах и се отпуснах назад в тревата. Лия легна до мен.

— Все още не мога да разбера — каза тя — защо прикриват смъртта на Хедър.

— О... Имало нещо общо с това, че се крием. Комбинация от крадене на спомените на хората и откровени лъжи. Почти сигурен съм, че е свързано и с укриване на данъци.

Лия се намръщи.

— Да, наясно съм с това. За да бъде защитена Уилоу, нали?

— Мисля, че да.

— Значи прикриват смъртта ѝ в името на по-общата ситуация, добре. Но защо я крият от мен? Майка ѝ знаеше, че съм наясно с всичко за проникването в съзнанието и ритуала, свързан със Скалата.

— Така ли? Наистина? — леля Холи наистина не приличаше на човек, готов да се примири с нещо подобно. Но от друга страна, напоследък леля Холи беше от хората, които прекаляваха с пиенето и са остро настроени към другите.

Лия кимна.

— Защо тя не ми каза? — в погледа на Лия вече се забелязваше гняв. — Хедър ми беше най-добрата приятелка, а се оказва, че е починала през февруари. Имах право да знам.

— Да — отговорих несигурно. — Вероятно си права.

Лия се изправи и изтупа джинсите си.

— Хайде — каза.

— Чакай, къде?

— Ще те закарам у вас — заяви тя и се усмихна мрачно. — Искам да си поприказвам с майката на Хедър.

ПРЕДИ

— Защо майка ти постоянно прави тази физиономия?

Бяхме в семейния ни апартамент, когато Хедър ми зададе този въпрос. Тъкмо се беше върнала от посещение в някакво училище по изкуства — едно от многото училища, в които така и не успя да се прехвърли преди приключването на първи курс. Родителите ми още не се бяха прибрали от работа.

— Каква физиономия?

— Сецаш се — Хедър направи гримаса с присвити очи. — Ето. Прави тази физиономия и ти казва да внимаваш. Да внимаваш за какво?

О, сецах се за коя физиономия ми говори.

— За краденето — отговорих. — Бои се, че мога да открадна случайно само като докосна нещо.

— О, боже, това е тъпо — ахна Хедър. — Не става така. Ясно е.

— Е, на мен ми е ясно. Но все пак тя не го умее, разбираш ли? Просто ме следи изкъсо.

Помня, че се изненадах от внезапното си желание да защитя мама. Обикновено нейната загриженост за способностите ми ме побъркваше. И все пак имаше нещо в отношението на Хедър. Беше някак презрително, сякаш ние сме по-добри, а не просто различни.

— Ужасно тъпо наистина. Истината е, че просто трябва да го приеме.

Бях съгласен с нея, поне донякъде. Но в онзи момент се държах отбранително.

Казах ѝ да млъкне, защото няма представа какво е да имаш двама родители. Дори не познаваше баща си. Сама ми го каза, когато бяхме съвсем малки.

Хедър се сепна, но бързо си възвърна самодоволното изражение.

— Така е, защото мама е проявила достатъчно разум. Защо да си прави труда да се омъжва за някой, който не притежава магия? По-добре сме си само двете.

Не проговорих на Хедър до края на деня.

На следващата сутрин тя приготви палачинки само за нас двамата — извинение за думите ѝ. И просто така, отношенията ни отново бяха добри. Все пак до края на престоя ѝ не спрях да се чудя дали не е права за мама.

[1] Американска неправителствена организация, която организира бейзболни и софтболни състезания. — Б.р. ↑

[2] Съвременен писател, често определян за един от най-значимите съвременни разказвачи, (изд. Колибри). — Б.р. ↑

[3] Професор Мориарти е най-големият враг на Шерлок Холмс. — Б.р. ↑

— Лельо Холи? — провикнах се през входната врата.

Тя дотича почти на мига. Е, не точно дотича, но при всички положения ходеше бързо. Държеше чаша с кехлибарена течност в лявата си ръка и очевидно внимаваше да не я разлее.

— Чудехме се къде се изгуби — каза тя, а после погледна зад мен. Изражението ѝ се изостри. — Ти. Махай се.

— Няма — заяви Лия и пристъпи напред. Вдигна леко брадичката си, а тъмните ѝ очи пламтяха и в този момент не изпитвах абсолютно никакво съмнение, че ако иска, несъмнено е в състояние да влезе в схватка с леля Холи.

Леля Холи преглътна, сякаш си мислеше абсолютно същото.

— Няма? — учудването ѝ прозвуча като ехо, сякаш не разбираше значението на думата.

— Няма — повтори категорично Лия. — Искам да поговоря с вас. За Хедър. Искам...

— Махай се! — нареди леля Холи, изражението ѝ беше възвърнало твърдостта си в мига, в който чу името на Хедър. — Няма да идваш без покана в дома ми, нито да говориш за дъщеря ми. Точно ти, след като... ти...

Трепереше от гняв, а чашата всеки момент щеше да се изплъзне от пръстите ѝ. Втурнах се към нея и преди да е осъзнала какво става, взех чашата от ръката ѝ.

— Не е дошла без покана, лельо Холи — казах спокойно. — Аз я поканих.

— Това не е твой дом, Аспън — заяви тя, като местеше поглед от мен към чашата си със скок.

Но Лия се намеси, преди да съм успял да отговоря.

— Чуйте, госпожо Куик, просто искам да поговорим. Може ли?

— Госпожица — каза леля Холи.

Лия примигна в пълно недоумение.

Леля Холи се ухили леко самодоволно.

— Не съм госпожа, с бащата на Хедър не бяхме женени, затова не се обръщай към мен като към нечия съпруга. Разбра ли? Госпожице Куик или Холи.

Може би вече беше обърнала едно или две питиета. Достатъчно пияна, за да не я е грижа какво казва и все пак достатъчно трезва, че да не заваля думите.

— Тъ, добре — отговори Лия.

— И защо искаш да говориш с мен за дъщеря ми, по дяволите? — продължи леля Холи и се приближи към Лия с припламнал поглед. — След всичко, което направи. Ти беше единствената ѝ приятелка, знаеш ли? Разби сърцето ѝ. Така и не се възстанови, след като ти я заряза. А дори не ѝ каза защо.

— Хедър знаеше причината — каза тихо Лия. — Бе така, защото тя открадна гласа на сестра ми при един от вашите ритуали — леля Холи зяпна с уста, но Лия продължи. — Било е неволно и тя се опита да ми го обясни, но аз отказах да ѝ повярвам. Затова се държах гадно с нея и знам, че трябваше да ѝ простя. Отново да сме приятелки, да ѝ кажа, че съжалявам.

— Ти... — но леля Холи не успя да продължи, очевидно беше изгубила ума и дума.

В тишината, която настъпи, Уилоу се показа от дневната и застана в преддверието.

— Без ругатни в този дом, моля — каза тя.

Лия тотално пренебрегна Уилоу и продължи да говори:

— Сега никога няма да мога да ѝ кажа, че съжалявам. Вероятно ще страдам за това до края на живота си — Лия пое дълбоко дъх. — Все пак искам да знам нещо. Защо не ми казахте, че е умряла?

Преди леля Холи да е успяла да отговори, Уилоу попита:

— Защо знаеш за ритуала? Холи, мислех, че дъщеря ти е премахнала знанието ѝ за онова, което правим.

— Аз... и аз си мислех така. Увери ме, че го е направила.

— Премахнала моето...? — Лия поклати глава и леко се засмя. — Не, знанието ми за онова, което правите, е съвсем непокътнато, благодаря.

Уилоу въздъхна.

— Аспън, би ли се намесил, ако нямаш нищо против? Не можем да допуснем хората да шушукат за семейните ни тайни.

— Да, Аспън. Давай. Открадни от мен — погледът на Лия проблясваше, но не можех да преценя дали е ядосана, или се забавлява. Много добре знаеше какво ще се случи, ако опитам да открадна от нея.

— Чуйте, тя няма да каже на никого — уверих ги. — Знае от години и на никого не е казала.

Уилоу наклони леко глава и ми се усмихна лукаво.

— Аспън. Хайде. Защо е това внезапно нежелание? Не е като да не си крал от нея преди.

— Какво си направил? — попита Лия ужасено. — Какво си взел от мен, по дяволите?

— Нищо! — отговорих и на практика това беше истина. Все пак не можех да го обясня пред семейството си. Не и без да издам тайната на Хедър. — Ще обясня по-късно, може ли?

Лия изпуктя, стиснала зъби. Поклати глава.

— Да му се не види... Ах вие, хора.

— Хей — ядосах се. — Вие, хора? Стига. Тогава дори не те познавах.

— Аспън, няма значение дали си ме познавал! — тя буквално крещеше. — Сега ме познаваш. Имаше достатъчно много време да кажеш нещо.

— Махай се — нареди леля Холи за трети път.

— Не — отсече Лия. — Не и докато не ми обясните защо не ми казахте. Защо? Бяхме най-добри приятелки толкова време, а аз така и... ако знаех, че е болна, можех да...

А, значи това беше истинската причина да дойде. Не е искала обяснение за потулването на историята. Искала е да каже на Хедър, че съжбява и сега беше бясна, че е закъсняла.

Уилоу разтри слепоочията си.

— Аспън, в името на всичко свято, моля те, премахни спомените на това момиче и го отведи от къщата.

— Ще го направя сама — намеси се леля Холи, а гласът ѝ прозвуча почти като ръмжене, щом тръгна към Лия.

Хванах ръката ѝ, преди да е успяла да осъществи контакт.

— Стига, лельо Холи.

Лия и без това вече вървеше назад към вратата.

— Не, знаеш ли какво? Няма значение. Ти беше прав. Не биваше да идвам тук. Всички вие сте просто... просто...

Но така и не успях да разбера какви, тъй като Лия се обърна и излезе през входната врата. Отне ми известно време да се опомня и да я последвам.

— Лия, почакай! — извиках от прага. Вече беше стигнала до средата на алеята и не изглеждаше склонна да чака, затова хукнах след нея.

— Лия — повторих и посегнах към ръката ѝ.

Тя яростно разтърси рамене, за да не ми позволи да я докосна. Това накара врата ми да се стегне.

— Да не си посмял да вървиш след мен.

— Стига...

В този момент тя се извърна. Очите ѝ кипяха от гняв, беше стиснала длани в юмруци, а в гърдите ѝ бушуваше коктейл от емоции, които не можех дори да различа.

— Махни се от мен — предупреди ме тя — и не ме доближавай повече, разбра ли? Виж, знам, че само искаш да ми бъдеш приятел, защото не можеш да крадеш от мен и това ти дава усещане за сигурност или нещо от сорта. Но макар да не можеш да откраднеш от мен, ти вече съсипа един от най-добрите ми приятели, един от най-важните хора в целия ми живот. Приключих с глупавото ти семейство. Просто приключих.

Отворих уста да отговоря, но от нея не излезе и звук.

Лия отново се обърна и си тръгна. Качи се в колата на майка си, изфорсира с двигателя може би малко повече от нужното и потегли.

Взирах се след нея. Това ли беше? Наистина ли си беше отишла?

— Ще я последвам — заяви леля Холи, която очевидно беше тръгнала след мен по алеята.

— Добре — каза Уилоу, застанала от другата ми страна. — Не мога да понеса мисълта, че това момиче знае...

— Няма да крада нищо от нея, разбра ли, мами? Откажи се.

Уилоу замига бързо, изглеждаше изненадана.

— Какво ще правиш тогава? — попитах аз.

— Ще говоря с нея — отговори рязко леля Холи. — Колкото и да ми е неприятно, това момиче имаше право. Тя беше единствената

приятелка на моята Хедър в това затънтено градче. Заслужава... Хедър би искала... Е, все едно. Аспън, ти си трезвен, нали?

— Да — казах и ѝ поднесох ръкава си. — Действай.

Леля Холи докосна ризата ми само за няколко секунди. Достатъчно, че да открадне малко от моята трезвеност, за да може да шофира. После obu сандалите си, грабна ключовете за колата и тръгна.

— Харесваш ли това момиче? — попита Уилоу, а аз буквално подскочих. — Лия Рамзи-Улф?

— Всъщност... честно ли? Може би. Но тя... ъъ... Е, ти я чу. Определено не ми е фен.

Уилоу кимна и докосна лакътя ми сякаш искаше да покаже разбиране. Или нещо друго.

— Бранди си тръгна, след като ѝ каза истината за себе си. Нали така?

— Как разбра? — учудих се.

Тя се усмихна тъжно.

— Виждала съм същото да се случва много пъти през годините. Познавам знаците. Отбягването на погледи. Отказаната закуска, преди да си тръгне. Моята Холи проникна в съзнанието ѝ и го потвърди. След това премахна спомените, разбира се...

— Какво е направила? — попитах и цялото ми тяло се напрегна. Точно поради тази причина не я спрях, преди да скъса с мен, защото знаех колко е неприятно да ти откраднат спомените и не исках това да се случи и на Бранди.

Уилоу ме погледна тревожно.

— Тя премахна спомените на Бранди. Не можем просто така да оставяме хората да се шляят наоколо с нашите тайни наум, нали така?

— Но...

— Холи беше много внимателна, ако за това се тревожиш. Постара се да не вземе нищо друго.

Кимнах. Предполагам, че това поне беше нещо.

— В такъв случай тя няма да си спомня защо точно е скъсала с мен — казах.

Уилоу сви рамене.

— Предполагам, че ще запълни празнините със своята версия за събитията. Човешкото съзнание е изключително изобретателно в това отношение.

Точно така. Както татко беше отнел спомените ми за истинската ми баба и аз ги бях заместил с предположението, че всъщност Уилоу е такава.

Въздъгнах.

— Но, Аспън — продължи тя. — Трябва да знаеш, че ужасно съжалявам. Тя беше чаровно момиче.

— Чаровно — повторих. — Да.

— Аспън? Какво има?

— Просто... откраднах твърде много от нея. Взех й всички кофти мисли и усещания, които имаше към мен, и всички нови чувства към Тео, които се зараждаха у нея... дори не осъзнавах, че може да е нещо лошо, разбираш ли?

Тя се засмя.

— Имаш талант, какъвто имат малко хора. Съвсем естествено е да искаш да го използваш.

Съвсем естествено.

Както беше съвсем естествено момче на моята възраст да е гневно, но не и тъжно заради факта, че майка му си е тръгнала.

— Вероятно — отговорих колебливо... и в този момент съзнанието ми замръзна.

Ръката на Уилоу. Все още опряна в голата кожа на лакътя ми. Вчера трепереше, а сега беше абсолютно нормална.

О.

О, мамка му.

— Баб... ъъ... Уилоу?

Тя се усмихна срещу мен.

— Можеш да продължиш да ме наричаш бабо, ако искаш. Ти сам прецени.

— Хм — отвърнах. — Онази вечер. Ти каза, че имаш... сецаш се. Трemor в ръцете. А сега...

Кимнах към ръката на лакътя ми и тя я отдръпна.

— Започва и спира — каза тя.

Предчувствието, което се надигаше у мен, се превърна в нещо по-голямо и доста по-грозно.

— Как? — насилих се да попитам. — Как точно започва и спира?

— Нямам абсолютно никаква представа. Не обменям опит с други жени на моята възраст — тя ме погледна ядосано. — Защо

питаш?

— Заради Бранди — отговорих. — Вчера откраднахме от нея, за да поправим Скалата.

Тя се замисли за миг.

— Да. Онази странна гривна. Какво за нея?

— Тя... ръцете на Бранди трепереха — казах. — Обясни ми, че започнало, когато били на езерото. Не можах да го поправа.

Уилоу повдигна едната си вежда.

Аз продължих:

— Твоят тремор вчера ли изчезна?

Само след миг Уилоу кимна. Кимаше бавно, без да отмества поглед от мен.

— Значи са за теб — заявих и стиснах задната част на врата си, който внезапно адски се беше сковал. — Всичките допълнителни неща. Не са за Скалата. За теб са.

— Допълнителни неща — повтори тя, странно пасивна. — Какви например?

— Вчера отнех само няколко лунички от Бранди. Наистина, само това взех. Но Скалата е откраднала още нещо. Също... очите ти! — казах аз и посочих към тях.

— Очите ми?

— Когато дойдох тук, веднага след първия ни ритуал, очите ти бяха съвсем... имам предвид, че дори те видях да четеш с лупа, за бога!

Тя кимна.

— Спомням си.

— А след ритуала — не спирах — приятелят на Лия, Джеси, е ослепял. Същата вечер. При първия ритуал, в който участвах. Точно тогава зрението ти се подобри. А също и...

Хедър. Също и Хедър. Едва не го казах, но в този момент осъзнах какво всъщност се случва тук. Изреждах на Уилоу всички тези неща, а тя само стоеше пред мен и кимаше... и се усмихваше. Точно така се усмихваше и след първото ми участие в ритуала на триадата, когато бях около десетгодишен.

Гледаше ме като че ли с гордост.

— О — възкликнах. — Ти си знаела.

Уилоу се усмихна мило, очите ѝ проблеснаха и опря топлата си длан в бузата ми.

— Аспън, миличък. Разбира се, че знаех. А виж ти колко си умен, колко бързо разбра. Дори Холи, благословена да е, още не се е усетила.

— Е, очевидно не е — заявих. — Ако се беше усетила, щеше да знае, че ти си истинската причина за смъртта на Хедър.

— Аз... моля? — отвърна Уилоу и всичко мило в погледа ѝ се изпари. — Вероятно не съм разбрала добре, но ми се стори, че ме обвиняваш в убийство.

— Не, боже мой, не... не точно в убийство, но... белите ѝ дробове... тя...

— Дишай дълбоко — поръча ми Уилоу. Послушах я, защото погледът ѝ подсказваше, че няма място за неподчинение. — Сега те моля да се изразиш по-ясно.

Точно това и направих. Разказах ѝ какво е направила Хедър, за да предпази Лия. Как ефектът е бил пагубен, след като Скалата е откраднала от Хедър, за да оправи увредените дробове на Уилоу.

— Прав ли съм? — попитах накрая. — Не си можела да дишаш добре, а след това си се оправила? Приблизително около момента, когато е починала Хедър.

Уилоу кимна бавно, изглеждаше толкова изумена, че наистина повярвах, че не е имала представа.

— Бедното момиче — прошепна тя. — Бедното глупаво момиче.

— Глупаво? — възразих възмутен. — Тя е мъртва.

Уилоу се усмихна сковано.

— За нещастие смъртта не прави глупаците по-малко глупави.

Цялото ми тяло се напрегна, а дланта ми се стегна около врата. Това беше най-грубото нещо, което бях чувал някога.

— Предполагам — изрекох внимателно. — Просто... искам да кажа, не се ли чувстваш, знам ли, виновна?

— Смъртта ѝ не е мое дело, а на Скалата.

— Така е, но пак е заради теб — настоявах.

— Всъщност си прав — призна тя. — И повярвай, ако можех да избира друг вместо Хедър, щях да го направя. Цена семейството си повече от всичко, Аспън. Знаеш това.

Кимнах. Наистина го знаех. Но тя изглеждаше твърде спокойна за човек, който току-що е разбрал, че нейната стотици пъти правнучка щеше да е още жива, ако не беше тя.

— Виждаш ми се разстроен — каза Уилоу.

Изсумтях. Разстроен. Да.

Тогава тя каза:

— Какво правиш?

— Моля?

— Масажираш врата си — поясни тя и изимитира движението ми. — Знаеш ли колко пъти забелязах да правиш същото, откакто пристигна?

Спрях и се замислих.

— Не знам. Предполагам, че много.

В интерес на истината, сега до голяма степен се дължеше на навик. Но причината за появата на този навик...

— Стара травма — казах. — Претърпях автомобилна катастрофа, когато бях... десетгодишен? Единайсет? Бях малък. Но камшичният удар беше ужасен.

— Бедничкият — каза тихо тя.

Свих рамене.

— Не е чак толкова зле. Обажда се от време на време, но не е страшно.

— Десет или единайсетгодишен — повтори тя и потупа горната си устна с пръст. — Защо баща ти не те излекува?

— О, направи го — отговорих. — Болеше като... хм... в началото болеше много. Но той премахна болката и се излекувах.

Тя присви очи, замисли се.

— Но така и не оздравя напълно, нали. Премахнал е симптомите на травмата ти, но не и самата травма. Оставил те е с врат, който, цитирам, „се обажда от време на време“.

Размърдах се неспокойно. Никога не се бях замислял особено по този въпрос.

— Е, да. Но...

— Няма но. Ела с мен — тя се обърна и се отправи в противоположна посока на алеята, право към гората.

— Къде отиваме? — попитах аз, докато подтичвах, за да наваксам бързата ѝ крачка.

— При Майското дърво.

Вървахме през гората, Уилоу внимателно заобикаляше камъни и коренища, а аз чинно я следвах по петите, докато стигнахме полето. На мига изпитах усещане за... не точно дежавю. Нищо конкретно. Просто напомняне за обикаляне в кръг. За спиране винаги на едно и също място.

Не ми беше добре.

— Е? Идваш ли?

Гласът на Уилоу ме накара да подскоча и осъзнах, че съм спрял в самото начало на полето, докато Уилоу вече беше почти при дървото. Затичах се да я догоня.

Стояхме на същото място, на което бях стоял с Лия съвсем скоро. Със съсредоточено внимание Уилоу огледа купчината вещи, струпани около ствола на дървото. Накрая след дълга пауза тя най-сетне каза:

— Избери нещо.

— Аз? — учудих се. — Не трябва ли ти да ми кажеш какво да търся?

Тя се усмихна.

— Това не е част от ритуал, Аспън. За теб е. Избери нещо. Каквото и да е.

Стомахът ми се сви. Някъде дълбоко в себе си знаех какво ще се случи, какво ще ми каже да направя, но не можех да го призная. Още не. Беше твърде страшно. Ето защо засега се придържах към онова, което ми се казва. Насочих се към първото нещо, което привлече погледа ми: яркосиня книга с твърди корици. Върху нея беше изписано „Момчетата Харди“^[1].

— Това става ли? — попитах.

Тя кимна.

— Дай я тук.

Послушах я, а тя я огледа набързо.

— Хм.

— Хм?

Тя вдигна поглед към мен.

— Достигни в нея. Виж дали собственикът на тази книга има врат без травми.

Най-накрая допуснах мисълта в съзнанието си. От мен се очакваше да се самопоправя.

Трябваше да го направя, като прехвърля травмата си на някой друг.

Преглътнах.

— Не мисля, че е редно.

Уилоу лекичко се засмя по начин, който ме накара да осъзная колко безсилно звучах протестът ми.

— О, Аспън — възкликна тя.

— О, Аспън, какво? — устоях на инстинкта да кръстосам ръце пред гърдите си. — Току-що разбрах, че братовчедка ми е умряла, за да продължиш да лекуваш себе си, а сега искаш и аз да направя същото?

— Далеч не е същото — отговори Уилоу, а тонът ѝ беше толкова спокоен, че ми се прииска да счупя нещо. — Налага се да разчитам на Скалата, за да лекувам повредени части от себе си, но не мога да контролирам от кого избирам да ги взема. При теб не е така. Ти имаш контрол какво вземаш и от кого вземаш.

Истина беше.

— Освен това — продължи тя, — твоята травма е нещо дребно. Живял си с нея години. Може би е ред на друг да поеме бремето ти.

Осъзнах, че кимам.

— Освен това не е истински недъг, или нещо подобно, нали? — отбелязах. — Просто е дразнещо.

— Дори да беше истински недъг — допълни тя, — хората се научават да живеят така и то постоянно. Да вземем очите ти за пример. Знаем, че носиш компактни лещи...

— Контактни лещи — поправих я с усмивка.

— Ах, да. Точно така. Не смяташ ли, че щом ще поемаш отговорността да пазиш целостта на Скалата, трябва да виждаш добре за целта?

Намръщих се. Чудесно си виждах, стига да носех контактните лещи или очилата си. От друга страна, зрението ми вероятно щеше да се влоши с възрастта...

Тя се приближи към мен и докосна ръба на книгата, която държах.

— С времето можеш да се подобряваш, Аспън, също като мен. Но можеш да го направиш според своите правила. Можеш да избираш от кого да откраднеш и кого да защитиш.

Да се подобря. Можех да излекувам травмите, които имах сега, и онези, които щях да получа в бъдеще. Можех да съхраня тялото си, когато остареея. Можех...

Все пак ми бяха нужни няколко минути да премисля идеята, а когато успях отново да заговоря, гласът ми беше съвсем тих. Дори уплашен.

— Да не би да казваш, че мога да живея вечно?

Уилоу съвсем леко наклони глава на една страна.

Просто така. Очите ѝ проблясваха.

— Казвам — заговори тя, — че трябва да започнеш с достигането до тази книга и заменянето на болния врат с нещо по-добро.

Всеки момент щях да започна да треперя. Кожата ме сърбеше, сякаш внезапно беше станала прекалено широка или прекалено тясна за тялото ми. Имах чувството, че съм пиан, дрогиран и абсолютно трезвен едновременно.

Достигнах.

Този път се задържах на повърхността достатъчно дълго, за да се уверя, че притежателят на книгата не е някой, когото познавам. Щом се уверих в това, пренебрегнах всичко останало — всички повърхностни емоции и специфични черти на характера, които обичайно разглеждах, щом проникна в съзнанието на хората за пръв път. Тези не исках да ги виждам. Само си помислих врат и ето че се появи пред мен на мига. Съвършено здрав врат.

Изключително предпазливо съсредоточих волята си около здравето и силата на тази конкретна извивка в гръбнака. Взех малко, оставяйки достатъчно, за да може да държи главата си исправена... и дръпнах.

Издърпах го и го запазих за себе си.

Тогава за пръв път, и аз нямам представа от колко време, вратът ми

Беше

Добре.

Имах чувството, че върху главата ми е имало наковалня, а аз дори не съм забелязвал, докато изведнъж не се беше махнала. Главата ми беше лека като балон. Бях като замаян. Идваше ми да заплача.

— Божичко — прошепнах.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Уилоу.

Докоснах с пръсти основата на черепа си, а след това ги спуснах надолу.

— Аз... дори нямах представа, че бих могъл да се чувствам толкова по-добре. Дори не мога да го опиша. Аз...

— Не е нужно, милото ми момче — увери ме тя и се усмихна кротко. — Ако някой може да разбере, това съм аз. Сега нека се връщаме в къщата, преди съвсем да се е стъмнило, може ли?

Щом се прибрахме в къщата, Уилоу ме отведе на втория етаж и спусна стълбата към таванското помещение.

— Обикновено Холи прибира вещите, които сме ползвали за ритуалите, но след като нея я няма, не възразяваш, нали? Просто остави книгата в кашон, в който има място.

И преди се бях качвал на тавана. Хедър ме беше водила тук, когато бяхме съвсем малки, за да ми покаже колко много неща е използвала за ритуалите си. От колко много хора беше крала. Тогава ми се беше сторило като скривалище за трофеи на някой сериен убиец, но тя ме увери, че това е част от семейното наследство, така че всичко е в реда на нещата. И все пак, като седях и гледах преливащите камари с чужди дрънкулки, първото ми впечатление бързо се върна и единственото ми желание беше да се махна по-бързо от тук.

Ето защо отворих първия кашон с намерението да хвърля вътре „Момчетата Харди“, но ето че най-отгоре видях прибрана „Баскервилското куче“ — книгата, която някога е принадлежала на Лия.

Не оставих „Момчетата Харди“. Вместо това взех и „Баскервилското куче“ и отнесох и двете книги със себе си в стаята на Хедър.

Докато се опитвах да заспя същата вечер, прокарах пръсти по гръбчето на „Момчетата Харди“ и се замислих за човека, от когото бях откраднал. Опитвах се да прогоня любопитството, за да мога да заспя.

Но не успях. Вместо това се замислих върху думите, които Лия ми каза под Майското дърво:

Струва ми се, че можеш да проявяваш съчувствие като всеки друг, стига да пожелаеш да опиташ.

Това е имала предвид. Точно това тук беше разликата в проявата на съчувствие и обратното. Между това да бъдеш робот и човешко същество. Можех да достигна до книгата и да се запозная с човека, от когото бях откраднал — или можех да я оставя настрана и да си кажа, че това не е мой проблем, както бях правил винаги досега.

Свързах се с книгата. Този път го направих достатъчно бавно, за да видя всичко, което бях пропуснал преди.

На първо място, не бях откраднал от мъж. Беше жена. Млада — всъщност само няколко години по-голяма от мен. Учете математика в близкия държавен колеж и идваше в Три Пийкс през няколко седмици, за да посещава семейството си. Обичаше кучета, мразеше котки и имаше тайна страст към сладоледа с фъстъчено масло. Тайна страст, тъй като се придържаше към здравословното хранене. Придържаше се към здравословното хранене, защото беше гимнастичка.

Ох.

Задържах вниманието си за кратко на този момент. А след това още малко.

Това момиче беше гимнастичка. А аз ѝ бях натресъл травма на шията.

ПРЕДИ

Не си спомням добре как изглеждаше лицето на майка ми онази вечер. Спомням си само, че не изглеждаше горда с малкия си четвъртокласник, а именно — с мен. Лесно се забелязваше, тъй като всички останали бяха толкова горди, че бяха готови да полетят. Баща ми. Леля Холи. Баба. Дори Хедър в известна степен. Но не и мама.

— От първия опит! — заяви баба и шляпна татко по рамото, докато леля Холи гасеше огъня в камината. — Ти със сигурност не се справи, Анди, нали така?

— Струва ми се, че при мен се получи на десетия опит — поклати глава татко. — Но нали точно на това се надяваме? Децата ни да бъдат по-добри от нас.

Спомням си как лицето на мама помръкна. Спомням си, че не каза нищо, макар да се виждаше, че ѝ се иска.

— Не е ли чудесно, Хедър? — намеси се леля Холи. — Сега Аспън може да ни помага за ритуала на триадата.

— Мхм — отвърна Хедър, която вече се беше научила да показва заучена апатия. — Все още съм по-добра от него. Може ли вече да изляза да карам колело?

— Навън е тъмно, миличка — възрази леля Холи. — Можем да покараме колела утре, преди да заминем, става ли?

Хедър изхъмка, кръстоса ръце и ме изгледа строго, сякаш аз бях виновен, че слънцето е залязло. Знаех, че ми е много сърдита за това, че заех мястото ѝ в ритуала онази вечер, затова демонстрирах най-зъбатата усмивка, на която бях способен. Тя ме изгледа още по-свъсено.

— Мамо, кажи на Аспън, че не може да спи в леглото ми, докато ме няма.

На следващия ден заминавах на почивка на Ниагарския водопад. С татко бяхме дошли да помагаме за ритуала през седмицата, в която щяха да отсъстват. Мама ни беше придружила, за да ме отведе обратно в града, в случай че баба реши, че още не съм готов.

— Не искам да спя в глупавото ти легло — сопнах се. — Нямам желание да завъдя момичешки въшки^[2].

— Аспън, дръж се прилично — предупреди ме тихо мама. Това бяха първите ѝ думи, след като огънят започна да променя цвета си.

— Да, Аспън — изимитира пискливо гласа ѝ Хедър. — Дръж се прилично с мен.

— Достатъчно — намеси се уморено леля Холи. — Хедър, да довършим приготвянето на багажа, става ли?

— Но леглото ми...

— Те ще спят в стаите за гости. Хайде, да се качваме горе. Утре ни чака дълъг път.

Хедър ми се изплези и леля Холи я задърпа нагоре, но аз отново ѝ се ухилих.

— Е, истинско облекчение — каза баба, отпусна се в креслото си и се усмихна широко на мен и родителите ми. — Щях да се озова в истинска безизходица, ако младият Аспън не беше успял. Какъв късмет само! Той се оказа истински талант.

— Определено е такъв — съгласи се татко.

— Какво взе? — попита мама, но ми беше нужно известно време да осъзная, че въпросът е насочен към мен.

— За ритуала? — попитах. Тя кимна. — О, това беше мъж, който се боеше от змии. Направих така, че вече да не се страхува.

— Страхът е мощно нещо — закима баба. — Добра енергия. Той се справи чудесно.

— Виждаш ли, Ани? — обади се татко. — Скалата е още на мястото си и нашият Аспън направи нечий живот по-хубав. Всички печелят.

Чак по-късно обърнах внимание, че звучеше някак отчаян, сякаш много, много искаше тя да се съгласи с него.

Мама се изправи от мястото си на канапето, в ръката ѝ дрънкаха ключове.

— Аспън, сигурен ли си, че не искаш да се прибереш с мен у дома?

— Сега ли тръгваш? — попитах. — Мислех, че ще останеш до утре.

Мама се поколеба.

— Утре е неделя. Трафикът ще е натоварен. В този късен час вероятно ще успея да се върна в града само за няколко часа. Все още можеш да тръгнеш с мен, ако искаш.

Намирах се на място, където огънят ставаше син, а нещата, които крадах, ставаха видими. Хората ме хвалеха за таланта, който никой друг не подозираше, че притежавам.

— Няма начин — заявих. — Искам да остана тук завинаги.

[1] Детско-юношеска поредица от Едуард Стрейтмайер. — Б.р. ↑

[2] Въображаема детска болест, която се използва в САЩ и Канада като нарицателно в детски игри. — Б.р. ↑

16

Първия път, в който се събудих онази вечер, беше от затварянето на входната врата. Леля Холи се беше прибрала. Изтичах долу да я видя.

— Говори ли с Лия? — попитах.

— Мм — отвърна тя, без да среща погледа ми. Звучеше по-скоро като да, отколкото не.

— Какво каза тя?

Устните на леля Холи се изкривиха и тя потърси опора в парапета.

— Тя... каза много неща.

— Е, а ти какво каза?

Тя въздъхна и най-сетне ме погледна в очите.

— Че ѝ прощавам. И Аспън, тя ми показва писмото.

Беше ми нужно известно време, за да се сетя какво има предвид.

— Писмото на Хедър?

— Защо не го показва на мен? — гласът ѝ секна на последната дума.

— Реших, че... искам да кажа, че беше адресирано до Лия, затова реших...

— Малкото ми момиченце е умряло, за да спаси приятелката си — промълви леля Холи. — Била е герой. Мъченица, макар да не трябваше да става така. Имах право да знам.

Само че не знаеше. Не знаеше истината. Нямах представа, че Скалата изсмуква здрави части от хората, за да поддържа Уилоу жива.

Осъзнах, че кимам. Наистина имаше право да знае как е умряла Хедър. Да узнае цялата истина. А аз бях единственият човек на този свят, който можеше да ѝ я каже, защото бях единственият човек на този свят, който я знаеше.

— Лельо Холи...

Но преди да съм формулирал следващите си думи, тя каза:

— Никога недей да имаш деца, Аспън. Сега, след като знаеш каква кръв има семейството ни... не я предавай нататък. Никой от нас не бива да я предава.

Намръщено се замислих за гимнастичката, от която бях откраднал.

— И кой тогава ще поддържа Скалата на мястото ѝ?

— Никой — отвърна тя.

— Не, сериозно...

— Всичко това продължава прекалено дълго. Ритуалът на триадата, обвързването на фамилията с тази лудост. Твърде, твърде дълго.

— По добре така, отколкото да умрем — отбелязах.

Тя поклати глава.

— По-добре? Затворени в тази къща, сами, без приятели, с изключение на колегите, които дори не харесваш, и само семейството разбира какъв си всъщност и на какво си способен? Понякога не съм съвсем сигурна дали е по-добре.

— Не си сама — заговорих, но после млъкнах. — Имам предвид, че не е нужно да бъдеш сама. Можеш да имаш приятели, ако пожелаеш.

Леля Холи стисна устни.

— Аз имам приятели — продължих.

— Разбира се, че имаш — отвърна тя. — Приятелка, която те заряза в мига, в който научи истината за теб, и момче, което си тръгна с нея.

Бузите ми пламнаха.

— Е, имам и Лия.

Леля Холи ме изгледа.

— Разбира се, че е така — промълви съвсем тихо.

— Сериозно, ако наистина смяташ, че историята със Скалата трябва да спре, защо продължаваш да участваш?

Настъпи пауза. Леля Холи се усмихна някак вяло.

— Защото ако престана, тя просто ще ме замени — каза. — Всички ние сме заменими. Дори малкото ми момиченце. Бедничкото ми момиченце.

Преди да съм успял да отговоря нещо, леля Холи беше изчезнала. Влезе в кухнята, а оттам в спалнята си. Само след миг чух

приглушеното дрънкане от допира на бутилка в чаша. Хукнах към горния етаж, където беше телефонът ми. Изпратих съобщение на Лия.

Трябва да ти дам нещо. Ще минеш ли утре?

Тя не ми отговори.

Втория път не се събудих от вратата. Беше от телефона, който бръмчеше на нощното шкафче до главата ми. Съобщение от Лия. Отворих го.

Защо? И ти ли искаш да плачеш пред мен с часове?

Лея Холи беше плакала? О, страхотно.

Не, не, не, не, не — отговорих. — Просто искам да ти дам нещо. Свободна ли си утре следобед?

Лия: Не.

Аз:???

Лия: Не съм свободна.

Аз: Мога да мина през книжарницата, ако си на работа.

Лия: Недей, моля те.

Аз: ???

Лия: Моля те, не идвай в книжарницата.

Аз: Добре, какво става

Лия: Мислех, че съм се изразила ясно. Приключих с вас. Край.

Аз: Лия, стига.

Лия: Освен ако не си измислил начин да върнеш зрението на Джеси.

Аз:...

Лия:...

Аз: Знаеш, че не мога да го направя. Невъзможно е.

Лия: Направи услуга на двама ни. Изтрий номера ми.

Не отговорих повече. Нито изтрих номера ѝ. Предполагах, че просто е ядосана, но ще ѝ мине и отново ще бъдем приятели.

А може би не. Лия беше загърбила приятелството си с Хедър, след като тя беше отказала да използва способностите си за това, за което Лия я беше помолила. И не беше съжалила за това, преди да научи, че Хедър е мъртва. Аз не бях мъртъв. Тя нямаше причина да се чувства зле, задето ме е зарязала.

Оставих телефона си до двата предмета, които бях отделил заради Лия: „Баскервилското куче“ и едноръкия Батман на Джеси.

Джеси. Момчето, на което Лия настояваше да помогна. Цената, която искаше да платя за приятелството ни.

Работата беше там, че наистина исках да помогна. Единственото, което ме спираше да достигна до някой напълно непознат и да открадна зрението му за Джеси, беше фактът, че не можех. Разбира се, щях да се чувствам виновен, че съм го направил, но по дяволите, знаех, че ще се чувствам виновен и за прехвърлянето на травмата на врата, а все пак го сторих, защото...

Всъщност, защото не успях да се сдържа. Без значение от старанията на Уилоу да оправдае постъпката, без значение от обвиненията към баща ми за онова, което ми беше причинил, на практика аз бях този, който го направи. Съвсем сам. Също както бях избрал да крада от Бранди отново и отново.

Ами от Тео? А от другите хлапета в училище? Ами от непознатите, които дори не можех да си спомня?

Наистина, ако продължавах да се спускам по тази пътека — по пътеката, която Уилоу беше започнала, която татко беше оформил, а аз никога не бях поставял под въпрос — колко хора още щяха да пострадат?

Можех да престана да крада, разбира се. Можех да избягам от Три Пийкс, да се върна в Бруклин и да се закълна никога вече да не крада от никого — но Уилоу и Холи щяха да намерят някого за ритуала на триадата, както самата леля Холи беше казала. Вероятно леля Кала.

А може би някой друг. При всички положения, нищо нямаше да се промени. Не и съществено.

Нещо — нещо далеч по-голямо от мен — трябваше да се промени.

Но какво?

Третото ми събуждане беше предизвикано от сън. В съзнанието си бях видял целия ритуал на триадата, отначало докрай. Пътят, дървото, даровете, листата, огъня.

Също и камъка в огъня.

Камъкът, който беше част от Скалата.

Отметнах завивката и се приближих до вратата на спалнята, постарях се да я отворя внимателно, за да не скърца. Не исках да рискувам да събудя някого.

Слязох на долния етаж, а пълната луна осветяваше пътя ми.

Без пукация в нея огън, камината в дневната изглеждаше съвсем обикновена. Доста малка. Имаше нужда от ремонт, не бях забелязал по-рано. Коленичих пред нея, притиснах крака в твърдия под и потърсих онова, което щеше да ни спаси: един-единствен камък от Скалата, почти скрит под струпаните дърва.

Скалата не беше просто купчина камъни. Беше разумно същество. Изпитваше глад, имаше предпочитания към определен вид енергия пред друга, пазареше се, заплашваше. По дяволите, на практика тя беше дарила фамилията ни с магически сили, за да я поддържа жива.

Щом беше съзнателно същество, това означаваше, че мога да достигна до нея.

Разбутах овъглените дърва, докоснах камъка и потърсих път в него. Само след секунда го открих — а щом успях, усетих, че е различно, отколкото при хората и животните. Беше... по-тесен? Някак криволичещ.

Все пак успях да проникна, но открих само купчина неща, които нямаха никаква връзка със Скалата. Спомен за огън, усещане за дъждовни капки върху листата на дърветата, чувство на пълна самота, очаквания към хората наоколо, спомените за Уилоу, леля Холи, за Хедър, за леля Кала... и за мен.

Камъкът бе принадлежал на Скалата. Разбира се. Това означаваше, че вече не е така. Сега този камък принадлежеше на ритуала. Пазеше толкова много спомени, чувства и особености — за дървото, за камината, за семейството ми, — че щеше да е невъзможно да отделя Скалата от всичко останало.

Отдръпнах съзнанието си от камъка, върнах дървата по местата им, отпуснах се на пети и изтупах мръсотията от ръцете си. Щом действително щях да правя това, а камъкът наистина вече не принадлежеше на Скалата, значи нямаше нищо в тази стая — нищо в тази къща, — което да ми е от полза.

Ако наистина мислех да направя това, трябваше да отида при източника.

Трябваше да ида до самата Скала.

Леля Холи държеше ключовете за колата си на кука до вратата. Взех ги, обух си обувките и изтичах да запаля колата. Двигателят ми се струваше поне четиридесет пъти по-шумен от обичайното, но нищо не можех да направя по въпроса. Ако събудех някого, поне щях да имам известна преднина.

Поех по пътя, по който бяхме пътували на Деня на независимостта, и отбих на същото празно поле, на което бяха паркирали всички онази вечер: мястото, където равната земя преминава повече или по-малко в сериозен склон, където гората става твърде гъста, за да може да се шофира през нея. Трябваше да извървя пеша останалата част от пътя, но това не беше проблем. Имах телефон, а той беше оборудван с фенерче.

Нагоре пътеката ставаше все по-стръмна и беше ужасно студено. Това беше причината да опитам да се катеря по-бързо, като заобикалям умело канари и стволоче на дървета, но след като за малко не паднах в малко дере, отново забавих крачка. Задъхах се. Да, катеренето беше нещо в стила на Тео, не в моя. Трябваше да бъда по-внимателен.

Най-сетне, след болезнено дълъг период от време, стигнах върха. Мястото, където стръмният склон преминаваше в равно уширение, обрасло с трева, от което бяхме наблюдавали фойерверките. Ясно виждах мястото, където тревата свършваше, където една допълнителна крачка означаваше фатално падане.

Коленичих долу и притиснах длани в тревата. Затворих очи и почувствах формата на всяко стръкче. Раздвижих ръцете си, търсех

още и още, докато... ето го: пътя навътре. Тесен, назъбен и криволичещ, толкова далечен от човешкия, че дори беше плашещ. И все пак.

Беше път навътре.

Следването на пътя приличаше на прокопаване на тунел в твърда скала. Сърцето ми биеше лудо, усещах мускулите във врата, стомаха, бедрата и ръцете си да се стягат толкова напрегнато, че бях сигурен, че ще се разкъсат всеки момент. Все пак трябваше да направя това. Нямах друга възможност.

Натисках силно, усещах го в ноктите си, в очните си ябълки и костите, чудех се дали няма самият аз да се пръсна, преди да успея да проникна...

И в този момент се случи.

Скалата поддаде и аз бях в нея.

Въздъгнах звучно на пресекулки.

Не беше като проникване в съзнанието на друг човек. Не че очаквах да бъде така, но все пак. Докато при хората и дори при животните имаше поредица слоеве от мисли, особени черти на характера, безпокойства, спомени и безкрайно много други неща, Скалата беше... изненадващо проста.

На практика, щом прочистих съзнанието си достатъчно, че да имам ясен поглед, успях да различа три отделни елемента.

Първият беше облото кухо усещане за глад. Не беше изненадващо.

Вторият беше остър пронизващ спомен. Млад мъж и млада жена, и двамата приблизително на моята възраст, наведени над огъня, който са запалили.

Аш и Роуз. Децата на Уилоу. Познах ги по онова, което стискаха в длани — листенце от цвят на роза в нейната и листо от ясен в неговата — познах ги, защото знаех. Защото Скалата знаеше.

Бяха се сгушили върху голяма канара наред огромна купчина отломки, която се простираше недалеч към долината. Имаше пазарлъци, имаше отчаяние, имаше и магия.

Основният спомен беше насечен от серия по-малки откъслечни спомени, които дори не представляваха конкретни образи, не бяха и съвсем оформени чувства, а нещо средно. Усещането, че се раждаш.

От много малки парченца, които се сливат в едно. Мигновено преминаване от несъществуване в съществуване.

Дъхът ми секна, щом осъзнах какво виждам.

Парченца, събиращи се в едно. Несъществуващо в съществуващо. Преди децата на Уилоу да стъкнат огъня и да върнат майка си към живот, Скалата е била просто геологически елемент. Купчина камъни, кал и всичко останало, което може да се намери из тези планини. Но сега беше обединено цяло, далеч не само сбор от отделните си части.

Роуз и Аш не бяха събудили Скалата. Тя не е била заспала. Не можеш да спиш, ако не си съзнателно същество. В действителност децата на Уилоу са я превърнали в съзнателно същество.

Тогавя видях третото нещо: тънка, почти невидима паяжина, свързваща Скалата с Майското дърво... и с кръвната линия на Уилоу.

Точно тя позволяваше на Уилоу да усеща с какво иска да се нахрани Скалата. Точно тя беше и нещото, което щеше да позволи на Скалата да убие всички нас — всичките й потомци, — ако се срути.

Затворих очи и поех въздух, уверих се, че ръцете ми са стабилни. Обвих волята си около малките филизчета на тази връзка, постарях се да не пропусна някой участък — разрезът да бъде чист.

Това беше. Последният миг, в който семейството ми щеше да е принудено да слугува на това нещо, което съществуваше единствено, за да засища глада си. Това беше моментът, в който всички ние щяхме да бъдем спасени.

На практика бях истински супергерой, по дяволите.

Поех дълбоко въздух, приготвих да открадна връзката и...

— Аспън.

Внезапното повикване ме накара да подскоча, откъсна ме от Скалата и аз вдигнах ръце, за да запазя равновесие.

Уилоу.

Не изглеждаше ядосана. Не се приближи към мен. Просто стоеше там в халат в пастелен цвят и чехли. Гледаше към мен усмихната.

— Как е вратът ти? — попита.

— Тъ. Добре. Но как разбра къде съм...

— Аспън, мило мое дете. Не съм глупачка. Къде другаде би могъл да бъдеш?

Затворих очи и въздъгнах.

— Аз просто...

— Не е нужно да обясняваш — сега вече се приближи към мен. Не се втурна, сякаш се опитва да ме спре, нито пък се промъкваше крадешком. Просто вървеше. Сякаш беше съвсем обикновена вечер, а ние бяхме съвсем обикновени хора, които вършат нормални неща. — Знам какво правеше.

Изправих се. Така поне бях по-висок от нея.

Тя се приближи още малко, бледата лунна светлина огряваше лицето ѝ. Милото ѝ старческо лице.

— Аспън — промълви тя с тон, пълен с топлина и разбиране. — Мислиш ли, че си първият сред нас, който изпитва съмнения?

Гледах я втренчено. Това риторичен въпрос ли беше? Не можех да преценя.

В случай че не беше, все пак отговорих:

— При всички положения, ритуалът продължава да е основна задача. Затова може и така да е. Може и да съм първият.

— Добра логика — отговори тя. — Все пак грешиш. Далеч не си първият. Не си дори първият Куик, който се опитва да прекъсне връзката ни със Скалата.

Не бях ли?

— Защо тогава все още стои на мястото си? — попитах.

— Защото — отговори тя, — макар далеч да не си първият, на когото му е хрумнала тази идея, вероятно си първият сред потомците ми, който е достатъчно силен да успее да го направи.

Потомците ми. Напомняне, че съм произлязъл от нея. Че силите ми, магията ми, животът ми, нямаше да са факт, ако не беше тя.

— Притежаваш забележителна мощ, Аспън — продължи тя. — Наистина никога не съм срещала друга подобна. Такава сила. Такава прецизност. Все пак осъзнаваш, че тази връзка е единственото, което ме поддържа жива, нали?

Намръщих се.

— Мислех, че просто те прави безсмъртна. Че би останала жива, нали? Просто... нормална. Че всички ние ще станем нормални.

Тя повдигна едната си вежда.

— Наистина ли това искаш? Нормалност?

— Да — отвърнах. — Господи, да.

За пръв път изражението ѝ стана студено.

— Ами ние останалите? Определено не става въпрос само за теб, Аспън.

— Донякъде е така — отговорих. — Аз мислех...

— Мислел си, че просто ще сложиш край на целия ни начин на живот, без да попиташ никого? — продължи изречението ми тя и тръгна устремено към мен. — Помисли за леля си Холи, Аспън. Ритуалът остана единственото нещо, което осмисля живота ѝ.

— Не, ритуалът е единственото нещо, което я държи вързана в този град — възразих. — Градът, в който е умряла дъщеря ѝ. Не мислиш ли, че би била по-щастлива, ако можеше да си тръгне?

— Вероятно — съгласи се Уилоу. — Ами всички останали? Аз имах две деца, Аспън. И двете имаха свои деца, а те свои деца. Има стотици от нас по целия свят! Дали всички те ще бъдат по-щастливи, когато отнемеш силите им?

— Откъде бих могъл да знам, по дяволите? — отвърнах. — Никога не съм виждал повечето от тях.

— Точно това искам да кажа. Що се отнася до мен... — тя млькна многозначително.

— Какво за теб? — попитах. — Ще умреш в даден момент? Като обикновен човек? Твърде страховито ли е? Защото никой на света не е остарял и не е умрял, а? Телата на хората се износват. Просто така става. Стегни се и го приеми.

Тя поклати глава.

— Лесно е да се говори за неща, които никога не си преживял. На колко години си, Аспън? На шестнайсет?

Намръщих се, възмутен.

— На седемнайсет.

— Добре, на седемнайсет — съгласи се тя. — Младок. Колко глупаво от моя страна да си мисля, че те е грижа за безсмъртието. Хората на твоята възраст и без това си мислят, че са безсмъртни.

— Това не важи за мен — заявих. После веднага млькнах, тъй като звучах като ревливо недорасло хлапе. Доказвах тезата ѝ.

Тя наклони глава.

— Дори да е така. Наистина ли си мислиш, че ще бъде толкова лесно? Да откраднеш от Скалата онова, което ѝ позволява да оцелее, да

предизвикаш срутването ѝ, а аз просто да остаряя като обикновените хора?

— Ами... да.

— Миличък — каза тя и отново се приближи към мен. — Скалата ме поддържа жива от векове. Помага ми, понякога още преди да съм разбрала, че имам проблем. И защо? Защото ми вярва, че ще ѝ върна услугата. Вярва, че ще я закрилям. Какво мислиш, че ще ми стори, когато предам подобно доверие?

При свързването със Скалата не бях забелязал нищо, намекващо за доверие или предателство. Това бяха човешки схващания. Твърде човешки, за да се уповава Скалата на тях.

— Нищо — отговорих категорично. — Абсолютно нищо няма да стори.

Тя присви очи.

— И го казва момчето, което не чува гласа на Скалата в главата си. Аспън, ако Скалата се срине, ще вземе и мен със себе си.

— Лъжеш — заявих. — Знаеш, че няма да стане така.

Може би не. Но имаше само един начин да разбера. Посегнах към нея, хванах подгъва на халата ѝ, но тя веднага се извърна и го изтръгна от мен.

— Да не си посмял — предупреди ме и се отдръпна. — Да не си посмял да проникваш в съзнанието ми, Аспън Куик. Наясно си с правилата...

— Да, наясно съм — казах и продължих да пристъпвам към нея. — Никакво свързване. Никакво крадене. Никакви лъжи. Но ти лъжеш мен от деня, в който те срещнах, така че няма да се почувствам особено зле, ако наруша останалите правила.

Отново посегнах и тя отново отскочи, успя да застане достатъчно далеч, че да не мога да я достигна.

— Нямах представа! — оправда се тя. — Откъде можех да знам, че некадърният ти баща така ще разбърка спомените ти? Наистина мислех, че знаеш истината за мен!

— Не и цялата истина — отговорих. — Никога не си споменавала пред някого, че Скалата те поддържа безсмъртна. Виж, ако не ми позволиш да достигна до теб, ще ме оставиш с убеждението, че продължаваш да лъжеш.

Тя ме погледна изпитателно.

Аз погледнах изпитателно нея.

В този момент го чух: пукане, тихо и рязко, като стъпки по съчки. А после и глас.

— Открила си го.

Леля Холи. Кожата ѝ беше почервеняла от напрежение, притискаше гърдите си, сякаш всеки момент ще припадне. Погледна гневно Уилоу.

— Казах ти, не мога да тичам бързо като теб...

— Малко хора могат да тичат бързо като мен — отвърна Уилоу и се усмихна ведро.

— Ти си тичала до тук? — изненадах се. Изобщо не беше задъхана. Дали Скалата не беше откраднала нечия бързина за нея? Или се дължеше на здравите ѝ бели дробове — здравите дробове на Хедър?

— Всъщност да — отговори Уилоу. — След като ти открадна колата на Холи, няхахме друг избор. Не знаеш ли, че не бива да крадеш от семейството?

На устните ѝ заигра лека усмивка. Шегуваше се. Мислеше, че това е шега.

— Какво... какво правиш... тук горе? — попита леля Холи, след като дишането ѝ се успокои поне малко.

— О! — намеси се Уилоу, все така хладнокръвна както винаги. — Той просто се опитваше да реши дали да убие собствената си баба, дали това ще е достатъчно висока цена, за да облекчи гузната си съвест.

— Какво? — Леля Холи ме изгледа със зяпнала уста.

— Прекъсвам връзката между семейството и Скалата — отвърнах по-скоро на Уилоу, отколкото на леля Холи. — Прекъсвам цялата проклета система, която ни кара да вярваме, че сме по-добри от останалите, само защото притежаваме проклета магия, на която другите не разчитат — Уилоу вече не се усмихваше. Аз допълних: — Освен това не си моя баба.

— Но все пак съм член на семейството ти — тонът ѝ беше заплашително тих. — А семейството е по-важно от всичко.

Поклатих глава.

— Не и ако е семейство, което съсипва живота на другите, за да улесни своя.

— Незначителни хора — каза Уилоу и пренебрежително махна с ръка.

— А Хедър незначителна ли беше? — попитах.

Уилоу замълча. Въпросът ми надвисна в студения нощен въздух.

— Хедър? — обади се леля Холи. — Аспън, за какво говориш?

— Ти видя писмото ѝ — казах. — Онова, което беше написала на Лия. Опитала се е да предпази Лия, като е откраднала от себе си, вместо да изпълни ритуала...

— Аспън, няма нужда да навлизаме в такива подробности — заговори Уилоу почти плахо.

Игнорирах я и продължих:

— Но Скалата е взела от нея повече, отколкото е предложила. Взела е белите ѝ дробове. Опитала се е да защити Лия и Скалата я е убила заради това. И знаеш ли защо?

— Защо? — попита едва чуто леля Холи.

— За да опази жива нея — посочих към Уилоу. — Тя поддържа Скалата жива, като организира ритуала на триадата, а Скалата ѝ връща услугата, като откъква допълнителни неща от хората, от които крадем ние. Гласът на сестрата на Лия. Зрението на приятеля ѝ Джеси — поех дълбоко въздух. — Способността на Хедър да диша. Скалата е взела всички тези неща и ги е дала на Уилоу.

— Но... но моята Хедър... — ръцете на леля Холи се бяха сковали. Лицето ѝ беше маска на болка. Тя се извърна към Уилоу. — Ти си знаела?

— Семейството ни прави каквото е нужно, за да оцелее — заяви Уилоу и лицето ѝ се изопна. — Дъщеря ти избра приятелката си пред семейството. Сама предначерта пътя си.

— Ти... ти...

Леля Холи не довърши. Вероятно не можеше.

Уилоу се обърна отново към мен.

— Позволи на рода ни да продължи досегашното си съществуване, Аспън. Само за това те моля.

— Нямах предвид рода ни — отвърнах. — Той ще си бъде добре. Струва ми се, че и ти ще бъдеш добре. Подозирам, че ще живееш още дълго, но ти самата не го искаш. Мисля, че се боиш от нормалното остаряване.

— А аз мисля, че ти ще съжаляваш — отговори Уилоу, — когато вече не можеш да разчиташ на мен. Когато Скалата ме прибере и се озовеш сред хора, които никога няма да те разберат. Хора, които никога няма да оценят твоята уникалност. Приятелката ти изчезна в мига, в който научи истината. Бедната ти майка никога не престана да се съмнява в най-уникалното у теб...

Но ако прекъснеш връзката, магията ми щеше да изчезне. Щях да бъда нормален.

— Дааа — отвърнах. — Да, струва ми се, че никак няма да съжалявам.

Отново се приведох надолу, притиснах длани в тревата. Но преди дори да съм започнал отново да търся пътя си към Скалата, Уилоу се хвърли напред.

— Аспън!

Все пак чух името си само донякъде — беше прекъснато, преди да е достигнало пълното си звучене. Леля Холи беше сграбчила Уилоу и я дърпаше назад, мушнала лакти под мишниците ѝ, склучила длани зад врата ѝ.

Беше най-безумната хватка, която някога бях виждал, размахваха се ръце във всички посоки, мятаха се кичури коса, а изпод халата ѝ се показваше розова нощница с цвят на дъвка.

— Аспън, действай бързо! — извика леля Холи. — Много е силна.

— Да не си посмял, Аспън! — проплака Уилоу. — Холи, пусни ме...

Без да обръщам внимание на протестите ѝ, забих пръсти в тревата. Открих мястото... и достигнах.

Беше ми нужна по-малко от минута да се върна обратно, да открия всички онези малки филизчета, които свързваха Скалата със семейството ми и да обвия мисълта си около тях.

Поех дълбоко въздух.

И задърпах.

Очаквах да е трудно — поне колкото проникването в Скалата, — но не беше така. Вероятно защото връзката не беше преплетена с хиляди други неща, както би било у човешко същество. Каквато и да беше причината, получи се лесно.

Отдръпнах волята си от Скалата и отворих очи, докато все още държах връзката здраво в съзнанието си. Стоеше там като пулсираща маса от инстинкти, енергия и възможности...

...а после я пуснах.

Просто така, бяхме свободни.

Пиянското замайване след достигането беше различно от всичко, което бях изпитвал до този момент. Обикновено просто не исках дори да помръдвам, но този път буквално не можех да помръдна. Бях си аз, но в същото време бях безграничен, неподвижен и древен. Бях виждал неща — знаех неща — но не можех да преведа това знание по логичен начин.

Въпреки това една мисъл — една-единствена ярка и лично моя мисъл — успя да проблесне сред объркването:

Не мога да повярвам, че се оказа толкова лесно.

Тази мисъл ме накара да се почувствам замаян, със силно замотана глава. Накара ме да се почувствам човек — достатъчно, че махмурлукът да започне да се разсейва веднага. Седнах на пети и погледнах към двете жени, загледани мълчаливо в мен, едва на няколко метра разстояние.

Уилоу вече не се бореше, нито крещеше. Стоеше отпусната и неподвижна, сякаш знаеше, че всичко е приключило и няма връщане назад.

— Аспън — изрече името ми като в погребална молитва.

— Направи ли го? — попита леля Холи.

Но преди да съм успял да отговоря, чух нещо. Приглушен звук, нещо като боботене далеч в мрака. Започна да се усилва.

— Мамка му — казах. — Мамка му, мамка му, мамка му. Трябва да се махаме отгук.

Уилоу наведе глава и тихо изхлипа.

— Скалата? — попита леля Холи.

Сега и аз го усещах. Леко земетресение, надигащо се точно под краката ни.

— Срутва се! — извиках. — Вече започва да се срутва. Бягайте. Бягайте!

Леля Холи изкопчи ръцете си от Уилоу и хукна. Изчезна сред дърветата, без да се обърне нито веднъж, вероятно защото вярваше, че и ние също бягаме.

Аз бих направил точно това, само че...

Само че Уилоу не помръдваше.

Просто се взираше в празното пространство отвъд Скалата.

Сграбчих ръката ѝ, но пръстите ѝ висяха отпуснати.

— Уилоу? — подканих я. — Трябва да вървим. Наистина, наистина, наистина трябва да тръгваме.

Във въздуха се разнесе пукане и дълбоко в костите си усещах какво означава. Беше се откъснало парче от скала и вероятно доста голямо. Пук. Пук. После нещо започна да се рони.

Земята се тресеше под краката ми. Ръбът на скалата скоро щеше да започне да се руши. Сърцето ми блъскаше в гръдния кош.

Уилоу все така не помръдваше.

— Хайде, за бога! — стиснах ръката ѝ по-силно и задърпах.

Но тя също дръпна, беше по-силна от мен и ме погледна право в очите. След това се усмихна и изрече тихо:

— Не те излъгах, Аспън. Не мога да живея ако Скалата се срине.

След това се обърна и хукна — толкова бързо, че единият ѝ грозен чехъл се изхлузи точно като на Пепеляшка и падна в тревата. Тя се затича към нощта, към празнотата отвъд ръба на Скалата.

Продължи да тича, докато падна беззвучно.

ПОСЛЕ

Докато прекося обратно гората и стигна до колата долу, пукането от разпадането на Скалата беше прераснало в грохот.

Леля Холи вече беше там и дърпаше дръжката на вратата, сякаш можеше да я отвори със силата на волята си, без значение дали има ключове или не.

— О, слава богу — въздъхна тя, щом ме видя да тичам към нея. — Ключовете ми още са у теб и...

Погледът ѝ се спря на синия чехъл, който се полюшваше на пръстите ми.

— Къде е мами?

Поклатих глава и бръкнах в джоба си. Подхвърлих ѝ ключовете.

— Продължава да се срутва и не мисля, че сме достатъчно далеч, за да сме в безопасност. Да тръгваме.

Тя отключи колата и скочи зад волана, а аз седнах на седалката до нея. Тя запали двигателя и потеглихме: далеч от Скалата, далеч от

грохота и трусовете, далеч от Уилоу, която тичаше без изобщо да спре...

Стръмното планинско шосе стана по-равно и скоро се озовахме на празен четирилентов път. Вече не бяхме в Три Пийкс. Леля Холи отби встрани. Опря чело във волана, дишаше тежко.

— Тя падна ли, или скочи? — попита тихо леля Холи.

Тонът ѝ звучеше леко обвинително.

Или пък ти я бутна?

— Скочи — а в съзнанието си продължавах да я виждам как скача отново и отново, изчезваше зад ръба...

Хрумна ми нещо.

— Почакай — казах. След това достигнах до чехъла на Уилоу.

Минавах бързо през слоеве от гняв, възмущение, омраза, любов, много, много спомени за деца, внуци и правнуци, болка и още и още болка, съсипваща, съсипваща болка — преминах през всичко това, открих двете неща, които търсех и ги изтръгнах колкото можех по-бързо.

— Готово — казах и хвърлих чехъла на задната седалка. Не исках повече да го виждам.

— Ти... открадна нещо? — каза тя и се изправи така, че да ме погледне в очите. Кимнах.

— Откраднах съзнанието ѝ. И способността ѝ да чувства болка.

На лицето на леля Холи се изписа объркване. В интервал от три секунди не можех да си обясня причината. Но когато леля Холи заговори отново, не ме попита защо съм постъпил така. Въпросът ѝ беше:

— Как?

В този момент ми се изясни. Изсипа се върху мен като ледена вода в стомаха ми.

— Не, не, мамка му, не. Не трябваше да мога да го направя. Трябваше да си е отишла — заговорих аз трескаво, а сърцето ми се блъскаше силно в ребрата. — Защо не е изчезнала? Нали точно Скалата е причина да владеем тази магия?

Леля Холи стисна устни. Поклати глава.

— Децата на мами са наследили магията от баща си.

Не от Скалата. Скалата само я е оформила.

Разбира се. Какъв глупак бях само. И аз бях чувал тази част от историята. Просто не си бях направил труда да я запомня.

— Значи това, което направих, е било напразно — казах. — Аз... аз исках да ни поправа. Да ни направя нормални.

— Нима не го стори? — отвърна леля Холи. — Вече не е нужно да пазим Скалата непокътната. Няма причина да продължаваме да крадем.

Преглътнах тежко.

— Но също така нямаме причина да престанем да крадем. Исках да направя така, че вече да не сме в състояние да го правим.

С периферното си зрение видях как изражението ѝ се промени, щом разбра какво имам предвид. Видях отражението на чувствата си в тънката гънка между сбърчените ѝ вежди и плътно стиснатите устни, в начина, по който устните ѝ потрепваха, докато дишаше дълбоко.

Виждах, че ме вижда такъв, какъвто бях. Не човек, който иска и може да направи избор, а такъв, който предпочита изборът да му бъде отнет, за да не му се наложи повече да го прави.

— Разбирам — каза накрая тя.

Покрих лицето си с длани. На практика бях убил баба си, която не ми беше точно баба, а нищо не се беше променило. Още можех да прониквам в съзнанието на хората и да крада, а същото се отнасяше и за стотиците ѝ потомци. Нямах какво да ме спре да бъда същия самодоволен негодник, който бях, когато пристигнах тук.

— Откога знаеш истината за мами? — попита леля Холи. — Имам предвид истината за... как Хедър... ъъ...

— Разбрах едва тази вечер — отговорих, а кожата ми настръхна, щом си спомних как Уилоу ме отведе при Дървото. — Възнамерявах да ти кажа, когато се прибра у дома, но ти беше малко... сещаш се.

— Разстроена заради Лия — поясни тя.

— Да.

После настъпи мълчание. В далечината небето започваше да лилавее.

— Ще трябва да кажем на баща ти — каза леля Холи, докато не спираше да барабани по волана с показалец.

— И на всички останали — допълних.

Тя сбърчи нос.

— Сякаш им пука. Хайде. Да се прибираме у дома.

Точно така. Разпиляната постройка с нейните кулички и минало, с таван, пълен с дребни вещи, оставени от хората край Майското дърво. И без Уилоу.

— Онова място не е дом — измърморих.

Леля Холи леко ми се усмихна.

— Разбирам какво имаш предвид.

Предложих аз да се обадя на татко, но накрая го направи леля Холи. Каза му, че ще ме закара до града същия следобед и ще му разкаже подробности, когато пристигнем. Събрах си багажа и го метнах в колата. Леля Холи също събра един куфар.

Включих телефона си към колоните в колата и увеличих музиката до степен, която леля Холи можеше да понесе. Така имахме извинение да не говорим. Бяхме провели дълъг разговор, преди да си тръгнем от Три Пийкс, и сега исках единствено да помисля. За онова, което се бях опитал да направя, но се бях провалил, и какво значение имаше то за бъдещето ми.

Защото наистина щях да се опитам да живея достойно от този момент нататък — не като човек, който изсмуква живота от всеки приятел, който е имал. Щеше да е нужно доста повече от събарянето на една планина, за да реша всичките си проблеми. Щяха да са нужни усилия. Силна воля. Това означаваше, че ще трябва да се откажа от доста удобства, които бях приемал за даденост.

Означаваше да започна отначало.

За щастие, познавах някой, който би могъл да ми помогне за това.

Щом стигнахме до града, леля Холи ме остави на Пен Стейшън, както бяхме планирали.

— Сигурен ли си? — попита ме тя, щом спря колата. Едно такси ни подкани с клаксона си. Тя не му обърна внимание. — Достигането е огромна част от живота ти. От живота на всички нас. Отказването от подобна зависимост... не е лесно. Повярвай ми.

— Все пак трябва да опитам — отговорих. — Може ли да отвориш багажника?

Тя го направи, а аз завлякох куфара си на тротоара. Тя смъкна предното стъкло откъм мястото до шофьора и надникна през него.

— Аспън. Преди да си тръгнеш, само исках да ти кажа... Мисля, че направи нещо добро. Разбра ли?

Вдигнах ръка към врата си. Не защото изпитвах болка. Просто заради навика.

— Онова, което направи Уилоу, беше неин избор — гласът на леля Холи беше непоколебим, но въпреки това очите ѝ започваха да се пълнят със сълзи. — Можеше да живее. Сама избра да не го прави. Разбираш ли?

Кимнах. Разбрах го дори по-добре от нея. Бях видял лицето на Уилоу в мига, в който беше решила да скочи. Все още го виждах.

Продължавах да я виждам и как пада.

— Трябва да вървя — казах. — Влакът ми тръгва съвсем скоро.

Леля Холи се насили да се усмихне.

— Ще се грижиш за себе си, нали? И ми прати съобщение щом стигнеш, за да знаем, че си добре.

Ние. Леля ми и татко. Чудех се колко ли време ще остане при него. Или можеше дори да се нанесе там. Имахме допълнителна стая, а и не си представях да ѝ се прииска да се върне в Три Пийкс скоро.

А можеше да заживее и в моята стая.

Не беше час пик, така че нямаше опашки за автоматите за билети. Минах през ескалатора с куфара си, а оттам се качих във влака, който чакаше на перона.

Не се обадох да предупредя.

Пътят от железопътната гара до къщата беше кратък и съвсем скоро вдигнах куфара си, за да изкача трите стъпала към верандата. Позвъних на звънеца. Не можех да преценя дали в къщата има някой, тъй като вратата на гаража беше затворена, а завесите на прозорците спуснати...

Вратата се отвори. В сумрака на преддверието зърнах лице, което не бях виждал близо шест месеца. Опитах се да се усмихна. Не се получи.

— Аспън — прошепна тя.

— Здравей, мамо — поколебах се само секунда, а после попитах. — Може ли да вляза?

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на всички, които ми помогнаха да напиша тази книга. Много добре знаете кои сте, но в случай че греша...

На семейството ми: вие сте наистина страшно готини, продължавайте в същия дух!

На Джес Верди и Кори Хейду: благодаря, че четяхте книгата още по време на написването ѝ. Тогава, когато приличаше повече на амеба, отколкото на книга.

На Ники Васало: благодаря ти за всички брутални питиета. Определено ще ги запомня.

На Айми Кауфман: благодаря, че ме черпеше с австралийско вино, че ме топваше в топли поточета и че осъзна преди мен развръзката на романа без дори да се стараяш.

На Алисън Чери, Мишел Шустерман, Нина Лори и Джери Смит-Реди: благодаря, че прочетохте книгата пет хиляди билиона пъти, че бяхте част от целия процес на сътворяването ѝ и ми дадохте ценни съвети, предложения и забележки.

На всички от Penguin (особено на Клер Еванс) и Greenburger (особено на Уенди Гу): благодаря за цялата подкрепа, която ми оказахте по време на работния процес.

На Брендън Боуен: благодаря, че на практика се оказа моя терапевт в издателския аспект. За татуировката също! Такива трябва да са взаимоотношенията агент-автор, за да бъде всичко чудесно, нали? Определено.

На Кати Доусън: благодаря, че винаги схващаше какво искам, дори когато аз самата не бях наясно. Ти си отвратително страхотна.

На всеки, прочел книгата: благодаря ти, че прочете книгата!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.